ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Ανδρέας Καρκαβίτσας	ΤΕΛΩΝΙΑ
Πόουλ ΄Αντερσον	ΔΑΙΜΟΝΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ
Τάνιθ Λι	ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΑ
Τζέιμς Μπλις	ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΚΗ ΤΑΣΗ
Θωμάς Μαστακούρης	ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τα βάθη των ωκεανών είναι περισσότερο άγνωστα κι από τα ίδια τα αστέρια!

Τι μορφές ζωής κρύβουν και τι μυστικά περιμένουν να μας αποκαλύψουν;

Ο ΄Ανθρωπος δεν θα πάψει ποτέ να αναρωτιέται και να ερευνά. Κι ίσως ενδόμυχα να μη θέλει να μάθει τα πάντα. Γιατί τι αξία έχει μια υπέροχη ερωμένη σαν τη θάλασσα όταν γνωρίζει κανείς τα μυστικά της;

Δρχ. 700

32

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ



32



ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: **ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ**



ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 32ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Διεύθυνση Σειράς
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ποιος από εμάς δεν έχει σταθεί έστω και μια φορά με δέος μπροστά στη θάλασσα; Είναι ένα στοιχείο τόσο γνώριμο αλλά και τόσο άγνωστο, τόσο οικείο αλλά και τόσο τρομαχτικό μερικές φορές. Είτε λυσσομανάει από την τρικυμία είτε είναι ήρεμη σαν γυαλί, η θάλασσα είναι τόσο διαφορετική από τη σταθερή, πειθαρχική ξηρά που μας ανάθρεψε. Μερικοί ισχυρίζονται πως όλοι προερχόμαστε από την υγρή της μήτρα, και ότι στην ουσία αυτή, και όχι η Γη είναι η μάνα μας. Ποιος δεν κολύμπησε στα καλοκαιριάτικα νερά του Αιγαίου ή του Ιονίου και δεν αισθάνθηκε αυτή τη μοναδική αίσθηση που μόνο το αμνιακό υγρό μπορεί να δώσει στο έμβρυο;

Από την πρώτη στιγμή που ο άνθρωπος αντίκρυσε τα γαλαζοπράσινα νερά της, βάλθηκε να την κατακτήσει, αν και ποτέ δεν τα κατάφερε, όπως αποδεικνύουν τα αμέτρητα σκέλεθρα πλοίων και ανθρώπων που σαπίζουν στο βυθό της. Η επιθυμία, όμως, συνεχίζει να παραμένει στην καρδιά του και μόνο ένας αληθινός θαλασσινός μπορεί να βιώσει αυτήν την ερωτική σχέση

που συνεχίζεται με πάθος παρά τις πίκρες και τις απογοητεύσεις που προσφέρει εκείνη σαν αγέρωχη και ανυπόταχτη ερωμένη. Αν φανταστεί κανείς πως τα επτά δέκατα της γήινης επιφάνειας αποτελούνται από νερό — ανεξερεύνητο νερό, αφού δεν μπορεί να χαρακτηριστεί «κατάκτηση» το πέρασμα μιας μοναχικής γαλέρας (ή τάνκερ, στις μέρες μας) — δεν μπορεί παρά να καταλάβει εύκολα γιατί η θάλασσα αποτελούσε πάντα ένα αγαπημένο θέμα για τους συγγραφείς, και ειδικά για τους συγγραφείς επιστημονικής και ηρωικής φαντασίας.

Ξεκινώντας από τα αθάνατα έπη της Ιλιάδας και της Οδύσσειας, περνώντας μέσα από τους κέλτικους και τευτονικούς θρύλους στα ταξίδια του Σεβάχ του Θαλασσινού, η θάλασσα ήταν πάντα μια αστείρευτη πηγή τεράτων, περιπέτειας και αμύθητων θησαυρών. Η ανακάλυψη τού δυτικού ημισφαιρίου μείωσε τη μαγεία αλλά όχι και την περιπέτεια. Η πειρατεία περνά καινούριες δόξες, καθώς οι ισπανικές γαλέρες μεταφέρουν τα αστείρευτα πλούτη του Νέου Κόσμου στον Παλιό.

Όταν οι νέες επιστημονικές έρευνες άρχισαν να αποκαλύπτουν σιγά σιγά τον εκπληκτικό κόσμο του βυθού, οι περιπέτειες στράφηκαν προς τα εκεί, με πρώτη ίσως αυτή του Θεόφιλου Γκωτιέ «Τα δυο Άστρα» (1848) στην οποία χρησιμοποιεί ένα υποβρύχιο σε μια απόπειρα απόδρασης του Ναπολέοντα. Αν και έχουμε πολλά παρόμοια έργα, αυτό που ξεχωρίζει τον 19ο αιώνα είναι ασφαλώς το «20.000 λεύγες υπό την θάλασσα» του Ιούλιου Βερν (1870) το οποίο αμφιβάλλω

αν υπάρχει Έλληνας γέρος ή νέος που να μην το γνωρίζει. Προς το τέλος του περασμένου αιώνα, η Θεοσοφία στρέφει πολλούς συγγραφείς να ασχοληθούν με το θέμα της χαμένης Ατλαντίδας, ενώ δεν είναι λίγοι οι συγγραφείς ιστοριών τρόμου που τοποθετούν τις ιστορίες τους σε απόμακρα νησιά του Ειρηνικού ή στους πάγους της Ανταρκτικής (Γουίλιαμ Χόγκτσον, «Οι Βάλρες του Γκλεν Κάριγκ» 1911, Χ. Φ. Λάβκραφτ, «Το Κάλεσμα του Κθούλου» 1928, Όγκοστ Ντέρλεθ, «Το Μαύρο Νησί», 1951).

Όσο για την καθαρή επιστημονική φαντασία, αυτή δεν διστάζει από τις αρχές του αιώνα να μεταφέρει τους ήρωές της σε παράξενες θάλασσες πέρα από τη Γη, αρχικά — το πιο συνηθισμένο — στην Αφροδίτη. Θάλασσες όχι μόνο νερού αλλά και υγρού μεθανίου, ακόμα και αερίων (Άρθουρ Κλαρκ «Συνάντηση με τη Μέδουσα» 1971). Ο Ρώσσος συγγραφέας Στανισλάβ Λεμ στο περίφημο «Σολάρις» 1961, μας παρουσιάζει μια θάλασσα ενός μακρινού πλανήτη που διαθέτει δική της νοημοσύνη.

Η ανάπτυξη του οικολογικού ενδιαφέροντος από τα μέσα τής δεκαετίας του 60 φέρνει στο προσκήνιο της επιστημονικής φαντασίας άλλες γήινες μορφές ζωής όπως τα δελφίνια και οι φάλαινες, με έργα όπως το «Νησί του Δελφινιού» του Άρθουρ Κλαρκ (1963), «Τα Δελφίνια του Αλταίρ» της Μάργκαρετ Σεν Κλαιρ (1967), και τη «Θεά Φάλαινα» του Τόμας Μπας (1974). Και η περιπέτεια, ασφαλώς, συνεχίζεται...

Τα βάθη των ωκεανών μας είναι περισσότερο

άγνωστα και από τα ίδια τα αστέρια, αφού αυτά τα τελευταία μπορούμε τουλάχιστον να τα δούμε. Τί μορφές ζωής κρύβουν και τί μυστικά περιμένουν να μας αποκαλύψουν; Ο Άνθρωπος, όσο συνεχίζει να υπάρχει, δεν θα πάψει να αναρωτιέται και να ερευνά. Ίσως ενδόμυχα να μη θέλει καν να τα ανακαλύψει — γιατί τί αξία έχει μια ερωμένη όταν γνωρίσεις τα μυστικά της;

ΤΕΛΩΝΙΑ

του Ανδρέα Καρκαβίτσα

Κανείς ίσως Έλληνας συγγραφέας δεν έχει απεικονίσει τη θάλασσα και τους ναυτικούς με τον τρόπο του Καρκαβίτσα (όπως και κανείς από τους ποιητές σαν τον Καββαδία). Έγραφε για μια εποχή όπου τα ιστιοφόρα ήταν ακόμα οι κύριοι των θαλασσών και δεν είχαν δώσει την περήφανη θέση τους στην ωμή δύναμη τού ατμού. Οι ναυτικοί τού περασμένου αιώνα, όπως και όλοι οι άλλοι πριν από αυτούς, αντιπάλευαν τη θάλασσα στην κυριολεξία σώμα με σώμα. Οι τρομεροί κίνδυνοι ήταν φυσικό να δημιουργήσουν και μια ολόκληρη ναυτική παράδοση τού υπερφυσικού. Μια από τις πιο γνωστές υπερφυσικές παρουσίες της θάλασσας είναι τα «τελώνια», αυτό που οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν «Διόσκουρους» (Ο Κάστωρ κι ο Πολυδεύκης φρόντιζαν για τις ψυχές των νεκρών ναυτικών) και οι περισσότεροι ξένοι ναυτικοί «φωτιές του Αγίου Έλμου» (μια παραφθορά του ονόματος του Αγίου Έρασμου, Σύρου προστάτη των ναυτικών). Σύμφωνα με τους επιστήμονες, πρόκειται για ηλε-

κτρικά φαινόμενα που παρουσιάζονται λίγο πριν αρχίσει μια καταιγίδα, αλλά κατά την άποψη των παλιών ναυτικών είναι υπερφυσικά όντα που συνήθως προμηνύουν τη βύθιση του πλοίου ή, το λιγότερο, το θάνατο κάποιου ναυτικού. Είναι σφαίρες φωτιάς που συνήθως χορεύουν πάνω στις κορυφές των καταρτιών, και συχνά μετακινούνται σαν ζωντανές κατά μήκος τους. Ένα τέτοιο τρομερό θέαμα μια νύχτα με τρικυμία μέσα σε ένα ιστιοφόρο χαμένο στο πέλαγος είναι το συγκλονιστικό θέμα μιας ιστορίας που μόνο ο Καρκαβίτσας μπορούσε να δώσει με τόση γλαφυρότητα σε ένα κείμενο που το παρουσιάζω αυτούσιο, με την ορθογραφία της εποχής. Διαβάστε ξανά τα «Λόγια της Πλώρης». Ο Καρκαβίτσας δεν είναι μόνο για παιδιά (εγώ θα έλεγα, δεν είναι καθόλου για παιδιά).

Θ.Μ.

Απάνω στα λυχνανάμματα είδα φανό μπροστά μου τη φωτιά τού Στρόμπολι. Ο νότος παλληκάρι έσπρωξε την «Άγια Μαύρα» μου από τη Μαρσίλια ως εδώ με δέκα-δώδεκα κόμπους την ώρα. Πέρασα καλά τον Καβοκόρσο-Μάνη σωστή στο χώμα και στους ανθρώπους της· άφησα βουβή την Καπρέα· την Έλβα με τα ψηλά βουνά, τη Σπιανόζα δασωμένη, το Μοντεχρήστο ξερή και άχαρη πυραμίδα πίσω μου. Τώρα όμως ο κλαψομοίρης γέροντας άρχισε να ζαρώνει τα φρύδια του. Ο σιρόκος έβγαζε στοιχειά και κύματα. Ο ουρανός συγνεφοσκεπασμένος, θεοσκότεινος, χαμήλωσε ως τα ξάρτια, έπνιξε όλα στην καταχνιά. Το κατάστρωμα γλίστραε σαν να ήταν πλυμένο με σαπουνάδα. Τα σίδερα, τα ξάρτια, ο αργάτης, το δοιάκι βουτηγμένα στον ιδρώτα, μούσκεψαν τα πανιά· τα σκοινιά φούσκωσαν, παραχορτασμένα σαν φίδια.

— Μπρε!

Δεν μου άρεσαν καθόλου τα σημάδια του. Είπα να κλείσουν καλά τ' αμπάρια και να καθήση ο Κριτσέπης στο τιμόνι. Ίσα πλώρη ο φανός τού Στρόμπολι.

— Καλό πνίξιμο! ακούω πίσω μου στριγγιά φωνή.

Σπασμοί μ' έπιασαν. Τη γνώριζα πολύ καλά την καταραμένη φωνή. Δεν ήταν άλλη παρά του Κάργα, του παιδικού μου φίλου και συντρόφου στη σκούνα.

Μαζί του βύζαξα το γάλα της μάννας μου, μαζί ανατράφηκα στη σκούνα του πατέρα μου· μονοήμερα ίδρωσαν οι τρίχες στα χείλη μας. Η μάννα του πέθανε πριν να τον αποκόψη. Ο πατέρας του πνίγηκε στο Καβοντιλάρμε της Καλαβρίας πριν να τον χαρή παλληκάρι. Απόμεινε ορφανός και πεντάφτωχος. Ο δικός μου τον πήρε στο σπίτι, μας αδέρφωσε. Μαζί στο σχολειό, μαζί στα παιχνίδια. Πάντα οι δυο μας. Όχι δυο· ψέματα· οι τρεις μας έπρεπε να ειπώ. Γιατί και το Σμαρώ ήταν μαζί μας πάντα, το Σμαρώ, ακριβή χαρά και μοναχός καβγάς μας.

Άξαφνα όμως μας άδραξε ο πατέρας και μας έρριξε στην «Άγια Μαύρα». Μας μάγεψε η θάλασσα. Όλες οι κουβέντες μας για τα πλεούμενα. Όνειρό μας ήταν να μπούμε σε μεγάλο καράβι, ένα μπάρκο, μια νάβα, σε μεγαλύτερο ακόμη! Να βάνη μέσα χίλια κοιλά· πέντε, δέκα, εκατό χιλιάδες κοιλά. Και να έχη πολλά πανιά· δάσος κατάρτια, σχοινιά-σύρματα! Και να ταξιδεύουμε μακριά, πολύ μακριά, σε απέραντα πέλαγα, πίσω του ήλιου. Καπετάνιος εγώ, καπετάνιος εκείνος, να σμίγουμε στη βόλτα και να χαιρετιόμαστε:

— Ε, από το μπάρκο!... Ποιος καπετάνιος;

— Ο Μήτρος του Τράχηλα!

— Ε, από τη νάβα!... Ποιος καπετάνιος;

— Ο φίλος του Μήτρου· ο Λάμπρος Κάργας.

— Και για πού με το καλό;

— Για την Αμέρικα... και σεις;

— Για την Αυστράλια.

— Τί φόρτωμα;

— Μοσχοκάρυδα, βανάνες, καφέδες, ζαχαροκάλαμο... Και σεις;

— Διαμαντόπετρες, μπιρλάντια, μεταξωτά, κεχριμπάρι, φίλντισι!

Και όταν τέλειωνε το ταξίδι, θα γύριζε καθένας στο νησί φορτωμένος κολωνάτα.

— Και σα γυρίσης πίσω; ρώταε ένας τον άλλον.

— Θα πάρω το Σμαρώ γυναίκα μου.

Τέλος, όταν απέθανε ο καπετάν Τραχήλης, έγινε σύντροφος στη σκούνα ο Κάργας. Αλλά μόλις κλείσανε τα συμβόλαια, μπήκε μέσα διαφορετικός.

— Το δοιάκι, λέει, δε μ' αρέσει.

— Γιατί;

— Έτσι· έχει κεφάλι φιδιού. Να το κάνουμε σκυλιού.

— Μα τί σε πειράζει φίδι-σκυλί; Τη δουλειά του την κάνει.

— Δεν την κάνει.

Και φραπ! στη φωτιά το δοιάκι. Έκαμε κεφάλι σκυλιού.

Έπειτα άρχισε για όλα του καραβιού. Πάνε οι μπαμπάδες, πάνε οι μούρσοι, πάνε τα πόμολα. Είχαμε φιγούρα ένα Μακεδόνα· δεν του άρεσε.

— Να βάλουμε, λέει, δέλφινα.

Έβαλε δέλφινα. Το πομπρέσο είχε σκαλισμέ-

νον ένα σταυρό στην άκρη.

— Όχι σταυρό, λέει· λουλούδι θα βάλω.

— Μα τί σε πειράζει σταυρός-λουλούδι; Ίδιο είναι.

— Όχι· καλύτερα λουλούδι.

Άλλα έξοδα πάλι. Έβαλε στο πομπρέσο λουλούδι. Τον αργάτη τον έβαψε πράσινο, την καμάρα κόκκινη· το μαγεριό κατάμαυρο· τα κατάρτια κίτρινα. Έπειτα ήθελε να βάψει και το σκαφίδι. Ήταν γαλάζιο, φρεσκοβαμμένο.

— Όχι γαλάζιο, λέει· κάτασπρο είναι ομορφότερο.

— Μα το άσπρο λερώνει εύκολα. Έπειτα δεν έχει ανάγκη ακόμα.

— Έχει δεν έχει θαν το βάψω. Δεν μπορώ να το βλέπω με τέτοιο χρώμα. Στο στομάχι μου κάθεται.

Τι να του ειπώ; είχε μανία στο άλλαγμα. Το κεφάλι του ίδιος μπούσουλας· ούτε κάρτο δεν έμενε στη θέση του. Από τ' άψυχα ρίχτηκε σε λίγο και στους ανθρώπους. Έδιωχνε τον ένα, έπαιρνε τον άλλο, έβριζε τον τρίτο.

Έπειτα ρίχτηκε στον καραβόσκυλο το Ζέπο μας, που τον είχε ο μακαρίτης μια ζωή μαζί του! Τον έδερνε, τον κλωτσούσε, τον άφηνε νηστικό. Τέλος μια νύχτα τον έπνιξε μισοκάναλα κι έφερε από τη Μεσσήνα ένα κοπρόσκυλο που βαριόταν και ν' αλιχτήση.

— Μωρέ, γιατί βλάμη; τον ρωτώ.

— Έτσι· δεν τα θέλω τέτοια στο καράβι μου.

Στο καράβι του! Δεν κρατήθηκα περισσότερο.

— Άκουσε, Λάμπρο· του λέω. Εγώ δεν σ' έβαλα αφέντη εδώ μέσα· σ' έβαλα σύντροφο.

— Σύντροφο, μου απαντάει με θυμό, για να σου ανοίξω τα μάτια.

Τώρα κατάλαβα! Δεν είχε μονάχα μανία στο άλλαγμα παρά κάτι περισσότερο. Ήθελε να φαίνεται στη σκούνα μοναχός καραβοκύρης. Τον έτρωγε το εγώ του. Τόσο ξιπάστηκε με το καπετανλίκι ο χοντροναύτης, που πίστεψε πως ήταν πορφυρογέννητος. Όλα τα ήξερε και όλα τα ώριζε. Γη, θάλασσα, ουρανός, πλεούμενα, όλα δικά του. Κι αν δεν ήταν δικά του, δεν έπρεπε να είναι αλλουνού! Μοναδικός στο είδος του, μοναδικός στην τέχνη του.

Απελπισία μ' έπιασε. Πέταξε η όρεξη για τη δουλειά, πέταξαν τα όνειρα. Ο αητός έχασε τα φτερά του και έμεινε χεροδούλης και ψωμοζήτης στη γη. Ψωμοζήτης μα πονόψυχος. Ήξερα ποιος μου ψαλίδισε τα φτερά και όμως λυπόμουν να τον διώξω. Μας ήρθαν δύσκολες χρονιές. Πάθαμε ζημιές στα ταξίδια. Αν ήθελα να χαλάσω τη συντροφιά, δε θα έπαιρνε ο Κάργας ούτε το απόθεμα. Ας πάη να χαθή! σκέφτηκα. Ο πατέρας μου τον έκαμε άνθρωπο· δεν πρέπει εγώ να τον καταστρέψω.

— Τι λόγο είπες; βλάμη; τον ρωτάω τώρα.

— Τον είπα· μου απαντά με θυμό. Φοβάσαι μην αληθέψη; Μη φοβάσαι!...

— Μπα· τί να φοβηθώ; ψιθύρισα κάνοντας τον αδιάφορο. Μα γιατί να ειπής τον κακό σου λόγο;

— Τον είπα. Μα δε μου λες; Αλήθεια παίρνεις το Σμαρώ γυναίκα;

Και χωρίς να περιμένη απάντηση, έβγαλε ένα τσαλακωμένο χαρτί, σίμωσε στο φανό της πυξίδας και διάβασε τρεχάτα:

«Το Σμαρώ, παιδί μου, δεν είναι για σένα. Η Μαριώ του καπετάν Τραχήλη την αρρεβώνιασε με το γιο της, τον προστάτη σου. Έπειτα μάθε και τη δική μου συμβουλή. Μην απλώνης το χέρι σου εκεί που δε φτάνεις. Τι έχεις να κάμης εσύ με το κορίτσι τού καπετάν Πανώριου; Εκείνο είναι καραβοκυροπούλα και δεν μπορεί παρά να πάρη καραβοκύρη».

— Τ' ακούς! μου λέει· δεν είναι ψέμα, ε;

— Όχι, βέβαια· δεν είναι ψέμα, του απάντησα ήσυχος. Ξέρεις πως το Σμαρώ τ' αγαπούσα από τότε που είμαστε μικρά παιδιά.

— Και γω τ' αγαπούσα, είπε κείνος. Και γω από τότε τ' αγαπούσα και τώρα τ' αγαπώ και θαν τ' αγαπώ όσο ζω και ζεύω! Να μην απλώνω εκεί που δε φτάνω! Και γιατί δε φτάνω εγώ το Σμαρώ; Σε τι είσε εσύ καλύτερος από μένα; Τ' έχεις περσότερο; Καραβοκύρης εσύ, καραβοκύρης και γω. Ίσα την έχουμε τη σκούνα. Μισή και μισή. Θες τώρα να πάρω το μπαλτά και να τη χωρίσω στη μέση;

Σηκώθηκε αγριοπρόσωπος, γύρισε τα μάτια του ζερβόδεξα, σα να ζητούσε το μπαλτά να χωρίση στη μέση τη σκούνα. Είδα πως ήταν να πάρη τέλος η κουβέντα μας. Ήθελα όμως και να τον πειράξω λιγάκι.

— Τι θα θέλεις αυτά; ψιθύρισα. Το Σμαρώ με παίρνει γιατί μ' αγαπά.

— Σ' αγαπά! Εκείνη σ' αγαπά!... Εσένα!... Χμ!...

Να ειπώ την αλήθεια, τον λυπήθηκα. Δεν πίστευα πως αγαπούσε τόσο το Σμαρώ. Σε τέτοια διαστρεμμένη ψυχή δεν πίστευα να χωρή τόση αγάπη.

Γύριζα στο κάσαρο με τα χέρια πίσω, συλλογισμένος. Άξαφνα, νιώθω να τραβά κάποιος το μουσαμά μου. Στρέφω και τον βλέπω να μου δείχνη κάτι με τρεμάμενο χέρι ψηλά στο κατάρτι. Σήκωσα τα μάτια μου· ανατρίχιασα. Τα χαμήλωσα κι ανατρόμαξα. Τελώνιο ήταν εκεί, λαμπυρίδα ωχροκίτρινη, σιχαμερή μύξα. Μα ο σύντροφος με το χαμογελαστό πρόσωπό του μου φάνηκε φοβερότερο Τελώνιο, ψυχωμένος Σατανάς από κείνους που τελωνίζουν τις ψυχές! Άφηκε, είπα, το σκοτεινό του θρόνο και ήρθε στη γη να τελωνίσει και τη δική μου ψυχή.

— Καλό πνίξιμο! σφύριξε πάλι στ' αυτιά μου.

Και πριν κουνηθώ από τη θέση μου, έφυγε μακριά, τριποδίζοντας στο κατάστρωμα και ουρλιάζοντας σαν τρισκατάρατος.

— Τα φώτα!... Σβήστε τα φώτα!... φώναξα ευθύς.

Μα οι ναύτες είχαν ιδή τα Τελώνια και πρόβαλαν στο κατάστρωμα με όλα τα χάλκινα σκεύη του μαγεριού. Ταψιά, τεντζερέδες, λαβέτια, καπάκια έπαιζαν τώρα στα χέρια τους κ' έβγαζαν σωστό δρολάπι από ήχους και φωνές. Νευρικό το μέταλλο, άστραφτε, ούρλιαζε, ξέσκιζε άπονα τα στερνά του, τρανολαλούσε με πάταγο, έκραζε με ρυθμό, έσπρωχνε κύματα οργής και λύσ-

σας να κουρελιάση το στερέωμα. Κλαγγή, δού-
πος, στρίγγλισμα, κραυγή, θρήνος, σμιχτά όλα,
περιπλεχτά, ορμούσαν δώθε-κείθε, τάραζαν το
σκαφίδι, λάμπαζαν την άβυσσο.

Τα Τελώνια όμως έμεναν σκαλωμένα στη θέ-
ση τους, περιφρονώντας την ταραχή και το θό-
ρυβο. Τώρα δεν ήταν δύο, δεν ήταν τρία· ήταν
εκατό-χίλια. Τ' ωχροκίτρινο φως τους έφευγε
περαδώθε στο πλωριό κατάρτι, στο πρυμιό,
στους φλόκους, στα πινά, στις στραλιέρες· ά-
πλωνε και έσβηνε κινούμενο σαν φίδι που έφαγε
τη λαμπηδόνα. Και πέρα βαθιά, στο σκοτάδι μέ-
σα, άστραψε γοργά, άσπρισε η θάλασσα και τα
πανιά μας, κεραυνός χύθηκε χαλκόστερνος και
τρανταχτός. Άτρομος απαντούσε ο δαίμονας
στον ψόφιο αλαλαγμό μας. Απελπίστηκα.

— Το γουρούνι, παιδία! Τί το φυλάτε το γου-
ρούνι; φώναξα.

— Δε σκούζει, καπετάνιε! μου λέει ο
Μπίρκος.

Τρέχω κοντά, το κλωτσάω, το σπρώχνω, τρα-
βώ τις τρίχες, του ξερριζώνω τ' αυτιά. Τίποτα!
Το θρεφτό μας, συμμαζεμένο στην πλώρη, κλι-
ναύτικο, με τη μουσούδα χωμένη σε μια νεροκο-
λοκύθα, έμενε ακίνητο επάνω στα νερά του και
δεν έβγαζε γρυ από το φόβο του. Και το αστρο-
πέλεκο έλαμπε κ' εβρόντα ολόγυρά μας, αριστε-
ρά, δεξιά, εμπρός και πίσω μας γοργό, λες και
βιαζόταν να κατακάψη τα σύμπαντα. Η σκούνα
κυματόδαρτη, ανεμοπαρμένη, σπαρτάριζε σύξυ-
λη, λάγγευε τρελλή κ' έτρεχε μπροστά να ξεφύ-
γη τον κίνδυνο. Κατάπλωρα το Στρόμπολι, αόρα-

το μέσα στο σκοτάδι, τίναζε κάθε λεπτό φλόγες
θεόψηλες από το ανήσυχο στόμα του, ξερνούσε
πέτρες κόκκινες και λάβα, που ροβολούσε ποτά-
μι πύρινο κάτω κ' έβαφε αίμα τα σκοτεινά νερά.
Και το σκυλί του συντρόφου, το ράθυμο και μου-
λωχτό, αναμαλλιασμένο τώρα από τους κλώ-
τσους των ναυτών και τον τρόμο του, έκατσε με
πείσμα στο ταμπούκι και ούρλιαζε δείχνοντας
σπαθιά τα δόντια του στον κεραυνό, σαν να ήθε-
λε να τον φοβερίση. Μα το ψωμάκι, σάστισα.
Πρώτη φορά που σάστισα στη ζωή μου.

— Βοήθα, τύχη της Σμαρώς! είπα μέσα μου.

Ένας βρόντος φοβερός έκοψε στη μέση το
στοχασμό μου. Βρώμα και θειάφι και φως με τύ-
φλωσαν ευθύς· έπνιξαν τον ανασασμό, έγδαραν
τσιγκέλια τα στήθη μου. Το αστραπόβολο έπεσε
σούβλα πύρινη στο κατάστρωμα. Τετέλεσται! Η
καταραμένη ευχή του Κάργα και με το παραπά-
νω ακούστηκε. Καλό πνίξιμο! Πάει τώρα η σκού-
να, πάνε τα νυφιάτικα, πάει κι ο καψόγαμπρος
στον πάτο.

— Να το ήξερες καϋμένη μάννα και ν' άναβες
ένα κερί στον Άι Νικόλα! σκέφτηκα.

Τρέχω να βρω το δρόμο του αστραπόβολου,
γυρίζω στο κατάστρωμα, πασπατεύω εδώ, ψα-
χουλεύω εκεί· τίποτε δε βλέπω. Οι ναύτες ολό-
γυρά μου με τα χάλκινα σκεύη νεκρά στα χέρια
τους, πανιασμένοι γύριζαν αρκουδίζοντας, έ-
παιρναν τα σανίδια, ψηλαφούσανε τις κουπα-
στές. Όμως η «Άγια Μαύρα», σαν να μην αισθα-
νόταν πληγή απάνω της, λάγγευε ακόμη στα κύ-
ματα, έφευγε απάνω στο ηφαίστειο. Στα κατάρ-

τια της ψηλά, στους φλόκους, στα πινά, στις
στραλιέρες τα Τελώνια έπαιζαν το ωχροκίτρινο
φως τους. Και ολόγυρα οι αστραπές καδένες έ-
σχιζαν το κατάμαυρο χάος, σαν να έστηναν φλο-
γερό σύνορο στο δρόμο μας.

— Βαράτε, μωρέ, και μας έπνιξαν! φωνάζω.

Άρχισε πάλι ο χαλκόστομος αλαλαγμός κά-
τω από τα κατάρτια. Όμως στο κάτασπρο φως
μιας αστραπής κάνω έτσι και βλέπω τον Κριτσέ-
πη, με το κερί του Επιταφίου στο χέρι, να κυνηγά
από τα στάλια τα Τελώνια. Το σίμωνε απάνω
τους, έφευγαν εκείνα· το έπαιρνε, πάλι φανερώ-
νονταν. Το κρυφτό έπαιζαν μαζί του! Γυρίζω,
βλέπω και τους άλλους να κάνουν το ίδιο.

Μαύρο φίδι με δάγκωσε.

— Μωρέ, πού άφησες το τιμόνι; τον ρωτώ.

— Το πήρε ο καπετάν Κάργας, μου απαντά.
Σύρε, μου είπε, να ξεκουραστείς λιγάκι.

— Στον Κάργα τ' άφησες; φωνάζω.

Και τρέχω στο κάσαρο. Δεν έκαμα δυο πηδή-
ματα, κυλίστηκα κάτω ανάσκελα. Ο σύντροφος
έκανε το θέλημά του. Μια παρατιμονιά και η «Ά-
για Μαύρα» μας έσκασε πάνω στα χάλαρα. Πη-
δώ στο βράχο· τί να ιδώ! Το ηφαίστειο, σαν πλη-
γωμένος γίγαντας, έχυνε από τα πλευρά ποτάμι
το αίμα του και απαντούσε με βρόντους στο στε-
ναγμό της σκούνας μας. Και άξαφνα φοβεροί α-
ποκλαμοί, αφροκόκκινοι και στοιχειωμένοι, πρό-
βαλαν μέσ' από τις πέτρες, κλείστηκαν ολόγυρα
στο ξύλο και έσυραν κάτω την «Άγια Μαύρα» με
όλα τα κακούργα Τελώνια. Μαζί τους ήταν και
ο Λάμπρος Κάργας ο σύντροφος.

ΔΑΙΜΟΝΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

του Πόουλ Άντερσον

Ο Πόουλ Άντερσον γεννημένος το 1926 στις ΗΠΑ από Σκανδιναβούς γονείς έχει επηρεάσει με τα έργα του όσο λίγοι συγγραφείς τόσο τον τομέα της ηρωικής, όσο και της επιστημονικής φαντασίας. Η αναγνώρισή του από κοινό και κριτικούς φαίνεται από τα 7 βραβεία Hugo και τα 3 βραβεία Nebula που έχει κερδίσει στη διάρκεια της καριέρας του, καθώς και το βραβείο του Μεγάλου Δασκάλου της Ε.Φ. «Γκάνταλφ» το 1977. Η ιστορία που ακολουθεί γράφτηκε στο ξεκίνημά του (1951) και δεν έχει ασφαλώς σκοπό να εκπλήξει τον αναγνώστη με τα βαθιά της νοήματα όπως συμβαίνει με τα κατοπινά του έργα. Η επιρροή του Άντερσον από τους παλιούς δάσκαλους της ηρωικής φαντασίας είναι εδώ εμφανής και το διήγημα παρατίθεται μόνο σαν μια περιπέτεια που θα σας συναρπάσει και θα σας διασκεδάσει, κατά την παράδοση του Κόναν του Βάρβαρου τον οποίο έχει σαν πρότυπο. Οι έξυπνες ιδέες και η ασταμάτητη δράση του σίγουρα θα ξεκουράσουν το μυαλό σας από τις κάπως πιο «βαριές» ιστορίες αυτού του βιβλίου.

Θ.Μ.

I

Ο Κρόμαν ο Κατακτητής, Θαλασσοκράτης της Αχέρα, στεκόταν όρθιος παρατηρώντας τους φρουρούς να φέρνουν μπροστά του τους αιχμαλωτισμένους πειρατές. Ήταν ένας γιγάντιος άνδρας. Τα μαλλιά και το κοντοκομμένο γένι του ήταν κατάμαυρα παρά την προχωρημένη ηλικία του, και η δύναμη τής νιότης κινούσε ακόμα τα πανίσχυρα μέλη του. Φορούσε έναν απλό λευκό χιτώνα και έναν πορφυρό μανδύα. Τα μόνα σύμβολα της βασιλείας του ήταν μια λεπτή χρυσή κορώνα στο κεφάλι και ένας σφραγιδόλιθος στο χέρι του. Έκανε μεγάλη αντίθεση μέσα στο πολύχρωμο πλήθος των λυγερόκορμων αυλικών.

«Τον έπιασαν, λοιπόν, τελικά», μούγκρισε. «Επιτέλους απαλλαχθήκαμε από τον Κόρουν και το τσούρμο του. Ίσως τώρα να βρει ετούτη η χώρα λίγη γαλήνη».

«Τί θα τους κάνεις, άρχοντα;» ρώτησε ο Σόρζον ο Μάγος.

Ο Κρόμαν σήκωσε τους βαριούς ώμους του. «Δεν ξέρω. Τους πειρατές τους ρίχνουν συνή-

θως στις ερινύες κατά τη διάρκεια των αγώνων, αλλά υποθέτω πως στον Κόρουν αξίζει μια ξεχωριστή τύχη».

«Δημόσια βασανιστήρια, ίσως, άρχοντά μου· Θα μπορούσαν να παραταθούν για πολλές μέρες».

«Όχι, ηλίθιε. Ο Κόρουν ήταν ο γενναιότερος αντίπαλος που είχε ποτέ η Αχέρα. Του αξίζει ένας έντιμος θάνατος και μια αξιοπρεπής ταφή. Όχι πως έχει και μεγάλη σημασία, αλλά...»

Ο Σόρζον αντάλλαξε ένα βλέμμα με τη Χρυσιίδα και ύστερα γύρισε πάλι το κεφάλι προς την ομάδα που πλησίαζε.

Η πόλη του Ταύρου ήταν κτισμένη πάνω σε έναν ημικυκλικό όρμο. Στα πρασινογάλαζα νερά του τεράστιου λιμανιού της βρίσκονταν αραγμένα πλοία από το μισό κόσμο. Ήταν πρωτεύουσα της Αχέρα, της νησιωτικής αυτοκρατορίας και μεγαλύτερης όλων των θαλασσαρχιών. Πέρα από τον τειχισμένο κυματοθραύστη στην άκρη του όρμου, ο ωκεανός απλωνόταν μέχρι τον ορίζοντα σε χρώματα γκρίζα, πράσινα και γαλανά. Τα σκαριά και τα πανιά των πλοίων δημιουργούσαν ένα πολύχρωμο συνονθύλευμα στις αποβάθρες.

Μετά το λιμάνι το έδαφος γινόταν ανηφορικό και η πόλη του Ταύρου ήταν χτισμένη πάνω σε λόφους. Δίπλα σε πήλινες καλύβες υψώνονταν οι μαρμάρινες επαύλεις των πλουσίων. Πέρα από τα τείχη της πόλης, από την πλευρά της ξηράς, το νησί της Αχέρα υψωνόταν ακόμα περισσότερο. Ήταν μια κατηφής βραχώδης χώρα με

ελάχιστα σκόρπια αγροτόσπιτα και κοπάδια ζώων. Όλη η δύναμή της προερχόταν από τη θάλασσα.

Ένας πλατύς δρόμος με αγάλματα σφιγγών και από τις δυο πλευρές του οδηγούσε από τα λιμάνι στο παλάτι, το οποίο βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο της πόλης. Στο τέρμα του, μεγάλα μαρμάρινα σκαλιά οδηγούσαν προς τους αυτοκρατορικούς κήπους την αυλή και την αίθουσα των ακροάσεων.

Οι δρόμοι είχαν γεμίσει από λαό, άνθρωπους που πάλευαν να δουν τους στρατιώτες καθώς οδηγούσαν τους αιχμαλώτους προς το παλάτι. Η είδηση πως ο Κόρουν του Κόναχαρ, ο πιο επικίνδυνος πειρατής, είχε συλληφθεί, είχε φέρει αγαλλίαση στις τάξεις των εμπόρων και είχε ρίξει κατακόρυφα τις τιμές στις ασφάλειες. Γέλια ακούγονταν μέσα στον όχλο που περιγελούσε τους αιχμαλώτους και ζητωκραύγαζε το βασιλιά.

Δεν έκαναν, όμως, όλοι έτσι. Οι περισσότεροι στο πλήθος ήταν ασφαλώς Αχερανοί, ένας λεπτόκορμος μελαχροινός λαός περήφανος για την αρχαία δόξα και τον πολιτισμό του. Αυτοί φώναζαν πιο δυνατά από όλους ενάντια στους ληστές. Υπήρχαν όμως και άλλοι που στέκονταν σιωπηλοί και κατηφείς. Δεν τολμούσαν να εκφράσουν τις σκέψεις τους αλλά οι εκφράσεις τους τις δήλωναν ολοκάθαρα. Ψηλοί ξανθοί άνδρες από το Κόναχαρ, χολωμένοι από την κυριαρχία της Αχέρα, βάρβαροι από το Νρίκι ντυμένοι με γούνες, γαλαζόδερμοι άγριοι από το

Ουμλουτού με μεγάλη συναδελφική εκτίμηση για τους πειρατές, σκλάβοι από εκατοντάδες νησιά που είχαν πάψει να ονειρεύονται την πατρίδα τους και θυμόνταν πως ο Κόρουν είχε το συνήθειο να απελευθερώνει τους σκλάβους όταν καταλάμβανε ένα πλοίο ή μια πόλη. Μερικοί άλλοι είχαν ουδέτερα συναισθήματα, μια και είχαν έρθει από πολύ μακριά και ο Κόρουν χτυπούσε μόνο Αχερανές γαλέρες! Μαύροι από το ομιχλώδες Ορζαμπάν, χαλκόδερμοι Χιλάτζις και κίτρινοι μάγοι από το μυστηριώδες Χιουνγκ-νου.

Οι στρατιώτες πίεζαν τους αιχμαλώτους να βιαστούν. Ήταν μισθοφόροι, γαλαζόδερμοι Ουλμούτιοι που φόραγαν τους αστραφτερούς θώρακες, τις περικνημίδες και τις περικεφαλαίες του Αχερανού στρατού και κρατούσαν τους μακριούς λογχοπέλεκεις, το ιδιαίτερο όπλο τους. Όταν το πλήθος πλησίαζε πολύ κοντά, τίναζαν τα κοντάκια προς το μέρος τους με δύναμη αρκετή για να τσακίσει κόκκαλα.

Οι περισσότεροι από τους αιχμάλωτους ήταν από το Κόναχαρ, αν και υπήρχαν και εκπρόσωποι πολλών άλλων χωρών ανάμεσά τους. Παραπατούσαν εξαντλημένοι, ντυμένοι με λίγα κουρέλια και βαρυμένοι από τις αλυσσίδες στα χέρια και τα πόδια τους. Μονάχα ένας από αυτούς, εκείνος που πήγαινε μπροστά, περπατούσε όρθιος με την υπεροψία του κατακτητή.

«Αυτός μπροστά-μπροστά θα πρέπει να είναι ο Κόρουν», είπε η Χρυσιίς».

«Πράγματι», απάντησε ο Σόρζον.

Προχώρησαν λίγο για να δουν καλύτερα. Οι

υπόλοιποι αυλικοί τραβήχτηκαν πίσω στο πέρασμά τους. Όλοι στον Ταύρο φοβόντουσαν τον συμβουλάτορα και την κόρη του Κρόμαν.

Ο Σόρζον ήταν ψηλός, αδύνατος και το δέρμα του στεγνό, λες και η Ουράνια Φωτιά που βρισκόταν πίσω από τα αιώνια σύννεφα είχε πέσει επάνω του και είχε ρουφήξει όλη την υγρασία από το λιπόσαρκο σώμα του. Είχε τα ευγενικά χαρακτηριστικά της παλιάς Αχερανής αριστοκρατίας, αλλά τα μάτια του ήταν σκοτεινά και βυθισμένα στις κόγχες τους, σιγοκαίγοντας με μια περίεργη φωτιά. Ακόμα και στη ζέστη του μεσημεριού φορούσε ένα μαύρο ράσο που έφτανε ως τους αστραγάλους του και το λευκό γένι ανέμιζε από πάνω του. Ο λαός γνώριζε πως είχε μαθητέψει μάγος στο Χιουνγκ-νου και πως, παρ'όλη τη δύναμη του Κρόμαν, στην ουσία ήταν ο Σόρζον αυτός που κυβερνούσε το βασίλειο.

Ο Κρόμαν είχε παντρευτεί την κόρη του Σόρζον. Κανείς δεν γνώριζε τη μάνα της, αλλά όλοι πίστευαν πως ήταν κάποια μάγισσα από το Χιουνγκ-νου. Η βασίλισσα πέθανε λίγο μετά τη γέννηση της Χρυσιίδας και έτσι ο παππούς ανέλαβε την ανατροφή της. Οι φήμες έλεγαν πως την είχε κάνει το ίδιο ικανή στη μαγεία με τον ίδιο.

Σίγουρα πολλές φορές γινόταν σκληρή και ατίθαση, αλλά η παράξενη σκοτεινή ομορφιά της γοήτευε τους άνδρες. Αμέτρητοι ήταν εκείνοι που πρόθυμα θα πέθαιναν για χάρη της... και καθώς έλεγαν, είχαν πράγματι πεθάνει μετά από μια ή δυο νύχτες στο κρεβάτι της.

Ήταν ψηλή και λυγερή, με κατάμαυρα μαλλιά

που άφηνε να κυλούν λυτά μέχρι τη μέση της. Τα μάτια της τεράστια και σκούρα σε ένα πρόσωπο παγερής ομορφιάς. Τα γεμάτα κόκκινα χείλη της έκαναν αντίθεση με την αυστηρή λεπτότητα των υπόλοιπων χαρακτηριστικών της. Εκείνη τη μέρα δεν είχε προτιμήσει τα βαριά κοσμήματα της αυλής. Ένας λευκός χιτώνας άπλωνε τις πτυχές του γύρω από το πανώριο κορμί — και ήταν σαν να μην υπήρχε άλλη γυναίκα τριγύρω.

Οι αιχμάλωτοι πέρασαν μέσα από τις πύλες του παλατιού που έκλεισαν με πάταγο πίσω τους. Ανέβηκαν τα σκαλιά, περνώντας μέσα από τα ψηλά δέντρα, τους αρωματικούς θάμνους, τα ανθισμένα λουλούδια και τα μαρμάρινα συντριβάνια. Τελικά τους σταμάτησαν, και οι αυλικοί μαζεύτηκαν γύρω τους σαν μύγες γύρω από ψοφίμι.

Ο Κρόμαν προχώρησε προς τον Κόρουν. «Χαίρε», του είπε, και δεν υπήρχε περιπαικτική χροιά στη φωνή του.

«Χαίρε», του απάντησε ο πειρατής με τον ίδιο τόνο.

Κοίταξαν ο ένας τον άλλον υπολογιστικά. Ο Κόρουν ήταν μεγαλόσωμος όσο και ο Κρόμαν, ένας χλωμός γίγαντας δεμένος με αλυσσίδες. Τα ξανθά μαλλιά έπεφταν μέχρι τους ώμους του, ξεθωριασμένα από τον αέρα και την αλμύρα της θάλασσας. Τα γαλάζια μάτια του κοιτούσαν άφοβα το βασιλιά. Το πρόσωπό του ήταν λιπόσαρκο, με μεγάλο σαγόνι και γαμψή μύτη, σκληρυμένο από την πικρία, τις κακουχίες και τις ατέλειωτες μάχες. Μια αλυσσοδεμένη ερυνία δεν θα κοιτού-

σε με περισσότερη αγριάδα τους αιχμαλωτιστές της.

«Μου πήρε καιρό να σε πιάσω, Κόρουν», είπε ο Κρόμαρ. «Μας βασάνισες αρκετά. Κάποια φορά παραλίγο να έχω τη χαρά να σε συλλάβω ο ίδιος. Ήταν τότε που είχες κάνει επιδρομή στη Σεράπολη, θυμάσαι; Έτυχε να είμαι κι εγώ εκεί, και σε κυνήγησα με μια από τις πολεμικές γαλέρες. Δεν καταφέραμε, όμως, να σε φτάσουμε».

«Ένα από τα πλοία σου τα κατάφερε». Η φωνή του Κόρουν ήταν παράξενα απαλή για έναν τόσο μεγαλόσωμο άνδρα. «Όπως θα θυμάσαι, δεν ξαναγύρισε πίσω».

«Πώς σε έπιασαν τελικά;» τον ρώτησε ο Κρόμαν.

Ο Κόρουν σήκωσε τους ώμους και οι αλυσσίδες γύρω από τους καρπούς του έτριξαν. «Ήδη θα ξέρεις τα περισσότερα», είπε βαριεστημένα. «Μπαίνοντας στον Κόλπο του Ιλιόντις βρήκαμε έναν ολάκερο στόλο να μας περιμένει. Κάποιος κατάσκοπος θα πρέπει τελικά να ανακάλυψε το κρησφύγετό μας». Ο Κρόμαν ένευσε και ο Κόρουν κούνησε το κεφάλι αδιάφορα. «Μας έκοψαν το δρόμο της υποχώρησης, και έτσι αναγκαστήκαμε να πολεμήσουμε μέχρι όλοι να πεθάνουν ή να αιχμαλωτιστούν. Αυτοί οι πενήντα άνδρες είναι οι μόνοι που γλίτωσαν. Δυστυχώς, με έρριξαν αναίσθητο στη διάρκεια της μάχης και όταν συνήλθα ανακάλυψα πως ήμουν κι εγώ αιχμάλωτος. Διαφορετικά» — το παγερό του βλέμμα κοίταξε τους αυλικούς με περιφρόνηση — «θα τάιζα τώρα τα ψάρια αντί την περιέργεια των

ηλίθιων παρατρεχάμενών σου».

«Δεν σκοπεύω να σε ταλαιπωρήσω, Κόρουν», είπε ο Κρόμαν. «Οι άνδρες σου θα καταλήξουν ασφαλώς στους αγώνες, αλλά εσύ μπορείς να αποκεφαλιστείς με αξιοπρέπεια και μακριά από περίεργα βλέμματα».

«Ευχαριστώ, αλλά θα μείνω με τους άνδρες μου», είπε ο πειρατής.

Ο Κρόμαν τον κοίταξε απορημένα. «Γιατί τα ξεκίνησες όλα αυτά;» ρώτησε τελικά. «Με τη δύναμη, την εξυπνάδα και την επιδεξιότητά σου θα μπορούσες να έχεις φτάσει ψηλά στην Αχέρα. Καθώς ξέρεις, παίρνουμε μισθοφόρους από όλες τις κατακτημένες επαρχίες. Με τον καιρό, θα έπαιρνες ακόμα και την Αχερανή υπηκοότητα».

«Στο Κόναχαρ ήμουν πρίγκηπας», είπε ο Κόρουν αργά. «Είδα τη χώρα μου να δέχεται εισβολή και το λαό μου να οδηγείται στη σκλαβιά. Είδα τους αδελφούς μου να πεθαίνουν στη μάχη τού Λιρ, την αδελφή μου ερωμένη του ναυάρχου σας, τον πατέρα μου κρεμασμένο και τη μάνα μου να καίγεται ζωντανή όταν βάλατε φωτιά στο παλιό κάστρο. Εμένα μου πρόσφεραν αμνηστεία επειδή ήμουν ακόμα μικρός και ήθελαν κάποιον για μαριονέτα. Έδωσα όρκο υποταγής στην Αχέρα, αλλά τον παρέβηκα με την πρώτη ευκαιρία. Ήταν ο μόνος όρκος που παρέβηκα ποτέ, αλλά δεν νιώθω ντροπή για αυτό. Ταξίδεψα μαζί με πειρατές μέχρι να γίνω αρκετά ισχυρός για να διαφεντεύω δικά μου πλοία. Νομίζω πως σου απάντησα ξεκάθαρα».

«Θα ξέρεις, βέβαια, πως η κατάκτηση τού Κόναχαρ έγινε πριν ανεβώ εγώ στο θρόνο», είπε ο Κρόμαν αργά. «Έτσι κι αλλιώς, κι εγώ ο ίδιος δεν θα απέφευγα να τιμωρήσω τη χώρα σου για την ακατάπαυστη απειθαρχία της».

«Δεν έχω τίποτα προσωπικό εναντίον σου, Κρόμαν», είπε ο Κόρουν με ένα κουρασμένο χαμόγελο. «Πρόθυμα, όμως, θα έδινα την ψυχή μου στις φλόγες της κόλασης για μια ευκαιρία να γκρεμίσω αυτό το παλάτι επάνω σου!»

«Λυπάμαι που τα πράγματα είχαν αυτή την κατάληξη», είπε ο βασιλιάς. «Μακάρι να αδειάσω πολλά κανάτια κρασί μαζί σου στον άλλο κόσμο». Έκανε νόημα στους φρουρούς. «Πάρτε τον».

«Μια στιγμή, άρχοντά μου», είπε ο Σόρζον. «Σκοπεύεις να βάλεις όλους τους πειρατές στο ίδιο κελί;»

«Μα... έτσι νομίζω. Γιατί όχι;»

«Δεν εμπιστεύομαι τον καπετάνιο τους. Ακόμα και αλυσσοδεμένος, αποτελεί απειλή. Νομίζω πως ξέρει ορισμένες μαγικές...»

«Ψέμα!» φώναξε ο Κόρουν. «Δεν έχω ανάγκη τα γυναικουλίστικα κόλπα σου για να τσακίσω τους Αχερανούς!»

«Δεν θα τον άφηνα μόνο με τους άνδρες του», συνέχισε απτόητος ο Σόρζον. «Καλύτερα να του δοθεί ένα δικό του κελλί. Ξέρω το κατάλληλο μέρος».

«Κάνε ό,τι νομίζεις», είπε ο Κρόμαν, κουνώντας το χέρι αδιάφορα.

Καθώς ο Σόρζον γύρισε για να οδηγήσει τους φρουρούς, αντάλλαξε ένα βλέμα γεμάτο σημα-

σία με τη Χρυσιίδα. Η έκφρασή της ήταν ανεξιχνίαστη καθώς κοιτούσε τους αιχμαλώτους που απομακρύνονταν.

II

Το κελλί δεν είχε μάκρος μεγαλύτερο από δυο μέτρα. Ήταν μια σπηλιά σκαμμένη στο βράχο κάτω από τα θεμέλια του παλατιού. Ο Κόρουν ήταν καθισμένος ανακούρκουδα πάνω στο υγρό πάτωμα μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Οι αλυσσίδες του, που ήταν περασμένες σε χαλκάδες στον τοίχο, έτριζαν κάθε φορά που αναδευόταν.

Έτσι θα τέλειωναν όλα, σκέφτηκε πικρόχολα. Η καριέρα τού εξόριστου κατακτητή, το ταρακούνημα τού καραβιού πάνω στα αγριεμένα κύματα, τα γέλια των συντρόφων, οι κλαγγές των όπλων και το βούισμα του ανέμου στα ξάρτια — όλα αυτά είχαν σαν κατάληξη μια σκοτεινή τρύπα σαν παγερή μήτρα και την αναμονή για τη μέρα που θα τον έβγαζαν έξω και θα τον έστελναν να ξεσκιστεί από τέρατα για τη διασκέδαση ηλιθίων.

Κάπου-κάπου ένας σκλάβος του έφερνε μια γαβάθα χυλό, ενώ ένας οπλισμένος φρουρός στεκόταν στην πόρτα και παρακολουθούσε από μακριά. Κατά τα άλλα, ήταν μόνος. Δεν μπορούσε καν να ακούσει τις φωνές των υπόλοιπων κρατουμένων. Οι μόνοι ήχοι ήταν το αργό στάξιμο του νερού από το ταβάνι και το τρίξιμο των σιδερένιων κρίκων. Το κελλί θα πρέπει να βρισκόταν ακόμα πιο κάτω από τα συνηθισμένα μπουντρού-

μια, στην κυριολεξία μέσα στα έγκατα τού νησιού.

Αόριστες εικόνες περνούσαν από το μυαλό του — οι ψηλοί γκρεμοί πάνω από τον Κόλπο τού Ιλιόντις, τα τεράστια λουλούδια που άνθιζαν σαν βουβές φωτιές στη ζούγκλα πίσω από την παραλία, οι κομψές κουρσάρικες γαλέρες αραγμένες στην ακτή. Θυμήθηκε τον αιώνια συννεφιασμένο ουρανό κάτω από τον οποίο φύσαγαν οι ατέλειωτοι υγροί άνεμοι και μέσα από τον οποίο ξεχυνόταν βροχή και αστραπές. Έπαιρνε ένα αλλόκοτο γαλαζωπό χρώμα την ώρα του δειλινού. Αναρωτιόταν τί υπήρχε πίσω από εκείνα τα ψηλά σύννεφα.

Κάπου-κάπου, μπορούσε κανείς να δει τον αμυδρό δίσκο τής Ουράνιας Φωτιάς, και είχε ακούσει για περιπτώσεις όπου αφάνταστα βίαιες καταιγίδες είχαν ανοίξει ένα παροδικό ρήγμα στις στρώσεις των συννέφων. Οι φήμες έλεγαν ότι μέσα από τέτοια ρήγματα περνούσαν ακτίνες εκτυφλωτικής λάμψης που έκαναν το νερό να κοχλάζει και τη γη να παίρνει φωτιά. Όλα αυτά τον έκαναν να συλλογίζεται τις θεωρίες των φιλοσόφων τού Κόναχαρ, οι οποίοι υποστήριζαν πως ο κόσμος είναι μια σφαίρα γύρω από την οποία περιστρέφεται η Ουράνια Φωτιά, φέρνοντας τη μέρα και τη νύχτα. Μερικοί είχαν φτάσει στο σημείο να φανταστούν ότι ο κόσμος ήταν που κουνιόταν και πως η Ουράνια Φωτιά ήταν μια πύρινη σφαίρα στη μέση της δημιουργίας, γύρω από την οποία όλα τα άλλα πράγματα περιστρέφονταν.

Όμως, το Κόναχαρ ήταν τώρα υποδουλωμέ-

νο. Ο λαός του ήταν υποταγμένος στα καπρίτσια των άπληστων υπάτων της Αχέρα και η τέχνη και η φιλοσοφία του είχαν γίνει παιχνίδια των κατακτητών. Η νεότερη γενιά μεγάλωνε με την ιδέα πως η υποταγή ήταν προτιμότερη, πως ήταν καλύτερα η χώρα να απορροφηθεί από τη θαλασσοκρατία και τελικά να κερδίσει ισονομία με τους Αχερανούς.

Μα ο Κόρουμ δεν μπορούσε να ξεχάσει τις μεγάλες φλόγες που έγλειφαν έναν σκοτεινό ουρανό, τις μορφές που ταλαντεύονταν κρεμασμένες στα κλαδιά των δέντρων, τις ατέλειωτες γραμμές των αλυσσοδεμένων που βάδιζαν παραπατώντας ανήμπορα κάτω από τα μαστίγια των Αχερανών. Μήπως είχε παρατραβήξει το μίσος; Όχι, μα τον Μπρέαναχ Μπράνορ. Η οικογένειά του δεν υπήρχε πια. Αυτό αρκούσε για να φουντώνει το μισος του μια ολόκληρη ζωή.

Μια ζωή που δεν θα κρατούσε για πολύ ακόμα, σκέφτηκε ειρωνικά.

Αναστέναξε κουρασμένα μέσα στο βρωμερό σκοτάδι του κελλιού του. Τόσες αναμνήσεις έπηζαν το μυαλό του. Τα χρόνια της παρανομίας του ήταν σκληρά και απεγνωσμένα, αλλά και όμορφα επίσης. Υπήρχαν γέλια, τραγούδια και συντροφικότητα... Απίστευτη άθλοι μέσα στα ατέλειωτα νερά — στην μεγάλη γαλάζια σιωπή του δειλινού, στις ήρεμες σκοτεινές νύχτες, στις γκρίζες μέρες κάτω από τη βροχή και την καταιγίδα... Η μανία της μάχης στην άλωση μιας πόλης ή το πάρσιμο ενός πλοίου, ο θάνατος τόσο κοντά,που μπορούσε κανείς να ακούσει το φτε-

ρούγισμά του, ένα όργιο πλιάτσικου και εκδίκησης... Η πόλη των πειρατών με τις καλύβες κάτω από τα δέντρα της ζούγκλας, γεμάτη θησαυρούς και ζωή, γεμάτη σημαδεμένους άγριους άνδρες και παθιασμένες ξεδιάντροπες γυναίκες... Η φωτιά που έδιωχνε το σκοτάδι της νύχτας και ο αφρός των κυμάτων που έγλειφε ασταμάτητα την αμμουδιά...

Όλα τα πράγματα είχαν ένα τέλος. Αν και θα επιθυμούσε να πεθάνει κάπως διαφορετικά, τουλάχιστον δεν θα χρειαζόταν να περιμένει για πολύ σε αυτή την άθλια κατάσταση.

Κάτι κινήθηκε κάπου στο στενό διάδρομο και διέκρινε την τρεμάμενη λάμψη ενός δαυλού. Ζαρώνοντας το μέτωπο, ανασηκώθηκε, σκύβοντας εξαιτίας τού χαμηλού ταβανιού. Ποιος ερχόταν; Ήταν πολύ νωρίς για να τον ταΐσουν, εκτός και αν είχε χάσει εντελώς την αίσθηση τού χρόνου. Από την άλλη πάλι, δεν πίστευε ότι θα προλάβαιναν να διοργανώσουν τους αγώνες μέσα σε τόσο λίγες μέρες από την άφιξή του.

Ήρθαν στην είσοδο τού κελλιού του και στάθηκαν να τον κοιτάξουν κάτω από το φως τού δαυλού. Ένα γρύλισμα στράβωσε τα χείλη τού Κόρουν. Ήταν ο Σόρζον και η Χρυσιίς. «Από όλα τα σκουλήκια της Αχέρα, εσείς βρεθήκατε να έρθετε να με βασανίσετε;» μούγκρισε.

«Δεν είναι ώρα για προσβολές», είπε ο μάγος παγερά. Σήκωσε τον δαυλό ψηλότερα. Το κοκκινωπό φως έρριξε σκιές στο πρόσωπό του. Τα μάτια τους έμοιαζαν με σκοτεινούς λάκκους,μέσα στους οποίους σιγόκαιγαν δυο αναμμένα κάρ-

βουνα. Το μαύρο ράσο του γινόταν ένα με το σκοτάδι και έτσι φαινόταν σαν το κεφάλι και τα χέρια του να επιπλέαν ασώματα μέσα στον αποπνικτικό αέρα.

Τα μάτια τού Κόρουν στράφηκαν προς τη Χρυσιίδα, και παρά το μίσος που τον έπνιγε, έπρεπε να παραδεχτεί πως ίσως ήταν η ομορφότερη γυναίκα που είχε δει ποτέ. Ψηλή και λυγερή, με τα μαύρα μαλλιά να περιβάλλουν την αγαλματένια ομορφιά του λευκού προσώπου της, του ανταπέδωσε το βλέμμα με μάτια σαν σκούρες φλόγες. Ήταν ντυμένη σαν να ετοιμαζόταν για κυνήγι — φορούσε έναν κοντό χιτώνα που άφηνε τα χέρια και τα πόδια της γυμνά, έναν κοντό μαύρο μανδύα και ψηλές μπότες. Τα κοσμήματα, όμως, έλαμπαν ακόμα στο λαιμό και τους καρπούς της.

Πίσω της γυρόφερνε μια σκιά, στην όψη της οποίας ο Κόρουμ ένιωσε το κορμί του να κοκκαλώνει. Είχε ακούσει για την εξημερωμένη ερυνία της Χρυσιίδας. Οι άνθρωποι έλεγαν πως το δαιμονικό ζώο είχε υποταχτεί επειδή είχε βρει μια καρδιά σκληρότερη από τη δική του, αν και μερικοί έλεγαν κάποια πιο ακατανόμαστα πράγματα.

Τα σχιστά πράσινα μάτια καρφώθηκαν πάνω στον Κόρουν και το άγριο μουσούδι άνοιξε με ένα χασμουρητό αποκαλύπτοντας τα κοφτερά δόντια. «Κάνε πίσω, Περία», είπε ήρεμα η Χρυσιίς.

Η φωνή της ήταν χαμηλή και γλυκιά σαν χάδι. Φαινόταν περίεργο μια τέτοια φωνή να κάνει τελετουργίες μαύρης μαγείας, να έχει διατάξει το γδάρσιμο χίλιων Ισαριανών αιχμαλώτων, και να

έχει πάρει μέρος σε μερικές από τις πιο σκοτεινές μηχανορραφίες της αιματωβαμένης ιστορίας της Αχέρα.

«Ωραίο τέλος βρήκαν οι ευγενικές σου σκέψεις, άνθρωπε τού Κόναχαρ», είπε στον Κόρουμ.

«Τουλάχιστον, παραδέχεσαι πως τις είχα», της απάντησε. «Δεν μπορώ να πω κι εγώ το ίδιο για σένα».

Τα κόκκινα χείλη χαράχτηκαν σε ένα κυνικό χαμόμελο. «Οι ανθρώπινες επιδιώξεις έχουν την κακή συνήθεια να καταλήγουν κάπως έτσι. Ο πανίσχυρος πολεμιστής, η μάστιγα των θαλασσών, περιμένει σε ένα βρώμικο κελλί για κάποιον κοινότυπο θάνατο. Τα παλιά έπη λένε ψέματα, έτσι δεν είναι; Η ζωή δεν είναι μια ένδοξη περιπέτεια, όπως πιστεύουν οι ανόητοι».

«Θα μπορούσε να είναι αν δεν υπήρχαν άτομα σαν κι εσένα», της είπε ο Κόρουν. Κι ύστερα, κουρασμένα! «Γιατί δεν ξεκουμπίζεστε; Αν δεν με αφήνετε να μιλήσω με τους παλιούς μου συντρόφους, τουλάχιστον απαλλάξτε με από την παρουσία σας».

«Έχουμε έρθει εδώ με συγκεκριμένο σκοπό», είπε ο Σόρζον. «Σου προσφέρουμε τη ζωή σου, την ελευθερία σου — και την απελευθέρωση τού Κόναχαρ!»

Ο Κόρουν έσεισε το κεφάλι. «Δεν γελάω με τα αστεία σας».

«Δεν είναι αστείο», είπε η Χρυσιίς με σοβαρότητα. «Ο Σόρζον δεν σε έκλεισε εδώ μόνο σου από κακία, αλλά απλά για να κάνει δυνατή αυτή την ιδιωτική συνομιλία. Μπορείς να μας βοηθή-

σεις σε ένα σχέδιο τόσο πολύ μεγαλύτερο από τις ταπεινές σου επιδιώξεις, ώστε ό,τι και να ζητήσεις σε αντάλλαγμα δεν θα μετράει σε τίποτα. Είσαι ο μόνος που μπορεί να τα καταφέρει.

«Στα λέμε όλα αυτά για να συνειδητοποιήσεις πως είσαι σε θέση να παζαρέψεις και να μας αντιμετωπίσεις σαν ίσους προς ίσο και όχι σαν δεσμοφύλακες. Αν συμφωνήσεις να μας βοηθήσεις, θα απελευθερωθείς αυτή τη στιγμή».

Μια ξαφνική φλόγα φούντωσε μέσα στο γιγάντιο κορμί του Κόρουν. Θεοί — μεγαλοδύναμοι θεοί πέρα από σύννεφα — αν ήταν αλήθεια...»

«Τί ζητάτε;» είπε με τρεμάμενη φωνή.

«Τη βοήθειά σου σε μια απελπισμένη επιχείρηση», είπε η Χρυσιίς. «Δεν θα σου κρύψω ότι είναι πολύ πιθανό να πεθάνουμε όλοι στη διάρκειά της. Τουλάχιστον, όμως, θα πεθάνεις ελεύθερος — και αν πετύχουμε, όλος ο κόσμος μπορεί να γίνει δικός μας».

«Εξηγήσου», είπε βραχνά.

«Δεν μπορούμε να σου πούμε τα πάντα τώρα», είπε ο Σόρζον. «Υπάρχουν, όμως, επίμονες φήμες ότι κάποτε ταξίδεψες μέχρι τα άντρα των Ξάνθιων, των Δαιμόνων της Θάλασσας, και γύρισες πίσω ζωντανός. Είναι αλήθεια;»

«Ναι». Ο Κόρουμ τεντώθηκε, νιώθοντας όλα τα νεύρα του να τρεμουλιάζουν. «Από μεγάλη τύχη ξαναγύρισα πίσω. Οι άνθρωποι, όμως, είναι καλύτερο να αποφεύγουν αυτή τη ράτσα».

«Νομίζω πως οι δυνάμεις μου ισοσκελίζουν τις δικές τους», είπε ο Σόρζον. «Θέλουμε να μας οδηγήσεις στα μέρη όπου κατοικούν και να μας

διδάξεις τη γλώσσα τους μέχρι να φτάσουμε, καθώς και ό,τι άλλο γνωρίζεις για αυτούς. Όταν επιστρέψουμε, μπορείς να πας όπου θέλεις. Αν κερδίσουμε τη συνεργασία τους, θα μπορέσεις πολύ σύντομα να απελευθερώσεις το Κόναχαρ».

Ο Κόρουμ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν σκέφτεστε το καλό», είπε αργόσυρτα. «Κανείς δεν πλησιάζει τους Ξάνθιους με καλό σκοπό στο μυαλό».

«Εσύ δεν το έκανες;» είπε ο μάγος, χασκογελώντας βραχνά. «Αν θέλεις να ξέρεις, θα ζητήσουμε τη βοήθειά τους για να πάρουμε την εξουσία στην Αχέρα, καθώς και ορισμένες γνώσεις που κατέχουν».

«Και αν τα καταφέρετε, για ποιο λόγο θα αφήσετε το Κόναχαρ ελεύθερο;» επέμεινε πεισματάρικα ο Κόρουν.

«Επειδή η εξουσία της Αχέρα είναι απλά ένα σκαλοπάτι για κάτι πολύ πιο μεγάλο από τις ταπεινές προσδοκίες για μια αυτοκρατορία, όπως εσύ θα φαντάζεσαι», είπε ο Σόρζον ψυχρά. «Πρέπει να αποφασίσεις τώρα. Αν αρνηθείς, θα πεθάνεις».

Η Χρυσιίς κίνησε το λεπτό της χέρι και η ερινύα σύρθηκε μπροστά, πατώντας πάνω στα κοφτερά σαν ξυράφια νύχια. Τα φτερά ήταν διπλωμένα πάνω στο μακρύ μαύρο κορμί, η οδοντωτή ουρά χτυπούσε δεξιά και αριστερά ανυπόμονα, και ένα μακρόσυρτο γρύλλισμα έβγαινε από τον κοκκαλιάρικο λαιμό. «Αν αρνηθείς», είπε η γλυκιά φωνή της γυναίκας, «ο Περίας θα σε ξεκοιλιάσει. Τουλάχιστον θα αποζημιωθούμε με ένα

διασκεδαστικό θέαμα για τον κόπο που κάναμε να έρθουμε ως εδώ». Ύστερα χαμογέλασε, με εκείνο το χαμόγελο που είχε ήδη στείλει πολλούς άνδρες στον τάφο. «Αν, όμως, δεχτείς», ψιθύρισε, «σε περιμένει ένα πεπρωμένο που θα το ζήλευαν και βασιλιάδες. Είσαι δυνατός άνδρας, Κόρουν. Μου αρέσουν οι δυνατοί άνδρες».

Ο κουρσάρος κοίταξε πρώτα το ζεστό μαύρο φως μέσα στα μάτια της και μετά το παγερό βλέμμα του τέρατος. Κανείς άοπλος δεν είχε γλιτώσει ποτέ απο επίθεση ερυνίας — κι αυτός ήταν αλυσσοδεμένος.

Στη σκέψη όμως της επιστροφής πίσω στην τρομερή χώρα των Ξάνθιων, ρίγησε. Ωστόσο, η ζωή ήταν πολύ γλυκιά και σκέφτηκε πως, έτσι και ελευθερωνόταν, ίσως να του δινόταν κάποια ευκαιρία να δραπετεύσει ή ακόμη και να τους νικήσει.

Ή πάλι... ποιος ήξερε; Αναρωτήθηκε αν η μελαχρινή μάγισσα μπροστά του ήταν τόσο διαβολική όσο την παρίσταναν οι εχθροί της. Δυνατή και αποφασιστική, ναι, αλλά το ίδιο ήταν κι αυτός. Όταν μάθαινε όλη την αλήθεια για τα μεγαλεπήβολα σχέδιά της, μπορεί ακόμα και να τα έκρινε σωστά.

Όπως και να είχε το πράγμα, έπρεπε να ζήσει. Κι αν έπρεπε να πεθάνει, ας γινόταν αυτό κάτω από τον ανοιχτό ουρανό!

«Θα έρθω μαζί σας», είπε βραχνά.

Το χαμηλό θριαμβευτικό γέλιο τής Χρυσιίδας αντήχησε μέσα στο μισοσκόταδο.

Ο Σόρζον πλησίασε βγάζοντας ένα κλειδί από τη ζώνη του. Για μια στιγμή, πέρασε από το μυαλό του Κόρουν η σκέψη να τσακίσει τον κοκκαλιάρικο λαιμό που έβλεπε μπροστά του.

Ο μάγος χαμογέλασε βλοσυρά. «Μην δοκιμάσεις», είπε. «Και σαν μια μικρή απόδειξη των όσων μπορούμε να κάνουμε...»

Ξαφνικά έπαψε να βρίσκεται εκεί. Μέσα στο κελλί του Κόρουν στεκόταν ένα τέρας από τις ζούγκλες του Ουμλουτού, ένα φολιδωτό πλάσμα που του σφύριζε μέσα από μισάνοιχτα σαγόνια στάζοντας φαρμάκι στο πάτωμα.

Μαγεία!... Ο Κόρουν πισωπάτησε και μια ανατριχίλα φόβου γέμισε ακόμα και τη δική του ατσάλινη καρδιά. Ο Σόρζον ξαναπήρε ανθρώπινη μορφή και έλυσε σιωπηλά τις αλυσσίδες. Ο Κόρουν βγήκε τρεκλίζοντας στο διάδρομο.

Η ερυνία γρύλισε και έκανε να του ορμήσει. Η Χρυσιίς ακούμπησε την παλάμη της πάνω στο κεφάλι τού ζώου, ελέγχοντάς το λες και το κρατούσε δεμένο με λουρί. Το χαμόγελο και η μυρωδιά των μαλλιών της ήταν μεθυστικά.

«Έλα», του είπε. Τα δάχτυλά της γλίστρησαν ανάμεσα στα δικά τού και το δροσερό της άγγιγμα του φάνηκε πως τον έκαιγε.

Ο Σόρζον τους οδήγησε μέσα από μια μακριά κατηφορική σήραγγα όπου μόνο οι φλόγες τού δαυλού φαίνονταν να έχουν ζωή. Οι πατημασιές τους αντηχούσαν υπόκωφα σε όλο το υγρό μαυρειδερό μήκος του.

«Φεύγουμε αμέσως», είπε. «Μόλις ο Κρόμαν μάθει ότι δραπέτευσες, όλη η πόλη θα μας κυνη-

γήσει. Θα είναι, όμως, πια αργά. Σαλπάρουμε απόψε».

Να σαλπάρουν — από πού;

«Και οι άνδρες μου;» ρώτησε ο Κόρουν.

«Φοβάμαι πως είναι ξοφλημένοι, εκτός κι αν ο Κρόμαν τους κρατήσει ζωντανούς μέχρι να επιστρέψουμε», είπε η Χρυσιίς. «Τουλάχιστον γλιτώσαμε εσένα. Χαίρομαι πολύ για αυτό».

Μια αμυδρή μυρωδιά αλμύρας ήρθε μέσα από τη σήραγγα. Ο Κόρουν συμπέρανε πως θα έπρεπε να καταλήγει στη θάλασσα. Αναρωτήθηκε πόσα μυστικά περάσματα διέσχιζαν τα θεμέλια του Ταύρου.

Τελικά, βγήκαν σε μια στενή παραλία κάτω από τους γκρεμούς στα δυτικά της πόλης. Μπροστά τους απλωνόταν η ανοιχτή θάλασσα, φωσφωρίζοντας παράξενα όπως κάθε βράδυ. Άμμος κάτω από τα πόδια του, ουρανός πάνω από το κεφάλι του και μια γυναίκα δίπλα του. Μα τους θεούς, ήταν ωραίο που ήταν πάλι ζωντανός!

Μια γαλέρα βρισκόταν αραγμένη σε μια μικρή αποβάθρα. Στο φως των δαυλών, τα έμπειρα μάτια του Κόρουν την εξέτασαν. Είχε το ίδιο σκαρί με το πλοίο του, ένα μακρόστενο σκάφος με τετράγωνο πανί, χωρίς κατάστρωμα εκτός από τα σημεία της πλώρης και της πρύμνης, με πάγκους κωπηλατών και από τις δυο πλευρές και έναν στενό ξύλινο διάδρομο ανάμεσά τους. Μια καμπίνα ήταν κατασκευασμένη σχεδόν στη μέση του πλοίου, και μια βαλίστρα ήταν προσαρμο-

σμένη στην πλώρη — κατά τα άλλα, το σκάφος δεν διέθετε υπερκατασκευή. Το κεφάλι ενός θαλασσινού τέρατος ήταν σκαλισμένο στην πλώρη, και τα ξύλα της πρύμνης αψιδώνονταν για να φτιάξουν την ουρά του. Διάβασε το όνομά της στα πλάγια: *Βρύσια*. Περίεργο πράγμα ένα τόσο σκοτεινό σκαρί να έχει κοριτσίστικο όνομα.

Έκρινε πως θα είχε δυναμικότητα πενήντα ανδρών και θα ήταν πολύ γρήγορο.

Το πλήρωμα επιβιβαζόταν. Θα πρέπει να είχαν κατεβεί από τους γκρεμούς, με τη βοήθεια κάποιου στενού μονοπατιού. Πρόσεξε πως όλοι ήταν γαλαζόδερμοι Ουμλούτιοι, με όψεις φονιάδων αλλά αμίλητοι και πειθαρχημένοι. Ήταν έξυπνη κίνηση να πάρουν μαζί τους μονάχα μισθοφόρους. Δεν είχαν κανένα πατριωτικό ενδιαφέρον για το τί θα γινόταν η Αχέρα και επιπλέον το θάρρος τους ήταν θρυλικό.

Ένας στιβαρός μονόφθαλμος αξιωματικός πλησίασε και χαιρέτισε. «Όλα έτοιμα, κύριε», ανέφερε.

«Ωραία», ένευσε ο Σόρζον. «Καπετάνιε Ιμάζου, αυτός εδώ είναι ο οδηγός μας, ο καπετάνιος Κόρουν».

«Ο επιδρομέας, ε;» Ο Ιμάζου χασκογέλασε και αντάλλαξε μαζί του μια χειραψία με τον τρόπο των βαρβάρων. «Σίγουρα δεν θα μπορούσαμε να έχουμε καλύτερο. Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Κόρουν».

Ο Κόρουν έκρινε πως ο Ιμάζου ήταν αρκετά συμπαθητικός τύπος και αναρωτήθηκε τί τον είχε κάνει να δεχτεί να υπηρετήσει κάτω από τις

διαταγές κάποιου με την κακή φήμη τού Σόρζον.

Ανέβηκαν στο πλοίο. «Η Θάλασσα των Δαιμόνων βρίσκεται στα βόρεια», είπε ο Σόρζον. «Προς τα εκεί θα πρέπει να κατευθυνθούμε;»

«Για την ώρα», ένευσε ο Κόρουν. «Όταν φτάσουμε πιο κοντά, θα μπορέσω να σας δώσω περισσότερες λεπτομέρειες».

«Τότε πλύσου και ξεκουράσου», είπε η Χρυσιίς. «Έχεις ανάγκη και από τα δύο». Το χαμόγελό της ήταν απαλό μέσα στο κόκκινο φως.

Ο Κόρουν μπήκε στην καμπίνα. Ήταν χωρισμένη σε τρία διαμερίσματα — προφανώς ο Ιμάζου κοιμόταν μαζί με τους άνδρες του στο κατάστρωμα, όπως πολλοί ναυτικοί προτιμούσαν. Το δικό του μικροσκοπικό δωμάτιο ήταν καθαρό και λιτά επιπλωμένο με ένα κρεβάτι και μια λεκάνη με νερό. Πλύθηκε με ικανοποίηση και φόρεσε έναν καθαρό χιτώνα που είχαν αφημένο πάνω στα στρωσίδια.

Όταν επέστρεψε στο κατάστρωμα, το πλοίο είχε ήδη ξεκινήσει. Ένας δυνατός άνεμος από το νότο γέμιζε το σκούρο πανί και η *Βρύσια* πηδούσε μπροστά, σκίζοντας τα κύματα. Το νερό φωσφόριζε γύρω από την καρίνα, αλλά η ξηρά χάθηκε γρήγορα μέσα στο σκοτάδι.

Είπε στον εαυτό του πως δεν του είχε δοθεί καμιά ευκαιρία να δραπετεύσει. Αν δεν γινόταν κάποιο θαύμα, έπρεπε να περιμένει μέχρι να φτάσουν τη Θάλασσα των Δαιμόνων. Από εκεί και πέρα, ο,τιδήποτε μπορούσε να συμβεί.

Ανατρίχιασε λίγο και αναρωτήθηκε αν είχε κάνει καλά. Ποια ήταν η αποστολή τους και πώς

θα επηρέαζε αυτή τη μοίρα του κόσμου;

Η Χρυσιίς ήρθε αθόρυβα να σταθεί δίπλα του. Η ερινύα ήταν ζαρωμένη κοντά της και τα κακέντρεχα μάτια της δεν άφηναν ούτε μια στιγμή τον Κόρουν.

«Ξεκινήσαμε, λοιπόν», είπε με ένα εύθυμο γέλιο.

Εκείνος δεν απάντησε, αλλά συνέχισε να κοιτάζει μέσα στη νύχτα.

«Καλύτερα να κοιμηθείς, Κόρουν», είπε. «Είσαι εξαντλημένος και θα χρειαστείς όλη σου τη δύναμη αργότερα». Του έπιασε το μπράτσο και γέλασε ξανά. «Θα είναι σίγουρα ένα πολύ ενδιαφέρον ταξίδι».

Εμένα μου λες, σκέφτηκε εκείνος ειρωνικά. Πέρασε, όμως, από το μυαλό του πως η αναζήτηση ίσως να του πρόσφερε κάποιες ικανοποιήσεις.

«Καληνύχτα, Κόρουν», που είπε και τον άφησε.

Τελικά, ο Κόρουν γύρισε στο δωμάτιό του. Ο ύπνος άργησε να τον βρει, και όταν τελικά ήρθε ήταν βαρύς και ανήσυχος.

III

Όταν βγήκε στο κατάστρωμα νωρίς το πρωί, αντίκρυσε μόνο την γκρίζα απεραντοσύνη τού νερού κάτω από τον γκρίζο ορίζοντα. Θα πρέπει να είχαν αφήσει πίσω τους το αρχιπέλαγος τής Αχέρα και να βρίσκονταν πια κάπου στη Ζουριανή Θάλασσα.

Ο αέρας μύριζε βροχή και το πλοίο έσχιζε γρήγορα τα νερά, παρασυρμένο από το δυνατό άνεμο. Ο Κόρουν άφησε να τον πλημμυρίσουν όλες οι αισθήσεις που του είχαν λείψει: το τσούξιμο του αλατιού καί της υγρασίας, η απέραντη θέα των αγριεμένων κυμάτων, το τρίξιμο των ξαρτιών... Η θάλασσα είχε γίνει πια το φυσικό του περιβάλλον κι ένιωθε συγγενής με τις λαρίδες που πετούσαν με τα λευκά φτερά τους στον συννεφιασμένο ουρανό.

Κοίταξε τους άνδρες του πληρώματος. Φαίνονταν να ξέρουν καλά τη δουλειά τους. Στην πλώρη και στην πρύμνη υπήρχαν οπλισμένοι φρουροί ενώ οι υπόλοιποι — ντυμένοι με τα λιτά ρούχα των κοινών ναυτικών όλου του κόσμου — έφτιαχναν τα πανιά, σφουγγάριζαν ή έκαναν μικροεπιδιορθώσεις. Όσοι δεν είχαν βάρδια, τεμπέλιαζαν ή κοιμόνταν μακριά από τους υπόλοιπους. Ο πλοηγός είχε τα μάτια συνεχώς στην πυξίδα και κρατούσε το τιμόνι με έμπειρο χέρι — ωραία, πολύ ωραία.

Ο καπετάνιος Ιμάζου τον πλησίασε, πλαταγίζοντας τα σανίδια με τα γυμνά του πόδια. Ο Ουμλούτιος φορούσε περικεφαλαία και θώρακα, είχε ζωσμένο ένα σπαθί στη μέση και κρατούσε στο ροζιασμένο γαλάζιο χέρι του το μαστίγιο του αξιώματός του. Στο σημαδεμένο του πρόσωπο χαράχτηκε ένα χαμόγελο. «Καλή σου μέρα, καπετάν Κόρουν», είπε ευγενικά.

Ο Κοναχάριος ένευσε με μια φιλικότητα που είχε καιρό να νιώσει. «Το πλοίο είναι σε πολύ καλή κατάσταση», είπε.

«Ευχαριστώ. Είμαι ίσως ο μόνος Ουμλούτιος που κυβέρνησε ποτέ κάτι μεγαλύτερο από μια πολεμική πιρόγα, αλλά έχω περάσει πολλά χρόνια στο Αχερανό ναυτικό». Ξανα χάρισε στον Κόρουν ένα φριχτό αλλά αφοπλιστικό χαμόγελο. «Μια-δυο φορές παραλίγο να σε συναντούσα... επαγγελματικά, αλλά πάντα μας άφηνες πίσω σου. Αν κρίνω από το τί συνέβη στα πλοία που έτυχε να σε προφτάσουν, μου φαίνεται πως ήμουν τυχερός». Έδειξε τη μικρή τραπεζαρία κάτω από το κατάστρωμα της πρύμνης. «Τί θα έλεγες για πρωινό;»

Τρώγοντας το καλύτερο φαγητό του καραβιού, άρχισαν την επαγγελματική συζήτηση. Όπως όλοι οι πλοίαρχοι, και ο Ιμούζου ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για το πανάρχαιο και φαινομενικά άλυτο πρόβλημα του εντοπισμού της ακριβούς θέσης του πλοίου. «Δεν ωφελούν οι τυχαίοι υπολογισμοί», παραπονέθηκε. «Οι εκτιμήσεις των χαρτογράφων διαφέρουν μεταξύ τους, όσο καλοί κι αν είναι αυτοί. Δεν υπάρχει πουθενά ένας χάρτης της προκοπής».

Ο Κόρουν του ανέφερε τις προσπάθειες των θεωρητικών της Αχέρα, του Κόναχαρ και των άλλων πολιτισμένων κρατών να χρησιμοποιήσουν το ύψος της Ουράνιας Φωτιάς για να καθορίσουν τη θέση βόρεια και νότια μιας δεδομένης γραμμής. Ο Ιμάζου γνώριζε τις θεωρίες τους, αλλά πίστευε πως δεν είχαν μεγάλη πρακτική αξία. «Δεν βλέπεις πολύ συχνά την Ουράνια Φωτιά», παρατήρησε. «Άσε που οι περισσότεροι ναυτικοί θεωρούν μεγάλη αμαρτία να στρέψεις κά-

ποιο όργανο προς το μέρος της. Ίσως αυτός να είναι και ένας λόγος που ο Σόρζον επάνδρωσε το πλοίο μόνο με Ουλούτιους. Εμείς δεν λατρεύουμε την Ουράνια Φωτιά — οι δικοί μας θεοί ζουν όλοι κάτω από τα σύννεφα». Έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι *λιάντζι* και το έχωσε στο τεράστιο στόμα του. «Όπως και νάχει το πράγμα, δεν σου δίνει ανατολική και δυτική θέση».

«Οι φιλόσοφοι που θεωρούν ότι ο κόσμος είναι στρογγυλός λένε πως θα μπορούσαμε να λύσουμε το πρόβλημα κατασκευάζοντας μια χρονοσυσκευή ακριβείας», είπε ο Κόρουν.

«Το ξέρω. Μα, αν ρωτάς τη γνώμη μου, όλα αυτά είναι μπαρούφες. Μια κλεψύδρα ή υδροκλεψύδρα δεν μπορούν να μετρήσουν με μεγάλη ακρίβεια το χρόνο, κι αυτά τα κουρδιστά μηχανάκια που έχουν φτιάξει είναι ακόμα χειρότερα. Ήξερα έναν γέρο καπετάνιο από το Νρίκι που είχε στην καμπίνα του ένα μικρό είδωλο και έβρισκε τη θέση του πλοίου του από τα όνειρα που του έστελνε αυτό. Ναυάγησε μονάχα μια φορά σε όλη τη ζωή του». Ο Ιμάζου χαμογέλασε ειρωνικά. «Και εκείνη τη φορά, ασφαλώς, πνίγηκε».

«Πες μου, επιτέλους», είπε ξαφνικά ο Κόρουν. «Ξέρεις πού πάμε και γιατί;»

«Μου είπαν απλά πως πηγαίνουμε στη Θάλασσα των Δαιμόνων. Δεν μου εξήγησαν γιατί». Ο Ιμάζου παρατήρησε τον Κόρουν με το πονηρό μαύρο μάτι του. «Ούτε κι εσύ ξέρεις, έτσι; Φοβάμαι πως οι περισσότεροι από εμάς δεν θα ζήσουν για να το ανακαλύψουν».

«Εκπλήσσομαι που το πλήρωμα δέχτηκε να κάνει ένα τέτοιο ταξίδι χωρίς να στασιάσει».

«Αυτή η παρέα των φονιάδων φοβάται μονάχα το Σόρζον και τη μάγισσα εγγονή του. Αυτοί...» Ο Ιμάζου έκλεισε το στόμα. Κοιτάζοντας πίσω του, ο Κόρουν είδε τους δύο να πλησιάζουν.

Μέσα στο φως του πρωινού, η Χρυσιίς δεν θύμιζε τη θελκτική δαιμόνισσα της νύχτας. Περπατούσε με άνετη χάρη πάνω στο κατάστρωμα, ενώ ο αέρας ανέμιζε τα μαλλιά και το χιτώνα της. Η έκφρασή της πρόδιδε μια κοριτσίστικη χαρά και ανυπομονησία. Η καρδιά του πειρατή άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα.

Η Χρυσιίς μιλούσε εύθυμα για άσχετα θέματα, ενώ αυτή και ο γέρος έτρωγαν. Ο Σόρζον παρέμεινε αμίλητος μέχρι που τέλειωσε το φαγητό και μετά είπε κοφτά στους δύο άνδρες: «Ελάτε στην καμπίνα μαζί μας».

Γέμισαν το μικροσκοπικό δωμάτιο τού Κόρουν, καθίζοντας στο κρεβάτι και το πάτωμα. «Μπορούμε να αρχίσουμε να μαθαίνουμε τα όσα γνωρίζεις», είπε αργόσυρτα ο Σόρζον στον Κόρουν. «Ποια είναι η αλήθεια για το ταξίδι σου ως τους Ξάνθιους;»

«Πάνε πολλές εποχές από τότε», απάντησε ο κουρσάρος. «Είχα κι εγώ την ιδέα που πέρασε από το δικό σου μυαλό, δηλαδή πως θα μπορούσα να τους κάνω συμμάχους ενάντια στους εχθρούς μου». Χαμογέλασε άκεφα. «Μα έμαθα πως τα πράγματα ήταν διαφορετικά».

«Τί ακριβώς ξέρεις γι' αυτούς;», ρώτησε ο Σόρζον μεθοδικά. Χτύπησε τις άκρες των λεπτών δα-

χτύλων του. «Είναι μια αμφίβια φυλή που κατοικεί στη Θάλασσα των Δαιμόνων, εκεί που λένε ότι μέσα από το νερό φυτρώνει χορτάρι και παγιδεύει τα πλοία στο χαμό τους».

«Δεν είναι ακριβώς έτσι», απάντησε ο Κόρουν. «Υπάρχουν φύκια στην επιφάνεια, αλλά ένα πλοίο μπορεί να περάσει ανάμεσά τους. Νομίζω πως η περιοχή αυτή είναι απλά μια νεκρή έκταση νερού γύρω από την οποία κινούνται τα μεγάλα ρεύματα του ωκεανού».

«Ξέρω», είπε ο Σόρζον ανυπόμονα, ξαναρχίζοντας τη σύνοψή του, «ότι γενιές πριν οι Ξάνθιοι, την παρουσία των οποίων δεν πολυγνώριζαν οι τότε άνθρωποι, έπεσαν πάνω στα νησιά της θάλασσάς τους σφάζοντας όλους τους κατοίκους τους. Ήταν πολυάριθμοι και είχαν μαζί τους εξημερωμένα θαλασσινά τέρατα και άγνωστες μαγικές δυνάμεις, έτσι που κανείς δεν μπορούσε να τους αντισταθεί. Από τότε, δεν έχουν ξαναβγεί από τα σύνορά τους, αλλά εξοντώνουν ανηλέητα κάθε σκάφος ανθρώπων που τολμάει να περάσει από εκεί. Ο βασιλιάς Φιδιών Γ΄ της Αχέρα έστειλε ένα μεγάλο στόλο να διώξει τους Ξάνθιους από την περιοχή. Ούτε ένα πλοίο δεν επέστρεψε. Οι άνθρωποι αποφεύγουν πια εκείνα τα νερά και τα ονομάζουν καταραμένα».

Ο Ιμάζου ένευσε. «Ένας θρύλος των ναυτικών λέει πως οι ψυχές των κολασμένων καταλήγουν στους Ξάνθιους».

Ο Σόρζον του έρριξε μια περιφρονητική ματιά. «Με ενδιαφέρουν μόνο τα γεγονότα», είπε παγερά. «Τί ξέρεις εσύ, Κόρουν;»

«Αυτά που είπες είναι γνωστά σε όλους», απάντησε ο Κοναχάριος. «Νομίζω, όμως, πως οι δυνάμεις τους θα πρέπει να έχουν κάποια όρια και ότι πρόκειται για λογικά πλάσματα — αν και τα όριά τους βρίσκονται πολύ πέρα από τα ανθρώπινα και η λογική τους δεν μοιάζει με τη δική μας.

«Εγώ, ασφαλώς, δεν δοκίμασα να κάνω εισβολή. Πήρα ένα μικρό γρήγορο πλοίο επανδρωμένο με επίλεκτους εθελοντές και περίμενα στα όρια της Θάλασσας των Δαιμόνων μια καταιγίδα που θα με παρασύρει μέσα της. Όταν η καταιγίδα πλησίασε, εμείς αρχίσαμε να τρέχουμε μπροστά της. Μέσα στη βροχή, τον άνεμο και τα κύματα, πίστευα ότι θα μπορούσαμε να περάσουμε απαρατήρητοι τα σύνορά τους. Και πράγματι, καταφέραμε σχεδόν να φτάσουμε μέχρι το μεγαλύτερο εσωτερικό νησί. Τότε, έπεσαν επάνω μας.

«Ήταν καβάλα σε *κετάρες* και οδηγούσαν θαλασσινά φίδια μπροστά τους. Είχαν κοντάρια, τόξα και σπαθιά και ήταν εκατοντάδες. Οποιοδήποτε από τα φίδια θα μπορούσε να κάνει το πλοιάριό μας χίλια κομμάτια. Κατευθυνθήκαμε προς την ξηρά και μόλις που τα καταφέραμε να φτάσουμε.

«Δεν είχαμε πάει για να πολεμήσουμε, και έτσι σηκώσαμε ψηλά τα χέρια καθώς οι Ξάνθιοι έβγαιναν στην ακτή. Για μια στιγμή σκέφτηκαν να μας πετσοκόψουν αλλά μετά, όπως το περίμενα, μας κράτησαν ζωντανούς για να μάθουν τί γυρεύαμε. Έτσι μας μετέφεραν στο μαύρο κάστρο του νησιού».

Για μια στιγμή ο Κόρουν ανατρίχιασε στη σκέψη εκείνου του φριχτού μέρους. «Δεν μπορώ να σας πω και πολλά για αυτό. Έχουν μεγάλες μαγικές δυνάμεις, και το μέρος φαινόταν κάπως εξωπραγματικό, λες και κάτι φριχτό κρυβόταν πίσω από κάθε γωνία. Θυμάμαι όλη την περίοδο που μας κράτησαν εκεί σαν ένα όνειρο. Υπήρχαν εκεί αμύθητοι θησαυροί. Είδα χρυσάφι και πετράδια από το βυθό της θάλασσας ανακατεμένα με ανθρώπινα κρανία και ακρόπρωρα πλοίων. Το φως ήταν αμυδρό και γαλαζωπό, και υπήρχε πάντα ομίχλη και ήχοι για τους οποίους δεν έχουμε κανένα όνομα, που έρχονταν μέσα από το μισοσκόταδο. Όλο το μέρος βρωμούσε από την απαίσια ψαρίλα των πλασμάτων. Ο ίδιος ο αέρας μύριζε μαγεία.

«Μας κράτησαν εκεί πολλές δεκάδες μέρες. Τα πλούσια δώρα που είχαμε φέρει μαζί μας τα δέχτηκαν χωρίς ευχαριστίες και μας έχωσαν σε ένα κελλί κάτω από επιτήρηση. Δεν μας τάιζαν και τόσο άσχημα, αν σας αρέσει τουλάχιστον να τρώτε συνέχεια ψάρια. Και μας δίδαξαν τη γλώσσα τους».

«Σαν τί μοιάζει;» ρώτησε η Χρυσιίς.

«Δεν μπορώ να την προφέρω σωστά. Κανένα ανθρώπινο λαρύγγι δεν μπορεί. Είναι κάπως έτσι...» Όλοι κοκκάλωσαν από το ανατριχιαστικό σφύριγμα που βγήκε από τα χείλη του Κόρουν. «Διαθέτει λέξεις για πράγματα που ποτέ δεν κατάλαβα τί σήμαιναν και της λείπουν πολλές από τις κοινότερες ανθρώπινες λέξεις — φόβος, χαρά, ελπίδα, περιπέτεια...» Το βλέμμα του έπεσε

στη Χρυσιίδα. «Έρωτας...»

«Έχουν κάποια λέξη για το μίσος; ρώτησε ο Σόρζον.

«Αα, ναι». Ο Σόρζον χαμογέλασε κακόκεφα. Μετά από μια στιγμή, συνέχισε! «Ήθελαν να μάθουν περισσότερα για τον έξω κόσμο. Γι' αυτό μας άφησαν ζωντανούς. Όταν αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε τη γλώσσα τους καλύτερα, ξεκίνησε η ανάκριση. Και πώς μας ανέκριναν... Ήταν πραγματικό μαρτύριο αυτές οι ατέλειωτες μέρες που περάσαμε απαντώντας σε πλάσματα που σφύριζαν και έκρωζαν μέσα στα σκιερά δωμάτια. Έμοιαζε με έναν εφιάλτη όπου τα πιο τρελά πράγματα συμβαίνουν χωρίς ποτέ να παίρνουν τέλος. Ήθελαν να μάθουν τα πάντα — για την πολιτική, την επιστήμη, τη φιλοσοφία, την τέχνη, τη γεωγραφία. Ξαναγύριζαν στο ίδιο θέμα πάλι και πάλι μέχρι που νομίζαμε πως θα παραφρονούσαμε. Τελικά, εγκατέλειψαν την προσπάθεια γεμάτοι απορία. Νομίζω πως θεώρησαν τους ανθρώπους τρελούς.

«Τους έκανα, ασφαλώς, την προσφορά μου· τη λεηλασία της Αχέρα σε αντάλλαγμα για την απελευθέρωση του Κόναχαρ. Θα μπορούσα... θα μπορούσα σχεδόν να πω ότι γέλασαν. Τελικά μου απάντησαν με περιφρόνηση πως μπορούσαν να αποκτήσουν ό,τι ήθελαν, ακόμα και τον κόσμο ολόκληρο, δίχως τη βοήθειά μου».

Τα μάτια του Σόρζον έλαμψαν. «Ανακάλυψες τίποτα για τις δυνάμεις τους;», ρώτησε ανυπόμονα.

«Λίγα πράγματα. Ξεπερνούν, ασφαλώς, ο-

ποιονδήποτε ανθρώπινο μάγο. Τους είδα να γητεύουν θαλασσινά τέρατα μόνο και μόνο για να τα φάνε. Τους είδα να παίρνουν υλικά κατασκευής για ένα καινούριο κτίριο πάνω στο νησί· φύτεψαν κάπου ένα μικρό δέμα και του έβαλαν φωτιά, κι ύστερα μεγάλα αγκωνάρια άρχισαν να ξεπετάγονται ψηλά με ήχους σαν του κεραυνού. Είδα το περίεργο ιππικό τους και τα εξημερωμένα πολεμικά τους τέρατα — ναι, έχουν δυνάμεις περισσότερες από όσες θα μπορούσα να κατονομάσω. Θα πρέπει να είναι απειράριθμοι. Ο κοινός λαός ζει στο βυθό της θάλασσας, αλλά οι αρχηγοί τους έχουν κάστρα και στη στεριά. Καλλιεργούν τόσο τη γη όσο και τη θάλασσα και έχουν μεγάλα μεταλλουργεία πάνω στα νησιά.

«Τελικά μας άφησαν να φύγουμε. Ήθελαν να μας εκτελέσουν επειδή παραβιάσαμε τα σύνορά τους, αλλά κατάφερα να τους πείσω να μην το κάνουν. Τους είπα ότι θα μεταφέραμε ειδήσεις για τις δυνάμεις τους πίσω στον κόσμο των ανθρώπων και θα γεμίζαμε με δέος και φόβο τη φυλή μας, έτσι που σε περίπτωση που θα αποφάσιζαν να ζητήσουν φόρο υποτέλειας ή κάτι παρόμοιο να μη χρειαστεί καν να πολεμήσουν γι' αυτό. Πιθανώς, βέβαια, τα λόγια μου να είχαν λιγότερη βαρύτητα από το γεγονός ότι δεν τους είχαμε βλάψει αλλά αντίθετα τους είχαμε χρησιμεύσει σε κάτι. Δεν είχαν κάποια λογική αφορμή για να μας σκοτώσουν και έτσι δεν μας σκότωσαν». Ο Κόρουμ χαμογέλασε βλοσυρά. «Ήμασταν μια αρκετά σκληροτράχηλη ομάδα και έτοιμοι να πάρουμε αρκετούς Ξάνθιους στο θάνατο,

έστω κι αν ήμασταν άοπλοι. Τα ξόρκια θανάτου που έκαναν φαίνονταν να πιάνουν μόνο στα ζώα. Αυτός ήταν άλλος ένας λόγος που γλιτώσαμε.

«Ένας από τους μάγους τους τούς παρότρυνε να σκοτώσουν τουλάχιστον εμένα. Τους είπε ότι είχε δει ένα προφητικό όραμα όπου εγώ επέστρεφα και κατέτρεφα τα πάντα στο πέρασμά μου. Οι άλλοι φάνηκε να τον κοροϊδεύουν, ίσως επειδή τους φαινόταν ανόητο κάποιος άνθρωπος να αποτελεί για αυτούς απειλή. Επιπλέον, παρατήρησαν πως, αν τα πράγματα είχαν κάπως έτσι, δεν θα μπορούσαν τελικά να το αποφύγουν. Φαίνονταν να πιστεύουν σε ένα προκαθορισμένο πεπρωμένο. Η ιδέα, όμως, τους διασκέδασε τόσο πολύ, που αποτέλεσε έναν ακόμα λόγο για να μας αφήσουν ελεύθερους. Αυτό είναι όλο. Ποτέ μέχρι τώρα δεν πέρασε από το μυαλό μου η σκέψη να επιστρέψω».

Μετά από μια στιγμή βαριάς σιωπής, πρόσθεσε: «Ό,τι είχαν να μάθουν, το έμαθαν από την πρώτη μου επίσκεψη. Αυτή τη φορά δεν θα έχουν λόγο να μας αφήσουν ζωντανούς».

«Νομίζω πως θα έχουν», είπε η Χρυσιίς.

«Μακάρι», μουρμούρισε ο Ιμάζου.

«Μπορείς να αρχίσεις να μας διδάσκεις τη γλώσσα τους», είπε ο Σόρζον. «Δεν θα ήταν άσχημο να τη διδαχθείς και εσύ, Ιμάζου. Όσο περισσότεροι μπορούμε να τους μιλάμε, τόσο το καλύτερο».

Ο Ουμλούτιος ξύνισε τη μούρη. «Άλλη μια γλώσσα για να μάθω. Μα την κοτσίδα του Μου-

άνζι, γιατί δεν μπορεί ο κόσμος να ενωθεί για να γλιτώσουμε από τη φασαρία;»

«Τότε οι διερμηνείς θα πέθαιναν από την πείνα», είπε χαμογελώντας η Χρυσιίς.

Έπιασε τον Κόρουμ από το μπράτσο. «Έλα, κουρσάρε μου, πάμε για λίγο στο κατάστρωμα. Υπάρχει πάντα χρόνος για να μάθουμε νέες λέξεις».

Βρήκαν ένα ήσυχο σημείο στο μπροστινό κατάστρωμα και κάθισαν με την πλάτη πάνω στην κουπαστή. Η ερινύα ξάπλωσε το μακρύ της σώμα δίπλα στη Χρυσιίδα, κοιτάζοντας τον Κόρουμ με ληθαργική κακεντρέχια, αλλά εκείνος δεν ενδιαφερόταν για την παρουσία του τέρατος. Τα μάτια του ήταν στραμμένα στη Χρυσιίδα με το πανέμορφο πρόσωπο, το υπέροχο σώμα, τη μελωδική φωνή και..

«Είσαι παράξενος άνθρωπος, Κόρουν», είπε εκείνη απαλά. «Τί σκεφτόσουν μόλις τώρα;»

«Τίποτα». Χαμογέλασε πονηρά. «Τίποτα».

«Δεν σε πιστεύω. Έχεις πάρα πολλές αναμνήσεις».

Σχεδόν χωρίς να το καταλάβει, συνειδητοποίησε πως άρχισε να της διηγείται τη ζωή του, τον μεγάλο του αγώνα ενάντια σε υπέρτερες δυνάμεις, την πικρία και τη μοναξιά, το θάνατο των συντρόφων του — αλλά και το γέλιο και τους θριάμβους και τα ταξίδια σε άγνωστες θάλασσες, τους στενούς δεσμούς των ναυτικών μεταξύ τους ενάντια στα στοιχεία της φύσης. Συλλογίστηκε μια κοπέλλα που είχε από καιρό χαθεί — αλλά η φωτεινή εικόνα της ξεθώριαζε πα-

ράξενα μέσα στην καρδιά του γιατί η Χρυσιίς ήταν δίπλα του.

«Ήταν μια δύσκολη ζωή», του είπε εκείνη τελικά. «Και χρειάζεται ένας πολύ δυνατός άνθρωπος για να την αντέξει». Χαμογέλασε αχνά και το χαμόγελο την έκανε να φαίνεται παράξενα νέα. «Αναρωτιέμαι τί θα σκέφτεσαι για όλα αυτά — για αυτό το ταξίδι, μαζί με ορκισμένους εχθρούς σου σε μια άγνωστη αποστολή».

«Δεν είσαι εχθρός μου!» ψέλλισε εκείνος.

«Όχι, Κόρουν, ποτέ εχθρός σου!» φώναξε η Χρυσιίς. «Ήμασταν σε αντίθετα στρατόπεδα μέχρι τώρα — αλλά ας πάψει πια αυτό. Σου λέω πως ο σκοπός αυτού του ταξιδιού, τον οποίο σύντομα θα μάθεις, είναι — αγαθοποιός. Τόσο αγαθός όσο ποτέ δεν έχει γνωρίσει η αγριότητα του ανθρώπου. Γνωρίζεις τον αρχαίο θρύλο — πως κάποια μέρα η Ουράνια Φωτιά θα λάμψει μέσα από τα ανοιγμένα σύννεφα όχι σαν καταστροφέας αλλά σαν ζωοδότης, πως οι άνθρωποι θα βλέπουν φως στον ουρανό ακόμα και τη νύχτα και πως θα υπάρχει ειρήνη και δικαιοσύνη για όλη την ανθρωπότητα; Νομίζω πως αυτή η μέρα πλησιάζει, Κόρουν».

Ο Κόρουν είχε μείνει αποσβωλωμένος. Δεν ήταν κακιά — δεν ήταν κακιά — ήταν το μόνο που ήξερε και ένιωθε μέσα του.

Ξαφνικά, εκείνη γέλασε και πετάχτηκε όρθια. «Έλα!» του φώναξε. «Ας δούμε ποιος θα τρέξει γρηγορότερα έως την άλλη άκρη του πλοίου!».

IV

Μια καταιγίδα έκανε τη *Βρύσια* να χοροπηδάει πάνω στα κύματα, ενώ οι ναύτες πάλευαν στα κουπιά και στις αντλίες. Προς το απομεσήμερο, πέρασε από πάνω τους αφήνοντας τη θάλασσα ήρεμη. Τα χαμηλότερα σύννεφα χάθηκαν και είδαν το μεγάλο θαμπό κόκκινο δίσκο της Ουράνιας Φωτιάς μέσα από τα ψηλότερα σύννεφα, να βουλιάζει στη δύση. Το νερό έμοιαζε με γυαλί και αναδευόταν μόνο από μια αδύναμη αύρα που μισογέμιζε το πανί και έσπρωχνε αργά και αθόρυβα τη γαλέρα προς τα βόρεια.

«Επανδρώστε τα κουπιά», διέταξε ο Σόρζον.

«Δώστε στους άνδρες μια ευκαιρία να αναπαυθούν απόψε», τον ικέτεψε ο Ιμάζου. «Δούλεψαν πολύ σκληρά σήμερα. Αύριο θα μπορούν να κωπηλατήσουν πολύ πιο γρήγορα, αν χρειαστεί».

«Δεν έχουμε περιθώρια χρόνου», είπε κοφτά ο μάγος.

«Και όμως, έχουμε», είπε ο Κόρουν ψυχρά. «Στείλε τους άνδρες να ξεκουραστούν, Ιμάζου».

Ο Σόρζον του έριξε μια οργισμένη ματιά. «Ξεχνάς ποια είναι η θέση σου πάνω στο πλοίο;»

«Νομίζω πως μόλις τώρα άρχισα να τη θυμάμαι», του απάντησε απειλητικά.

Η Χρυσιίς ακούμπησε το χέρι στο μπράτσο του παππού της. «Έχει δίκιο», του είπε. «Το ίδιο και ο Ιμάζου. Είναι άσκοπη σκληρότητα να βάλεις τους ναύτες να δουλέψουν απόψε. Θα τα καταφέρουν καλύτερα μετά από μια νύχτα ξεκούρασης».

«Πολύ καλά», είπε ο Σόρζον κακόκεφα. Μπήκε στην καμπίνα του και έκλεισε την πόρτα. Τελικά, η Χρυσιίς τους καληνύχτισε και επέστρεψε και αυτή στο δωμάτιό της με την ερινύα ξοπίσω της.

Τα μάτια του Κόρουν την ακολούθησαν μέσα στο γαλαζωπό φως του δειλινού. Στο αλλόκοτο αυτό φως, το πλοίο έμοιαζε σχεδόν άυλο, ένα αχνό περίγραμμα πέρα από το οποίο η θάλασσα άρχιζε να αναδίδει τη ψυχρή, λευκή ακτινοβολία της νύχτας.

«Παράξενη γυναίκα», είπε ο Ιμάζου. «Δεν την καταλαβαίνω».

«Ούτε κι εγώ», παραδέχτηκε ο Κόρουν. «Μα τώρα ξέρω ότι οι εχθροί της λένε απαίσια ψέματα γι' αυτήν».

«Γι' αυτό δεν είμαι και τόσο σίγουρος...» Καθώς ο Κοναχάριος γύριζε προς το μέρος του συνοφρυωμένος, ο Ιμάζου πρόσθεσε βιαστικά! «Ίσως, βέβαια, να κάνω και λάθος. Δεν την έχω γνωρίσει από κοντά».

Η νύχτα ήταν πολύ ήσυχη. Το γλείψιμο των κυμάτων πάνω στα πλευρά του πλοίου, το τρίξιμο των σανίδων και των ξαρτιών του σκάφους, κάποιοι μακρινοί παφλασμοί θαλασσινών πλασμάτων ήταν οι μοναδικοί ήχοι κάτω από τα σύννεφα. Ο αέρας φυσούσε δροσερός στα μάγουλά τους.

«Πόσο θα κάνουμε ακόμα μέχρι να φτάσουμε στη Θάλασσα των Δαιμόνων;» ρώτησε ο Ιμάζου. Η φωνή του ήταν παράξενα πνιγμένη μέσα στη σιωπή.

«Με φυσιολογικό καιρό, θα έλεγα τρεις — ίσως τέσσερις δεκάδες μέρες», απάντησε ο Κόρουν αδιάφορα.

«Παράξενη αυτή η αποστολή», είπε ο Ιμάζου, κουνώντας το κεφάλι. «Δεν μου αρέσει καθόλου, Κόρουν. Έχω άσχημα προαισθήματα, και οι μαντείες που έκανα πριν ξεκινήσουμε δεν ήταν ευνοϊκές».

«Τότε, γιατί ήρθες στο ταξίδι; Είσαι ελεύθερος άνθρωπος, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι λένε!» Ξαφνικά η πικρία γέμισε τη φωνή του Ουμλούτιου. «Ελεύθερος όσο και όλοι οι άλλοι ακόλουθοι του Σόρζον, που πάει να πει λιγότερο ελεύθερος και από έναν σκλάβο, που τουλάχιστον μπορεί να προσπαθήσει να το σκάσει».

«Δεν σε πληρώνει καλά;»

«Σ' αυτό τουλάχιστον δεν έχω παράπονο. Αλλά έχει έναν τρόπο να δένει τους υπηρέτες του έτσι ώστε να πρέπει να κάνουν το θέλημα του πριν ακόμα και από αυτό των θεών. Έχει υπό την εξουσία του τους περισσότερους ναύτες. Είναι απλοϊκοί άνθρωποι και πίστεψαν ότι τους έκανε απλά ένα ξόρκι καλοτυχίας».

«Εννοείς πως εξουσιάζει τις ψυχές τους;»

«Ακριβώς. Τους ύπνωσε με κάποιο μαγικό τρόπο και αποτύπωσε τις εντολές του στα μυαλά τους. Τώρα πια, ό,τι και να συμβεί θα πρέπει να τον υπακούσουν. Η μαγεία του είναι ισχυρότερη από τη θέλησή τους».

Ο Κόρουν ρίγησε. «Είσαι κι εσύ... Συγχώρεσέ με, δεν με αφορά».

«Όχι, δεν με πειράζει να σου πω. Δεν με έχει δέσει με τέτοιο τρόπο γιατί φρόντισα να μη δεχτώ την προσφορά του για ένα ξόρκι καλοτυχίας. Με κρατάει, όμως, με άλλους τρόπους. Μου δάνεισε μια σκλάβα από το Ουμλουτού για προσωπική μου ικανοποίηση. Είναι πολύ όμορφη, έξυπνη και ευγενική — όλα όσα περιμένει ένας άνδρας από μια γυναίκα. Μου έχει γεννήσει γιους και κάνει την κάθε επιστροφή μου ένα πανηγύρι χαράς. Ανήκει, όμως, ακόμη στον Σόρζον, κι αυτός δεν μου την πουλά ούτε και την απελευθερώνει — και επιπλέον, την έχει δέσει με τα ξόρκια του. Αν ποτέ επαναστατήσω, θα υποφέρει κι αυτή». Ο Ιμάζου έφτυσε πάνω από την κουπαστή. «Έτσι, είμαι κι εγώ ανδρείκελο του Σόρζον».

«Θα πρέπει να είναι μια παράξενη σχέση».

«Είναι. Συνήθως κάνω μονάχα τον καπετάνιο του και τον σωματοφύλακά του, αλλά τον έχω βοηθήσει και σε άλλες, πιο σκοτεινές υποθέσεις. Είναι ένας δαίμονας της κόλασης. Όσο για την κόρη του...» Ο Ιμάζου σταμάτησε.

«Ναι;» ρώτησε ο Κόρουν απότομα. Το χέρι του έσφιξε οδυνηρά το μπράτσο του καπετάνιου. «Συνέχισε. Τί κάνει η κόρη του;»

«Τίποτα. Τίποτα. Δεν έχω πολλά πάρε-δώσε μαζί της». Το πρόσωπο του Ιμάζου ήταν χαμένο μέσα στο μισοσκόταδο, αλλά ο Κόρουν ένιωθε το μοναδικό του μάτι καρφωμένα επίμονα επάνω του. «Μόνο... κοίτα να προσέχεις, πειρατή. Μην την αφήσεις να γητέψει και σένα. Ήσουν ελεύ-

θερος άνθρωπος μέχρι τώρα. Μη γίνεις ο τυφλός σκλάβος κανενός».

«Δεν έχω τέτοια πρόθεση», είπε ψυχρά ο Κόρουν.

«Τότε, δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα». Ο Ιμάζου αναστέναξε βαθιά. «Νομίζω πως θα πάω για ύπνο. Εσύ τί θα κάνεις;»

«Δεν νυστάζω ακόμα. Καληνύχτα».

«Καληνύχτα».

Ο Κόρουν έγειρε πίσω μόνος. Μετά βίας μπορούσε να διακρίνει τον πλοηγό. Πίσω από αυτόν υπήρχε μόνο σκοτάδι και οι ψίθυροι της νύχτας. Ένιωθε τη μοναξιά σαν ένα κρύο κενό μέσα στο στήθος του.

Ο πατέρας και η μητέρα του, οι ψηλοί αδελφοί του, η γελαστή πανέμορφη αδελφή του, οι σύντροφοι της νιότης του, οι σκληροτράχηλοι πειρατές με τους οποίους είχε αρμενίσει όλα τα πέλαγα — πού να βρίσκονταν όλοι τώρα;

Τί γύρευε αυτός, ταξιδεύοντας μέσα στο σκοτάδι μαζί με άγνωστους; Τί νόημα και τί ελπίδα υπήρχε στον παραφρονεμένο ετούτο κόσμο;

Ξαφνικά ένιωσε την επιθυμία να ακουμπήσει το κεφάλι στα πόδια της μητέρας του, να κλάψει και να ακούσει την ευγενική φωνή της — όμως δεν ήταν η δική της εικόνα που σχημάτιζε στο μυαλό του, αλλά αυτή μιας λυγερόκορμης μελαχροινής μάγισσας που του ψιθύριζε καθησυχαστικά λόγια και του χάιδευε τα μαλλιά.

Βλαστήμησε άκεφα και σηκώθηκε από το σημείο που είχε καθίσει. Καλύτερα να πήγαινε να

πλαγιάσει, προσπαθώντας να διώξει τις φαντασιώσεις του με τον ύπνο. Είχε αρχίσει να παλιμπαιδίζει.

Καθώς πλησίαζε την είσοδο της καμπίνας, είδε μια μορφή δίπλα στην κουπαστή, να περιγράφεται αδρά από το φωσφορισμό των κυμάτων. Ένιωσε την καρδιά να πηδάει μέχρι το λαιμό του.

Εκείνη γύρισε καθώς την πλησίαζε. «Κόρουν», είπε. «Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Έλα να μιλήσουμε. Δεν είναι υπέροχη η βραδιά;»

Έγειρε κι αυτός πάνω στην κουπαστή, μην τολμώντας να την κοιτάξει στο πρόσωπο. «Ωραία είναι», είπε αμήχανα.

«Μα νιώθω μόνη», του ψιθύρισε. «Ποτέ δεν έχω νιώσει τόση θλίψη και μοναξιά στη ζωή μου».

«Έτσι ένιωθα κι εγώ», τραύλισε ο Κόρουν.

Τον πλησίασε και εκείνος την άρπαξε στην αγκαλιά του με μια ξαφνική τρελή αποθυμιά.

Ο Περίας γρύλιζε αγριεμένα καθώς τον έδιωχναν από την καμπίνα. Για λίγη ώρα πηγαινοερχόταν πάνω στο κατάστρωμα. Ένας ναύτης που στεκόταν σκοπιά κοντά στην πλώρη τον κοιτούσε με τρομοκρατημένα μάτια, μουρμουρίζοντας προσευχές σε ένα φυλαχτό που είχε περασμένο στο λαιμό.

Τελικά, το τέρας κουλουριάστηκε μπροστά στην πόρτα της καμπίνας. Τα βλέφαρα βάρυναν πάνω από τα πράσινα μάτια, αλλά αυτά συνέχιζαν να παραμένουν καρφωμένα στην πόρτα.

V

Κάτω από έναν καυτό μουντό ουρανό, η θάλασσα φούσκωνε σε αργά μεγάλα κύματα που ανάδευαν τα μπλεγμένα φύκια μια προς τα πάνω και μια προς τα κάτω. Στα αριστερά, οι σκοτεινή γκρεμοί ενός μικρού νησιού με πυκνή βλάστηση ξεπηδούσαν μέσα από τους αγριμένους αφρούς, αλλά κανένα πουλί δεν πετούσε από πάνω τους.

Ο Κόρουν έδειξε την ακτή. «Αυτό είναι το πρώτο νησί του αρχιπελάγους», είπε. «Από εδώ και πέρα, μπορούμε να περιμένουμε τους Ξάνθιους να εμφανιστούν ανά πάσα στιγμή».

«Πρέπει να εισχωρήσουμε όσο πιο βαθιά γίνεται στην περιοχή τους», είπε ο Σόρζον. «Αν μπορέσουμε, θα φτάσουμε ακόμα και ως το μαύρο παλάτι. Με ένα ξόρκι μου θα κάνω το πλοίο αόρατο».

«Οι μάγοι τους θα το σπάσουν εύκολα», είπε η Χρυσιίς.

«Μπορεί. Αλλά όταν αντιληφθούν τις δυνάμεις μας, νομίζω πως θα μας αντιμετωπίσουν διαφορετικά».

«Το καλό που τους θέλω», είπε ο Ιμάζου, χαμογελώντας βλοσυρά.

«Κράτα πορεία προς το νησί του μαύρου κάστρου», είπε ο Σόρζον στον κουρσάρο. «Εγώ θα πάω να ετοιμάσω το ξόρκι».

Μπήκε στην καμπίνα του. Ο Κόρουν πρόλαβε να δει για μια στιγμή το σκοτεινό εσωτερικό πριν η πόρτα κλείσει πίσω του — ήταν ντυμένο με μαύρες κουρτίνες και γεμάτο με μαγικά όργανα.

«Θα πρέπει να πέσει σε έκσταση για να διατηρεί το ξόρκι», είπε η Χρυσιίς. Χαμογέλασε στον Κόρουν και η καρδιά του πειρατή άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα. «Έλα, αγαπημένε μου. Κάνει πιο δροσιά στην πρύμνη».

Οι ναύτες τραβούσαν σταθερά κουπί, ενώ ο ιδρώτας γυάλιζε τα γυμνά γαλάζια δέρματά τους. Ο Ιμάζου πηγαινοερχόταν στη σανίδα ανάμεσα στους πάγκους, μαστιγώνοντας όποιον τεμπέλιαζε. Ο Κόρουν στεκόταν σε ένα σημείο κοντά στον πλοηγό, ώστε να είναι βέβαιος πως ακολουθούσαν τη σωστή πορεία.

Σκέφτηκε πως μέχρι εκείνη τη στιγμή το ταξίδι ήταν υπέροχο. Τις μέρες όργωναν μαγικές θάλασσες και τις νύχτες απολάμβανε ηδονές που δεν είχε ποτέ φανταστεί. Σε όλο τον κόσμο δεν υπήρχε άλλη γυναίκα σαν τη Χρυσιίδα κι αυτός ήταν ο τυχερότερος απ' όλους τους άνδρες. Ακόμα κι αν πέθαινε την ίδια μέρα, θα έφευγε από τον κόσμο απόλυτα ικανοποιημένος από τη ζωή.

Η Χρυσιίς, η πιο όμορφη, έξυπνη και γενναία γυναίκα, ήταν δικιά του και τον αγαπούσε!

«Μόνο ένα πράγμα με στενοχωρεί», της είχε πει. «Πως κινδυνεύεις κι εσύ μαζί μας. Ο κόσμος θα σκοτεινιάσει αν εσύ πάθεις κάτι».

«Και θα προτιμούσες να έμενα πίσω και να μην ξέρω πού βρίσκεσαι και αν ζεις ή πέθανες; Όχι, Κόρουν!»

Ακούμπησε το χέρι στο σπαθί που είχε ζωσμένο στη μέση του. Του είχαν ξαναδώσει όπλα και αρματωσιά από τότε που είχαν αρχίσει το δεσμό τους. Ήταν αρκετά φυσικό, σκέφτηκε χωρίς πί-

κρα. Τώρα μπορούσαν να τον εμπιστεύονται, σαν να ήταν κι αυτός ένας από τους γητεμένους πολεμιστές του Σόρζον.

Μα αν ήταν κι αυτός μαγεμένος, οι θεοί να έδιναν να μη λυθεί ποτέ το ξόρκι!

Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα. Ένα παγερό ρεύμα τον χάιδεψε και τα μάτια του θάμπωσαν. Το πλοίο και οι άνδρες φάνηκαν να ξεθωριάζουν. Έσφιξε το μπράτσο της Χρυσιίδας. Εκείνη γέλασε και πέρασε το χέρι της γύρω από τη μέση του.

«Είναι το ξόρκι του Σόρζον», είπε. «Μας επηρεάζει κι εμάς μέχρις ενός σημείου. Κάνει, όμως, το πλοίο αόρατο στους πάντες».

Το πλοίο φάντασμα με ένα πλήρωμα φαντασμάτων συνέχισε να σχίζει τα φουσκωμένα νερά. Διακρινόταν μόνο το πιο αμυδρό περίγραμμα, μια σκιά του καταρτιού και του πανιού μέσα στο φόντο του ουρανού. Το νερό φαινόταν μέσα από τον γκρίζο καπνό του σκαριού και σκοτεινές μουτζούρες φάνταζαν εκεί που στέκονταν οι ναύτες. Ο ήχος ερχόταν ακόμα καθαρός στα αυτιά του. Άκουσε τα μουρμουρητά δέους, το τρίξιμο του μαστιγίου και τις βλαστήμιες του Ιμάζου που έκαναν τα κουπιά να πλατσουρίζουν ξανά. Το χέρι του Κόρουν ήταν μια θαμπή κηλίδα μπροστά του και η Χρυσιίς μια σκιά δίπλα του.

Εκείνη γέλασε ξανά και τον τράβηξε προς το μέρος της για να τον φιλήσει. Έχωσε τα δάχτυλά του μέσα στα αρωματισμένα μαλλιά και ένιωσε το θάρρος του να επιστρέφει. Ήταν απλά ένα ακόμα ξόρκι.

Τι ήταν, όμως, τα ξόρκια; αναρωτήθηκε για χι-

λιοστή φορά. Δεν πίστευε στην απλοϊκή θεωρία σύμφωνα με την οποία οι μάγοι είχαν συμμαχία με θεούς ή δαίμονες. Ασφαλώς και είχαν δυνάμεις, αλλά ήταν σίγουρος πως οι δυνάμεις αυτές προέρχόταν μόνο από τους ίδιους. Η Χρυσιίς πάντα απέφευγε τις ερωτήσεις του σχετικά με όλα αυτά. Θα πρέπει να υπήρχε κάποια λογική εξήγηση στο πρόβλημα, κάποια φυσική διαδικασία σαν τη δημιουργία της φωτιάς πίσω από τις παραστάσεις των μάγων — όμως, αδυνατούσε να την κατανοήσει.

Από την άλλη μεριά, όμως, δεν υπήρχε κάποια λογική στη μεταμόρφωση του Σόρζον σε ένα τέρας των βάλτων πολλές φορές μεγαλύτερο από το μέγεθός του. Ωστόσο, ο Κόρουν το είχε δει, είχε αισθανθεί τα υγρά του λέπια και είχε μυρίσει την αηδιαστική του μπόχα. Πώς;

Το πλοίο συνέχιζε αργά την πορεία του. Κάπου κάπου, ο Κόρουν κοίταζε την πυξίδα, διακρίνοντας με κόπο τη θαμπή βελόνα. Κατά τα άλλα, έπρεπε απλά να περιμένουν, αν και η αναμονή μαζί με τη Χρυσιίδα ήταν ιδιαίτερα ευχάριστη.

Θα πρέπει να είχε περάσει μισή περίπου μέρα, όταν αντίκρισαν την Ξανθιανή περίπολο.

«Κοιτάξτε», είπε, δείχνοντας. «Έρχονται».

Η Χρυσιίς κοίταξε με θάρρος τη θάλασσα. Το χέρι της στην κουπαστή ήταν το ίδιο σταθερό με τη φωνή της. «Το βλέπω... Και είναι πανέμορφοι, δεν είναι έτσι;»

Οι κετάρες πλησίαζαν πηδώντας πάνω στα κύματα. Ήταν μεγαλόσωμα κήτη όλο χάρη, με γυαλιστερά μαύρα δέρματα, που άφριζαν τη θά-

κρα. Τώρα μπορούσαν να τον εμπιστεύονται, σαν να ήταν κι αυτός ένας από τους γητεμένους πολεμιστές του Σόρζον.

Μα αν ήταν κι αυτός μαγεμένος, οι θεοί να έδιναν να μη λυθεί ποτέ το ξόρκι!

Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα. Ένα παγερό ρεύμα τον χάιδεψε και τα μάτια του θάμπωσαν. Το πλοίο και οι άνδρες φάνηκαν να ξεθωριάζουν. Έσφιξε το μπράτσο της Χρυσιίδας. Εκείνη γέλασε και πέρασε το χέρι της γύρω από τη μέση του.

«Είναι το ξόρκι του Σόρζον», είπε. «Μας επηρεάζει κι εμάς μέχρις ενός σημείου. Κάνει, όμως, το πλοίο αόρατο στους πάντες».

Το πλοίο φάντασμα με ένα πλήρωμα φαντασμάτων συνέχισε να σχίζει τα φουσκωμένα νερά. Διακρινόταν μόνο το πιο αμυδρό περίγραμμα, μια σκιά του καταρτιού και του πανιού μέσα στο φόντο του ουρανού. Το νερό φαινόταν μέσα από τον γκρίζο καπνό του σκαριού και σκοτεινές μουτζούρες φάνταζαν εκεί που στέκονταν οι ναύτες. Ο ήχος ερχόταν ακόμα καθαρός στα αυτιά του. Άκουσε τα μουρμουρητά δέους, το τρίξιμο του μαστιγίου και τις βλαστήμιες του Ιμάζου που έκαναν τα κουπιά να πλατσουρίζουν ξανά. Το χέρι του Κόρουν ήταν μια θαμπή κηλίδα μπροστά του και η Χρυσιίς μια σκιά δίπλα του. Εκείνη γέλασε ξανά και τον τράβηξε προς το μέρος της για να τον φιλήσει. Έχωσε τα δάχτυλά του μέσα στα αρωματισμένα μαλλιά και ένιωσε το θάρρος του να επιστρέφει. Ήταν απλά ένα ακόμα ξόρκι.

Τί ήταν, όμως, τα ξόρκια; αναρωτήθηκε για χι-

λιοστή φορά. Δεν πίστευε στην απλοϊκή θεωρία σύμφωνα με την οποία οι μάγοι είχαν συμμαχία με θεούς ή δαίμονες. Ασφαλώς και είχαν δυνάμεις, αλλά ήταν σίγουρος πως οι δυνάμεις αυτές προέρχόταν μόνο από τους ίδιους. Η Χρυσιίς πάντα απέφευγε τις ερωτήσεις του σχετικά με όλα αυτά. Θα πρέπει να υπήρχε κάποια λογική εξήγηση στο πρόβλημα, κάποια φυσική διαδικασία σαν τη δημιουργία της φωτιάς πίσω από τις παραστάσεις των μάγων — όμως, αδυνατούσε να την κατανοήσει.

Από την άλλη μεριά, όμως, δεν υπήρχε κάποια λογική στη μεταμόρφωση του Σόρζον σε ένα τέρας των βάλτων πολλές φορές μεγαλύτερο από το μέγεθός του. Ωστόσο, ο Κόρουν το είχε δει, είχε αισθανθεί τα υγρά του λέπια και είχε μυρίσει την αηδιαστική του μπόχα. Πώς;

Το πλοίο συνέχιζε αργά την πορεία του. Κάπου κάπου, ο Κόρουν κοίταζε την πυξίδα, διακρίνοντας με κόπο τη θαμπή βελόνα. Κατά τα άλλα, έπρεπε απλά να περιμένουν, αν και η αναμονή μαζί με τη Χρυσιίδα ήταν ιδιαίτερα ευχάριστη.

Θα πρέπει να είχε περάσει μισή περίπου μέρα, όταν αντίκρισαν την Ξανθιανή περίπολο. «Κοιτάξτε», είπε, δείχνοντας. «Έρχονται».

Η Χρυσιίς κοίταξε με θάρρος τη θάλασσα. Το χέρι της στην κουπαστή ήταν το ίδιο σταθερό με τη φωνή της. «Το βλέπω... Και είναι πανέμορφοι, δεν είναι έτσι;»

Οι κετάρες πλησίαζαν πηδώντας πάνω στα κύματα. Ήταν μεγαλόσωμα κήτη όλο χάρη, με γυαλιστερά μαύρα δέρματα, που άφριζαν τη θά-

λασσα με τις δυνατές ουρές τους. Καβάλα πάνω στο καθένα ήταν μια ψηλή χρυσωπή μορφή που κρατούσε λόγχη. Έμειναν για λίγο στην άκρη τού ορίζοντα και μετά χάθηκαν.

Οι ναύτες άρχισαν να μουρμουρίζουν έντρομοι, συνταραγμένοι από την τρομερή και εξώκοσμη χάρη των Ξάνθιων. Ο Ιμάζου τους διέταξε βλαστημώντας να ξαναγυρίσουν στα κουπιά τους. Το πλοίο συνέχισε την πορεία του.

Περνούσαν δίπλα από νησιά χωρίς ίχνος ζωής. Μερικές φορές διέκριναν κάποιες κατασκευές των Ξάνθιων, πύργους και τείχη που υψώνονταν πάνω από τη βλάστηση της ζούγκλας. Δεν έμοιαζαν με τα λευκά μαρμάρινα παλάτια τού Ταύρου ούτε και με τις ξύλινες αίθουσες τού Κόναχαρ — ήταν καμωμένα από μαύρη πέτρα και ανέβαιναν σε παράλογες γωνίες προς τον ουρανό. Σε μια περίσταση, ένα μεγάλο θαλάσσιο ερπετό σήκωσε το κεφάλι μέσα από τη θάλασσα, έφτυσε νερό και μετά απομακρύνθηκε. Όλα τα πλάσματα εκτός από τον άνθρωπους μπορούσαν να νιώσουν την παρουσία της μαγείας και αρνιόνταν να πλησιάσουν.

Η νύχτα έπεσε, μαζί με μια άβυσσο σκοταδιού που φωτιζόταν μόνο από την αμυδρή λάμψη τού νερού κάτω από τα φύκια. Οι ναύτες φύλαγαν ανήσυχα σκοπιά, με πλήρη εξοπλισμό. Ο καιρός ήταν αποπνικτικά ζεστός.

Κοντά στα μεσάνυχτα, ο σκοπός φώναξε από το κατάρτι! «Ξάνθιοι στα δεξιά!»

«Πάψε, ηλίθιε!» του είπε ο Ιμάζου. «Θέλεις να μας ακούσουν;»

Η περίπολος έμοιαζε με έναν θαμπό στρόβιλο πιτσιλισμένο από κηλίδες φωσφορώδους φωτός. Πλησίαζε.

«Μας εντόπισαν;» αναρωτήθηκε ο Κόρουν.

«Όχι», ψιθύρισε η Χρυσιίς. «Αλλά βρίσκονται αρκετά κοντά και τα ζώα τους μπορεί...»

Μέσα στη μαυρίλα ακούστηκε ένα άγριο ρουθούνισμα και παφλασμοί. Οι κετάρες αρνιόνταν να μπουν μέσα στον κύκλο του ξορκιού του Σόρζον. Οι Ξάνθιοι αντάλλαξαν παράξενα κρωξίματα. Η ερινύα, το μόνο ζώο που δεν φαινόταν να το ενοχλεί η μαγεία, γρύλισε εκνευρισμένη, ενώ τα πράσινα ματια της έφεγγαν μέσα στην καταχνιά.

Τελικά, η ομάδα γύρισε και χάθηκε μέσα στη νύχτα. «Κατάλαβαν πως κάτι δεν πάει καλά και πήγαν να φέρουν βοήθεια», είπε ο Κόρουν. «Σύντομα θα αναγκαστούμε να πολεμήσουμε».

Τέντωσε το μεγάλο σώμα του, με μια ξαφνική ανυπομονησία για δράση. Δεν μπορούσε να αντέξει άλλο την αναμονή.

Το πλοίο συνέχισε. Ο Κόρουν και η Χρυσιίς λαγοκοιμήθηκαν στο κατάστρωμα. Στην καμπίνα έκανε αποπνικτική ζέστη. Η μεγάλη νύχτα κυλούσε.

Μέσα στη γκρίζα ομίχλη τού πρωινού, είδαν μια σκοτεινή μάζα να πλησιάζει από τα δυτικά. Το σπαθί τού Κόρουν βγήκε κλαγγίζοντας από το θηκάρι του. Είχε μια μακριά, δίκοπη λεπίδα, όπως αυτές που χρησιμοποιούν στο Κόναχαρ, και ήταν διψασμένο.

«Μπες μέσα, Χρυσιίς», είπε, σφίγγοντας τα δόντια.

«Εσύ να μπεις μέσα», του απάντησε. Η φωνή της ήταν περιπαικτική σαν ενός μικρού κοριτσιού. Την ένιωσε να τρέμει από ηδονική προσμονή.

Το αδιόρατο περίγραμμα του πλοίου ταλαντεύτηκε, έγινε πιο αδρό, ξεθώριασε πάλι και τελικά υλοποιήθηκε ολοκληρωτικά. Ξαφνικά, το σκάφος φάνηκε ολοκάθαρο γύρω τους. Είδαν ο ένας τον άλλο αρματωμένους με περικεφαλαίες και θώρακες, να κοιτάζονται με εκφράσεις γεμάτες ένταση.

«Έχουν κάποιο μάγο μαζί τους», είπε ο Κοναχάριος. «Έσπασε το ξόρκι του Σόρζον».

«Το περιμέναμε αυτό», απάντησε ήρεμα η Χρυσιίς. «Όσο, όμως, ο Σόρζον συνεχίσει να τον αντιμάχεται, η σφαίρα της μαγείας θα είναι τέτοια γύρω μας ώστε κανένα από τα ζώα τους δεν θα μας πλησιάσει».

Στάθηκε δίπλα του, μέσα στο γυαλισμένο θώρακα και την πλουμιστή περικεφαλαία, με ένα κοντό σπαθί δεμένο στη μέση και ένα τόξο στο χέρι. Τα ρουθούνια της πάλλονταν, τα μάτια της έλαμπαν και γελούσε δυνατά. «Θα τους απωθήσουμε», είπε. «Θα τους στείλουμε πίσω σαν δαρμένους ιαγκουνάθους».

Ο Ιμάζου σάλπισε με το πολεμικό κέρας και οι απόηχοί τους γέμισαν τη θάλασσα. Οι άνδρες του τράβηξαν μέσα τα κουπιά, φόρεσαν τις αρματωσιές τους και στάθηκαν στην κουπαστή περιμένοντας.

«Μα, για να τους πολεμήσουμε ήρθαμε εδώ;» ρώτησε ο Κόρουν.

«Όχι», του απάντησε η Χρυσιίς. «Αλλά ξέραμε καλά πως θα χρειαστεί να τους δώσουμε μια γεύση της δύναμής μας πριν μιλήσουν μαζί μας».

Οι Ξάνθιοι λογχοφόροι είχαν μαζευτεί μισή λεύγα μακριά και φαίνονταν να κουβεντιάζουν. Ξαφνικά, κάποιος σάλπισε με ένα περίεργο κοχύλι και ο Κόρουν είδε τους μισούς πολεμιστές να γλιστρούν από τις σέλες τους στο νερό. «Ώστε θα έρθουν ως εδώ κολυμπώντας», μουρμούρισε.

Οι επιτιθέμενοι πλησίασαν από όλες τις μεριές, αφήνοντας πίσω τους αυλάκια αφρού. Ο Κόρουν τους είδε και πάλι από κοντά και το παλιό σφίξιμο του πανικού τον ξανάγγιξε. *Δεν ήταν ανθρώπινη ράτσα.*

Μαζί με την πλατιά ουρά, ο καθένας από αυτούς είχε ύψος διπλάσιο ενός ανθρώπου. Τα πισινά πόδια με το οποία περπατούσαν στη στεριά είχαν μεμβράνες και ήταν κολλημένα κοντά στο σώμα. Τα παράξενα ανθρωποειδή χέρια κρατούσαν όπλα. Πάνω απ' την ραχοκοκκαλιά τους ξεπετάγονταν πτερύγια. Είχαν μακριούς λαιμούς και βράγχια κοντά στα πλακουτσά τους κεφάλια. Τα στόματά τους φανέρωναν γυαλιστερά μυτερά δόντια. Τα μάτια τους ήταν μεγάλα, σκούρα και έκαιγαν με μια παγερή ευστροφία. Δεν φορούσαν αρματωσιά, αλλά λέπια στο χρώμα τού σφυρηλατημένου χρυσού κάλυπταν την πλάτη, τα πλευρά και την ουρά τους.

Η φωνή της Χρυσιίδας μετατράπηκε σε μια ά-

γρια στριγγλιά. «Περία, Περία, σκότωσε!»

Η ερινύα ούρλιαξε και ξετύλιξε τα μεμβρανώδη φτερά της. Σηκώθηκε στον αέρα και έπεσε σαν κεραυνός πάνω τον κοντινότερο Ξάνθιο. Νύχια, δόντια και οδοντωτή ουρά έγιναν ένα θαμπό συνονθύλευμα αίματος και θανάτου, καθώς έσκιζαν τη σάρκα σαν περγαμηνή.

Ο καταπέλτης του πλοίου πέταξε μπάλες της άσβεστης Αχερανής φωτιάς που έπεσαν σφυρίζοντας ανάμεσα στους εχθρούς. Το τόξο της Χρυσιίδας βούιξε δίπλα στον Κόρουν. Ένας Ξάνθιος βυθίστηκε με ένα βέλος στο λαιμό. Την άλλη στιγμή, ο αέρας γέμισε βέλη καθώς όλο το πλήρωμα άρχισε να ρίχνει.

Οι Ξάνθιοι συνέχισαν να έρχονται, βουτώντας μέσα-έξω, έτσι που ήταν σχεδόν αδύνατον να τους πετύχει κανείς. Οι πρώτοι έφτασαν τα πλευρά του πλοίου και έχωσαν τα γαμψά τους νύχια μέσα στο ξύλο. Οι ναύτες βάλθηκαν να τους χτυπούν με λόγχες, ουρλιάζοντας από οργή και τρόμο.

Ο άνδρας που βρισκόταν δίπλα στον Κόρουν σωριάστηκε με ένα δόρυ στο κορμί. Σχεδόν αμέσως, μια τεράστια χρυσωπή μορφή καβάλησε την κουπαστή και στάθηκε στο κατάστρωμα. Το σπαθί άστραψε στο χέρι της, το όπλο ενός δεύτερου Ουμλούτιου έφυγε από την παλάμη του, και το τέρας τον πετσόκοψε σφυρίζοντας.

Ο Κόρουν όρμησε μπροστά. Τα σπαθιά κλάγγισαν με τόση δύναμη που ο κουρσάρος τινάχτηκε προς τα πίσω. Ο Κόρουν άνοιξε καλύτερα τα πόδια και ξαναχτύπησε. Αυτή τη φορά η λεπίδα

του βρήκε το φολιδωτό ώμο, αυλάκωσε το στήθος και έκανε το τέρας να πισωπατήσει.

Με μια μανία που όλο και μεγάλωνε, ο Κόρουν το ακολούθησε. Ο Ξάνθιος σπαρτάρησε με ανοιγμένη την κοιλιά, αλλά και πάλι αρνιόταν να πεθάνει. Σωριασμένος κάτω, προσπαθούσε ακόμα να χτυπήσει τον Κόρουν, μέχρι που εκείνος απέφυγε την επικίνδυνη ουρά και έκοψε το κεφάλι του πλάσματος.

Τα τέρατα άρχισαν να ξεχύνονται μέσα στο πλοίο από ανοίγματα της γραμμής άμυνας. Η Χρυσιίς στεκόταν στο μπροστινό κατάστρωμα και το τόξο της τραγουδούσε ένα θανατερό τραγούδι. Η μάχη μαινόταν γύρω από το κατάρτι, καθώς άνθρωποι και τέρατα γύρευαν ο ένας τη σάρκα του άλλου.

Ένα φοβερό χτύπημα από την ουρά ενός Ξάνθιου έκανε τον Κόρουν να χάσει την ισορροπία του και να πέσει κάτω. Κύλισε στο πλάι και τίναξε το σπαθί την ώρα που ο δαίμονας της θάλασσας του ριχνόταν. Το σπαθί διαπέρασε την καρδιά του τέρατος. Χτυπώντας μανιασμένα τα σαγόνια, ο εχθρός σωριάστηκε πάνω του. Ο Κόρουν κατάφερε να σπρώξει το ετοιμοθάνατο πλάσμα στο πλάι και να ξανασηκωθεί όρθιος.

«Κοντά μου!» ούρλιαζε ο Ιμάζου. «Κοντά μου, παιδιά!»

Στεκόταν δίπλα στο κατάρτι κραδαίνοντας έναν τεράστιο πολεμικό πέλεκυ, κόβοντας χέρια, κεφάλια και ουρές σαν ξυλοκόπος. Οι σκορπισμένοι Ουμλούτιοι ανασυντάχτηκαν και άρχισαν

βήμα-βήμα να ανοίγουν δρόμο προς το μέρος του.

Ο Περίας, η ερινύα, βρισκόταν παντού, ξεσκίζοντας, δαγκώνοντας και χτυπώντας με τα φτερά του. Ο Κόρουν υψωνόταν γιγάντιος πλάι στους άνδρες που πολεμούσαν δίπλα του, με το σπαθί να αστράφτει στο χέρι του. Ο Ιμάζου στεκόταν πεισματικά με την πλάτη στο κατάρτι, τσακίζοντας οποιονδήποτε πλησίαζε. Ένα κύμα Ξάνθιων πέρασε από δίπλα του και ξεχύθηκε στο μπροστινό κατάστρωμα. Οι αμυνόμενοι τούς απώθησαν, με πρώτη τη Χρυσιίδα που χτυπούσε σαν τον καλύτερο πολεμιστή με το σπαθί της.

Ένας Ξάνθιος πετάχτηκε μπροστά στον Κόρουν, κραδαίνοντας έναν μακρύ πέλεκυ. Ο Κοναχάριος κατάφερε να βρει ένα άνοιγμα στην άμυνα του τέρατος και να το καρφώσει στο λαιμό. Ο Ξάνθιος παραπάτησε και ο Κόρουν τράβηξε πίσω τη λεπίδα και την κατέβασε ξανά πάνω στο κρανίο του τέρατος.

Πριν μπορέσει να απελευθερώσει το σπαθί του, ένας άλλος Ξάνθιος ορμούσε πάνω του. Ο Κόρουν απέφυγε το ακόντιο που κρατούσε, και έκλεισε τα χέρια του γύρω από τα γλιστερά πλευρά. Τα νυχωτά πόδια τού έγδαραν τους μηρούς, αλλά κατάφερε να σηκώσει το πλάσμα και να το πετάξει πάνω σε ένα άλλο με τρομερή δύναμη. Το ένα τέρας συσπάστηκε φριχτά με το λαιμό σπασμένο, αλλά το άλλο σηκώθηκε και επιτέθηκε στον Κόρουν. Ο κουρσάρος κατάφερε επιτέλους να ελευθερώσει το σπαθί του και να

κόψει με ένα ανάστροφο χτύπημα το χρυσωπό κεφάλι.

Οι Ξάνθιοι άρχισαν να πισωπατούν προς τις κουπαστές. Τους ήταν αδύνατον να αντιμετωπίσουν τους ανασυνταγμένους πολεμιστές μέσα στα στενά όρια του πλοίου.

«Σκοτώστε τους!» μούγκρισε ο Ιμάζου. «Σκοτώστε τα βρωμερά ερπετά!»

Ξαφνικά όλοι οι Ξάνθιοι πήδησαν στη θάλασσα και άρχισαν να κολυμπούν προς τα άτια τους που τους περίμεναν έξω από τη ζώνη της μαγείας. Ο Περίας τους ακολούθησε, μισοσηκώνοντας μερικούς από αυτούς από το νερό για να τους ξεσκίσει τα λαρύγγια.

Το πλοίο είχε σκεπαστεί από αχνιστό αίμα, κόκκινο των ανθρώπων και κίτρινο των ερπετών. Νεκροί και πληγωμένοι γέμιζαν τα καταστρώματα. Ο Κόρουν είδε τους Ξάνθιους να χάνονται στον ορίζοντα.

«Νικήσαμε», είπε λαχανιασμένος. «Νικήσαμε».

«Για μια στιγμή...» Η Χρυσιίς έγειρε το κεφάλι στο πλάι, αφουγκράστηκε και μετά πέρασε τρέχοντας από μπροστά του για να ανοίξει μια μπουκαπόρτα. Το φως που έπεσε στο αμπάρι έδειχνε πως είχε αρχίσει να γεμίζει νερά. «Καλά το κατάλαβα», είπε βλοσυρά. «Είναι από κάτω και πελεκούν την καρίνα».

«Αυτό θα το δούμε», είπε ο Κόρουν και έλυσε το θώρακά του. «Όσοι μπορούν να κολυμπήσουν, ελάτε μαζί μου!»

«Όχι, θα σε σκοτώσουν!»

«Εμπρός», διέταξε ο Ιμάζου, αφήνοντας και το δικό του θώρακα να πέσει στο κατάστρωμα.

Ο Κόρουν βούτηξε στο νερό. Δεν φορούσε τίποτα εκτός από ένα πανί γύρω από τη μέση. Κρατούσε ένα κοντάρι και είχε στα δόντια ένα στιλέτο. Η μάχη είχε διώξει από μέσα του κάθε φόβο, αφήνοντας μονάχα έναν τρομερό θρίαμβο. Οι άνθρωποι είχαν νικήσει τους θαλάσσιους δαίμονες!

Όρμησε προς το μέρος των τεράτων, κρατώντας το ακόντιο σαν λόγχη. Η μύτη του κάρφωσε ένα τέρας στην κοιλιά. Τα άλλα γύρισαν με πρόσωπα τρομαχτικά μέσα στο μισοσκόταδο. Ο Κόρουν έπιασε το στιλέτο στο χέρι και το βύθισε στο κοντινότερο.

Νύχια έσκισαν τα πλευρά και την πλάτη του. Τα πνευμόνια του ήταν έτοιμα να σπάσουν, ένα φοβερό μουγκρητό γέμιζε το κεφάλι του και το σκοτάδι σκέπασε τα μάτια του. Χτύπησε στα τυφλά γεμάτος μανία.

Ξαφνικά, ο αντίπαλός του τον άφησε. Ο Κόρουν βγήκε στην επιφάνεια και πήρε μια βαθιά ανάσα αέρα. Ένας θαλάσσιος δαίμονας ξεπρόβαλλε δίπλα του, αλλά την άλλη στιγμή η ερινύα έπεσε επάνω του και τον κομμάτιασε.

Ο Κόρουν ξαναβούτηξε. Οι υπόλοιποι ναύτες ήταν ακόμα κάτω από το νερό και πάλευαν για τη ζωή τους. Ήταν πιο πολλοί από τους Ξάνθιους, αλλά τα τέρατα πολεμούσαν στο φυσικό τους περιβάλλον. Το αίμα γέμισε το νερό, θολώνοντας την όρασή τους. Ήταν μια παράξενη, φριχτή μάχη επιβίωσης.

Στο τέλος, ο Κόρουν, ο Ιμάζου και οι υπόλοιποι — εκτός από τέσσερις — ανασύρθηκαν επάνω στο πλοίο. «Τους διώξαμε», είπε κουρασμένα ο πειρατής.

«Αγάπη μου... αγάπη μου...» Η Χρυσιίς που γελούσε σε όλη τη διάρκεια της μάχης, τώρα έκλαιγε στην αγκαλιά του.

Ο Σόρζον είχε βγει στο κατάστρωμα και επέβλεπε τη σκηνή. «Τα καταφέραμε καλά», είπε. «Τους απωθήσαμε, σκοτώσαμε κάπου τριάντα και χάσαμε μονάχα δεκαπέντε δικούς μας».

«Με αυτό το ρυθμό δεν θα χρειαστούν πολύ για να μας εξοντώσουν όλους», είπε ο Κόρουν.

«Δεν νομίζω πως θα ξαναπροσπαθήσουν», τον διαβεβαίωσε ο Σόρζον.

Πλησίασε έναν αιχμαλωτισμένο Ξάνθιο. Ο θαλάσσιος δαίμονας είχε χάσει το ένα πόδι του στη μάχη και ήταν καρφωμένος στο κατάστρωμα από μια λόγχη, αλλά ζούσε ακόμα και τους σφύριζε απειλητικά. Αν τον άφηναν να ζήσει, θα του φύτρωναν καινούρια μέλη — τα τέρατα αυτά ήταν περισσότερο ανθεκτικά απ' όσο θα μπορούσε κανείς να φανταστεί.

«Άκου καλά», του είπε ο Σόρζον στην Ξανθιανή γλώσσα που είχε μάθει με εκπληκτική ευκολία. «Ερχόμαστε με ειρηνικούς σκοπούς και θα προτείνουμε μια προσφορά που ο βασιλιάς σου σίγουρα θα χαρεί να ακούσει. Είδατε μόνο ένα μικρό μέρος από τις δυνάμεις μας. Δεν το έχουμε σε τίποτα να φτάσουμε ως το παλάτι σας και να το σωριάσουμε σε ερείπια».

Ο Κόρουν αναρωτήθηκε πόσα από αυτά ήταν

αλήθεια και πόσα ψέματα. Ο γέρο-μάγος ίσως μπορούσε πράγματι να κάνει τα όσα έλεγε. Πάντως, όπως και νάχε το πράγμα, είχε μεγάλο θράσος!

«Τί μπορείτε να μας προσφέρετε εσείς;» ρώτησε ο Ξάνθιος.

«Αυτό μπορεί να το ακούσει μονάχα ο βασιλιάς σου», του απάντησε ψυχρά ο Σόρζον. «Δεν θα ευχαριστηθεί πολύ όταν μάθει πώς μας φερθήκατε. Τώρα, θα σε αφήσω να επιστρέψεις με αυτό το μήνυμα στους άρχοντές σου. Πες τους πως θα τους επισκεφτούμε έτσι κι αλλιώς, αλλά θα έρθουμε ειρηνικά, αρκεί κι εκείνοι να μας δεχθούν με τον ίδιο τοπο. Στο κάτω, κάτω, αν θέλουν να μας σκοτώσουν θα μπορέσουν εύκολα να το κάνουν, αφού πρώτα ακούσουν τα όσα έχουμε να τους πούμε. Φύγε, τώρα!»

Ο Ιμάζου τράβηξε τη λόγχη και ο Ξάνθιος βούτηξε στη θάλασσα αφήνοντας πίσω του ένα ρυάκι κίτρινο αίμα.

«Δεν νομίζω πως θα μας ενοχλήσουν ξανά», είπε ο Σόρζον ήρεμα. «Τουλάχιστον μέχρι να φτάσουμε στο μαύρο παλάτι».

«Μπορεί να έχεις δίκιο», παραδέχθηκε ο Κόρουν. «Υποστήριξες καλά τις θέσεις σου, σύμφωνα με τις δικές τους αρχές».

«Εννοείτε πως θέλετε να γίνουμε φίλοι με αυτά τα πλάσματα;» μουρμούρισε ο Ιμάζου. «Σαν να ζητάς από μια ερυνία να ζήσει ειρηνικά δίπλα σε έναν μποβάνο!»

«Ελάτε», είπε η Χρυσιίς ανυπόμονα. «Πρέπει να επισκευάσουμε το ρήγμα, να καθαρίσουμε το

πλοίο και να ξεκινήσουμε πάλι. Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα μέχρι το μαύρο παλάτι».

Γύρισε προς τον Κόρουν και τα μάτια της πετούσαν μαύρες φλόγες. «Πόσο καλά πολέμησες!» ψιθύρισε. «Πόσο καλά πολέμησες, αγαπημένε μου!»

VI

Το κάστρο στεκόταν πάνω σε έναν από τους ψηλούς γκρίζους γκρεμούς που περιέβαλαν ένα μικρό όρμο. Πέρα από την ακτή, η ξηρά υψωνόταν απότομα προς ένα γυμνό βουνό. Η θάλασσα έσκαγε θλιμμένα πάνω στα βράχια, ενώ ο ουρανός σκοτείνιαζε καθώς πλησίαζε η νύχτα.

Η *Βρύσια* πλησίασε τον όρμο με είκοσι άνδρες στα κουπιά, ενώ οι υπόλοιποι, οπλισμένοι ως τα δόντια, στέκονταν νευρικά στην κουπαστή. Οι Ξάνθιοι τους περιστοίχιζαν καβάλα στις κετάρες, ενώ από πίσω τους ακολουθούσαν απειλητικά τρία τεράστια θαλάσσια φίδια κάτω από την καθοδήγηση των μάγων τους.

Ο Ιμάζου ρίγησε. «Αν μας ρίχνονταν τώρα, δεν θα είχαμε καμιά ελπίδα να γλιτώσουμε», μουρμούρισε.

«Θα πέρναμε πολλούς μαζί μας!» είπε ο Κόρουν.

«Ησυχάστε. Πρόκειται να μας δεχτούν», τους δήλωσε ο Σόρζον.

Το πλοίο προσάραξε στα ρηχά. Οι ναύτες δίστασαν. Αν τραβούσαν το πλοίο στην ακτή, θα ήταν εκτεθειμένοι σε οποιαδήποτε επίθεση.

«Κουνηθείτε!» είπε κοφτά ο Ιμάζου. Οι άνδρες πήραν μέσα τα κουπιά, θηκάρωσαν τα όπλα, έπεσαν στο νερό και έσυραν το πλοίο πάνω στα βότσαλα της ακτής.

Οι ηγέτες των Ξάνθιων τους περίμεναν εκεί. Οι σαυράνθρωποι ήταν περίπου πενήντα και τυλιγμένοι με ριχτές ρόμπες πάνω στις οποίες άστραφταν σειρές από πετράδια. Μερικοί φορούσαν ψηλές μίτρες στα κεφάλια και κρατούσαν σκήπτρα των αξιωμάτων τους. Στέκονταν σαν αγάλματα και περίμεναν, ενώ οι ναυτικοί που τους έβλεπαν ριγούσαν.

Ο Σόρζον, η Χρυσιίς, ο Κόρουν και ο Ιμάζου προχώρησαν προς το μέρος τους με όσο περισσότερη αξιοπρέπεια μπορούσαν. Τα μάτια τού Κοναχάριου αναζήτησαν την γιγάντια ρυτιδιασμένη μορφή του Τσαθού, του Βασιλιά των Ξάνθιων. Το βλέμμα του τέρατος λαμπύρισε καθώς έπεφτε επάνω του, και το φριχτό στόμα άνοιξε για να βγάλει ενα μπάσο κρώξιμο.

«Ξαναγύρισες, λοιπόν. Αυτή τη φορά, δεν πρόκειται να ξαναφύγεις».

«Η φιλοξενία της μεγαλειότητάς σου είναι συγκινητική», είπε ο Κόρουν ειρωνικά.

Ένας καμπούρης γερο-Ξάνθιος δίπλα στο βασιλιά τού τράβηξε το μανίκι και σφύριξε! «Στο είχα πει, άρχοντά μου. Στο είχα πει ότι θα γύριζε για να φέρει την καταστροφή. Σφάξε τους όλους τώρα, πριν η μοίρα μας χτυπήσει. Σκότωσέ τους όσο ακόμα είναι καιρός!»

«Υπάρχει καιρός», είπε ο Τσαθού.

Τα μάτια του έπεσαν πάνω στα μάτια τού Σόρζον, και ξαφνικά το φως του δειλινού πήρε μια άλλη χροιά, τα νεύρα των ανδρών συγκλονίστηκαν και μέσα στο νερό τα θαλασσινά κήτη ρουθούνισαν πανικόβλητα. Για μερικές ατέλειωτες στιγμές, η σιωπηλή μονομαχία των μάγων έκανε τον αέρα να δονείται, αλλά τελικά έσβησε και μαζί με αυτή το εξωπραγματικό χρώμα που είχε πάρει η φύση γύρω τους.

Ο Χάνθιος μονάρχης ένευσε αργά, λες και ένιωθε ικανοποίηση που τελικά είχε βρει έναν αντίπαλο τον οποίο δεν μπορούσε να νικήσει.

«Είμαι ο Σόρζον της Αχέρα», είπε ο μάγος, «και επιθυμώ να μιλήσω με τους ηγέτες των Ξάνθιων».

«Μπορείς να το κάνεις», του απάντησε ο σαυράνθρωπος. «Θα σας παραχωρήσουμε δωμάτια στο κάστρο».

Κατόπιν διαταγής του Ιμάζου, οι ναύτες άρχισαν να ξεφορτώνουν τα δώρα που είχαν φέρει μαζί τους: όπλα, αγγεία, κοσμήματα από πολύτιμα μέταλλα και πετράδια, χαλιά και σπάνια αρώματα. Ο Τσαθού δεν τους έρριξε δεύτερη ματιά. «Ακολουθήστε με όλοι σας», είπε.

«Θα ήθελα να άφηνα κάποια φρουρά στο πλοίο», μουρμούρισε ο Ιμάζου στον Κόρουν.

«Και τί θα ωφελούσε, αν πραγματικά ήθελαν να το καταλάβουν;» του ψιθύρισε ο Κοναχάριος.

Φαινόταν απίθανο ο Τσαθού να τους είχε ακούσει, αλλά γύρισε προς το μέρος τους και η μπάσα φωνή του αντήχησε πάνω από το θόρυβο των κυμάτων. «Σωστά. Μπορείτε να σταματήσε-

τε να σκέφτεστε ηλίθιες προφυλάξεις. Δεν πρόκειται να σας ωφελήσουν σε τίποτα».

Σε μια μακριά φάλαγγα, ανέβηκαν ένα στενό μονοπάτι που οδηγούσε προς το μαύρο παλάτι. Πρώτοι πήγαιναν οι ηγέτες των Ξάνθιων με εσκεμμένα αργό βηματισμό, και ξοπίσω τους οι αρχηγοί των ανθρώπων, οι άνδρες τους και μια σιωπηλή στρατιά οπλισμένων σαυράνθρωπων. *Μας έχουν περικυκλωμένους από παντού*, σκέφτηκε ο Κόρουν κακόκεφα. *Αν άρχιζαν τώρα να μας ρίχνουν...*

Το χέρι της Χρυσιίδας έσφιξε το δικό του. Μια ζεστασιά μέσα στην ομιχλώδη καταχνιά. Ανταποκρίθηκε με ευγνωμοσύνη. Ερχόταν ακριβώς από πίσω του, με το άλλο της χέρι πάνω στη νευρική ερυνία.

Το κάστρο υψωνόταν μπροστά τους, πιο μαύρο και από τη νύχτα που ερχόταν, με τους λεπτούς του πύργους μισοχαμένους μέσα στις ομίχλες. Πάντα υπήρχε ομίχλη σε αυτό το νησί, θυμήθηκε ο Κόρουν. Ομίχλη, βροχή και σκιά. Ποτέ ο ουρανός δεν φωτιζόταν εντελώς. Μύρισε τη στυφή θαλασσινή μυρωδιά που έβγαινε από τις ανοιχτές πύλες και ανατρίχιασε από τις αναμνήσεις που έφερνε στο μυαλό του.

Πέρασαν μια σπηλαιώδη είσοδο και διέσχισαν έναν ψηλό και στενό διάδρομο που τους φάνηκε ατέλειωτος. Οι γυμνές τους πέτρες ήταν υγρές και σκεπασμένες με λειχήνες, ενώ πλοκάμια ομίχλης αναδεύονταν κάτω από το αόρατο ταβάνι. Ο Κόρουν άκουσε κρωγμούς και μουρ-

μουρητά άγνωστων φωνών να βγαίνουν κάπου μέσα από το σκοτάδι. Ο μόνος φωτισμός ήταν μια αμυδρή γαλαζωπή λάμψη από λειχηνοειδείς σφαίρες που μεγάλωναν πάνω στους τοίχους και μέσα στην οποία οι λευκοί άνθρωποι έμοιαζαν με πτώματα πνιγμένων. Γυρίζοντας το κεφάλι, ο Κόρουν μετά βίας μπορούσε να διακρίνει τα τρομαγμένα πρόσωπα των Ουμλούτιων που ήταν ζαρωμένοι ο ένας κοντά στον άλλο και έσφιγγαν τα όπλα τους με άσκοπη δύναμη.

Οι Ξάνθιοι γλιστρούσαν αθόρυβα μέσα στην καταχνιά, και τα υγρά λέπια τους ανέδιδαν έναν αμυδρό χρυσαφένιο φωσφωρισμό που τους έκανε να μοιάζουν με ψηλά τερατώδη φαντάσματα. Στο κάστρο ήταν σαν να υπήρχαν και άλλες παρουσίες, οντότητες που στέκονταν λίγο πιο μακριά από εκεί που μπορούσε να δει το μάτι, κρυμμένες σε σκοτεινές γωνιές και μέσα στους ατμούς της ομίχλης. Συνεχώς ένιωθαν σαν κάποια μάτια να τους παρακολουθούσαν μέσα από τις σκιές.

Έφτασαν σε έναν τεράστιο προθάλαμο που οι τοίχοι του χάνονταν σε δυσθεώρατα ύψη. Η φωνή του Τσαθού αντήχησε υπόκωφη μέσα στην απεραντοσύνη του χώρου. «Ακολουθήστε αυτούς που θα σας οδηγήσουν στα διαμερίσματά σας».

Αμίλητοι Ξάνθιοι πέρασαν ανάμεσα στις σειρές των ανθρώπων, σαλαγώντας τους με τα ακόντια — τους ναύτες από μια μεριά, τους αρχηγούς τους από μια άλλη.

«Πού πάτε τους άνδρες μου;» ρώτησε ο Ιμά-

ζου με έναν θυμό οξυμένο από το φόβο. Οι αντίλαλοι ταξίδεψαν από τοίχο σε τοίχο και φαίνονταν να τον περιγελούν.

«Θα οδηγηθούν στα κατώτερα επίπεδα τού κάστρου», είπε ένας Ξάνθιος. «Εσείς θα έχετε πιο κατάλληλα δωμάτια».

Πηγαίνουν τους άνδρες μας στα παλιά μπουντρούμια — το χέρι του Κόρουν άσπρισε από το σφίξιμο στη λαβή του σπαθιού του. Ήταν όμως ανώφελο να διαμαρτυρηθεί, εκτός κι αν ήθελε να ξεσπάσει μάχη.

Οι τέσσερις αρχηγοί της ανθρώπινης αποστολής οδηγήθηκαν μέσα σε μια άλλη σήραγγα και από εκεί σε ένα ελικοειδές επικλινές επίπεδο που φαινόταν να ακολουθεί το εσωτερικό ενός από τους πύργους. Τελικά κατέληξαν σε ένα κυκλικό δωμάτιο στους τοίχους του οποίου υπήρχαν έξι πόρτες. Εκεί οι φρουροί τούς άφησαν και χάθηκαν μέσα στο αδιαπέραστο σκοτάδι.

Τα δωμάτια ήταν επιπλωμένα με τερατώδη διακόσμηση — γιγάντια σκαλιστά κρεβάτια με φριχτά σχήματα, φολιδωτές ταπετσαρίες και χαλιά, κοχύλια και πετράδια στους μουχλιασμένους τοίχους. Στενά παράθυρα άνοιγαν στην υγρή νύχτα. Το σκοτάδι και η ομίχλη έκρυβαν το έδαφος, αλλά ο απόμακρος ήχος των κυμάτων τούς φανέρωνε πως θα πρέπει να βρίσκονταν σε πολύ μεγάλο ύψος.

«Η εξέλιξη δεν είναι καλή», είπε ο Κόρουν. «Μερικοί φρουροί στο επικλινές επίπεδο μπορούν να μας αποκλείσουν εδώ πάνω για πάντα. Και το μόνο που χρειάζεται να κάνουν για να παγιδέψουν τους άνδρες, είναι να κλειδώσουν τις πόρτες των μπουντρουμιών».

«Θα συζητήσουμε μαζί τους και σύντομα θα είναι σύμμαχοί μας», τον διαβεβαίωσε ο Σόρζον.

Τα σκιασμένα μάτια του έπεσαν πάνω στη Χρυσιίδα. Μ' ένα ξαφνικό σοκ, ο Κόρουν θυμήθηκε. Οι μέρες και οι νύχτες του έρωτα, και ύστερα η βία της μάχης και η αγωνία της προσέγγισης στο νησί, είχαν διώξει από το μυαλό του το γεγονός ότι το ζευγάρι των μάγων δεν του είχαν πει ποτέ ποιος ήταν ο σκοπός τους. Τί μπορούσε να τους έχει φέρει σε αυτό το δαιμονικό μέρος;

«Είναι πια ώρα να μου επίτε κάτι για όσα σκοπεύετε να κάνετε», είπε αγριεμένα. «Σας καθοδήγησα, σας δίδαξα όσα ήξερα και πολέμησα στο πλάι σας, αλλά αρνούμαι να μείνω άλλο βυθισμένος στην άγνοια».

«Θα μάθεις όταν αποφασίσω εγώ να σου πω και όχι γρηγορότερα», είπε ο Σόρζον υπεροπτικά. «Να σου αρκεί που σου έσωσα την άθλια ζωή σου».

«Εσύ θα πρέπει να με ευχαριστείς που δεν σε τρώνε αυτή τη στιγμή τα ψάρια στον πάτο της θάλασσας», μούγκρισε ο Κόρουν. «Μα τον Μπρέαναχ Μπράνορ, βαρέθηκα πια!»

Στάθηκε με την πλάτη του προς τον τοίχο, κοιτάζοντας και τους τρεις συντρόφους του με αγριεμένο βλέμμα. Ο Σόρζον, μαύρος και απειλητικός, τον παρατηρούσε με φλογισμένα, βαθουλωμένα μάτια. Η Χρυσιίς πισωπάτησε λίγο μακριά και από τους δυό τους, αλλά ο Περίας γρύλλισε και κόλλησε την κοιλιά του στο πάτωμα,

κοιτάζοντας απειλητικά τον Κόρουν. Ο Ιμάζου άλλαζε συνεχώς στάση και το πλατύ του γαλάζιο πρόσωπο συσπαζόταν από την αναποφασιστικότητα.

«Μπορώ να σε ρίξω νεκρό εκεί που στέκεσαι», τον προειδοποίησε ο Σόρζον. «Μπορώ να μεταμορφωθώ σε τέρας που θα κουρελιάσει τη σάρκα σου».

«Δοκίμασε», φώναξε ο Κόρουν. «Για δοκίμασε!»

Η Χρυσιίς μπήκε ανάμεσά τους και τα τεράστια μαύρα μάτια της ήταν υγραμένα από δάκρυα. «Δεν κινδυνεύουμε αρκετά, τέσσερις άνθρωποι ενάντια σε ένα ολόκληρο έθνος όρθιων τεράτων και πρέπει να τρωγόμαστε μεταξύ μας; Νομίζω πως είναι η μαγεία του Τσαθού που μας χωρίζει — καταπολεμήστε την!»

Πλησίασε τον Κοναχάριο. «Κόρουν», είπε με βαθιά φωνή. «Κόρουν, πολυαγαπημένε μου, θα σου τα πούμε όλα μόλις κρίνουμε πως έχουμε τέτοιο περιθώριο. Δεν καταλαβαίνεις ότι δεν έχεις τις ικανότητες να προστατέψεις το μυαλό σου απέναντι στη μαγεία των Ξάνθιων;»

«Ή απέναντι στη δική σου μαγεία, αγαπημένη μου», της απάντησε.

Γέλασε απαλά και τον τράβηξε ξοπίσω της προς ένα από τα δωμάτια. «Έλα Κόρουν. Είμαστε όλοι κουρασμένοι και είναι ώρα να ξεκουραστούμε. Θα τα πούμε καλύτερα αύριο...

VII

Η επόμενη μέρα πέρασε μέσα σε καταρρακτώδη βροχή. Δυο φορές οι Ξάνθιοι τούς έφεραν φαγητό, και σε κάποια περίσταση ο Κόρουν και ο Ιμάζου τόλμησαν να περιπλανηθούν μέχρι την άκρη του διαδρόμου των δωματίων τους, όπου και βρήκαν το δρόμο φραγμένο από οπλισμένους σαυράνθρωπους. Κατά τα άλλα, τους άφησαν εντελώς μόνους.

Η κατάσταση τους έτρωγε τα νεύρα σαν οξύ. Ο Σόρζον καθόταν ακίνητος σε ένα ανάκλινδρο, με τα μάτια θολωμένα από τις σκέψεις. Το λιπόσαρκο σώμα του θα μπορούσε να ανήκει σε μια Κεμριανή μούμια. Ο Ιμάζου καθόταν ανακούρκουδα και σκάλιζε ένα από τα περίπλοκα ξυλόγλυπτα με τα οποία οι ναυτικοί περνούν τις μοναχικές τους ώρες. Ο Κόρουν βημάτιζε σαν ζώο στο κλουβί, ενώ ο θυμός απειλούσε να τον πλημμυρίσει. Ακόμα και ο Περίας ήταν ανήσυχος και είχε αρχίσει να πηγαίνει πέρα-δώθε στο διάδρομο, περνώντας πολλές φορές δίπλα από τον Κόρουν. Ο κουρσάρος δεν μπορούσε να κρύψει ένα ειρωνικό χαμόγελο. Είχε αρχίσει σχεδόν να συμπαθεί την ερινύα και την αυθόρμητη κακία της, μετά τις τόσες μηχανορραφίες ανθρώπων και Ξάνθιων.

Μονάχα η Χρυσιίς παρέμενε ήρεμη. Κουλουριασμένη στο κρεβάτι της έμοιαζε σαν ένα μεγάλο πανέμορφο ζώο, με ένα συγκαλυμμένο χαμόγελο στα χείλη. Η μέρα περνούσε...

Προς το απόγευμα, άκουσαν αργές πατημα-

σιές και είδαν μια ομάδα Ξάνθιων να ανεβαίνει το κεκλιμένο επίπεδο. Ήταν ένα θέαμα που προκαλούσε δέος, καθώς οι τεράστιες χρυσωπές μορφές τους περπατούσαν με αποφασιστικότητα και υπερηφάνια, μέσα στις αστραφτερές ρόμπες που τους τύλιγαν. Μερικοί ήταν πολεμιστές, με οδοντωτές λόγχες στα χέρια, αλλά αυτός που τους μίλησε ήταν ολοφάνερα κάποιος αξιωματούχος του παλατιού.

«Ο Τσαθού, βασιλιάς της Θάλασσας των Δαιμόνων, χαιρετίζει τον Σόρζον της Αχέρα», είπε η βαριά φωνή. «Απόψε πρόκειται να δειπνήσεις με τους άρχοντες των Ξάνθιων».

«Μεγάλη μου τιμή», είπε ο μάγος και υποκλίθηκε. «Η γυναίκα θα έρθει μαζί μου, γιατί είναι ισάξιά μου».

«Αυτό επιτρέπεται», είπε ο Ξάνθιος αργόσυρτα.

«Κι εμείς υποθέτω πως θα πρέπει να σας περιμένουμε εδώ», μουρμούρησε ο Κόρουν χολωμένα.

«Δεν θα αργήσουμε πολύ», του είπε η Χρυσιίς απαλά. «Μετά από τα αποψινά, νομίζω πως θα είναι ασφαλές να σου πω για όσα θέλεις να μάθεις».

Φόρεσε ένα επίσημο φόρεμα που είχε φέρει μαζί της από το πλοίο, καμωμένο από μετάξι του Χιουνγκ-νου, έναν πορφυρό μανδύα που κρεμόταν σαν καταρράχτης φωτιάς από τους λεπτούς γυμνούς ώμους της, βαρβαρικά ογκώδη βραχιόλια και περιδέραιο με ένα μεγάλο ρουμπίνι στο λαιμό. Μαργαριτάρια και ασήμι έλαμπαν σαν

δροσοσταλίδες πάνω στα κατάμαυρα μαλλιά της. Η ομορφιά της έκανε το λαιμό τού Κόρουν να σφιχτεί. Απέμεινε να κοιτάζει με βουβή επιθυμία καθώς εκείνη ακολουθούσε τον Σόρζον και τους Ξάνθιους.

Όταν χάθηκαν, με την ερινύα ξοπίσω τους, ο Ιμάζου έρριξε στον Κόρουν μια θλιμμένη ματιά και είπε: «Τώρα εμείς βγήκαμε έξω από το παιχνίδι».

«Όχι ακόμα», του απάντησε ο Κοναχάριος, κάπως ζαλισμένος.

«Μήπως νομίζεις πως πρόκειται να ζητήσουν τη γνώμη μας; Όχι, Κόρουν, είμαστε απλά πιόνια για τον Σόρζον. Παίξαμε το ρόλο μας και τώρα μας γυρίζει πίσω στο κουτί μας».

«Η Χρυσιίς είπε...»

Ο Ιμάζου κούνησε το σημαδεμένο φαλακρό κεφάλι του. «Μη μου πεις πως πιστεύεις λέξη απ' όσα λέει αυτή η μαύρη μάγισσα;»

Ο Κόρουν μισοτράβηξε το σπαθί από το θηκάρι. «Σου έχω ξαναπεί πως δεν θέλω να ακούω κουβέντα για τη Χρυσιίδα!».

«Όπως νομίζεις. Δεν έχει πια σημασία. Σκέψου, όμως, Κόρουν. Σκότωσέ με, αν θέλεις, εδώ που φτάσαμε, αλλά σκέψου. Ξέρω τη Χρυσίδα πολύ περισσότερο καιρό από σένα και δεν γνώρισα ακόμα άνθρωπο που να αλλάζει τις συνήθειές του μέσα σε μια νύχτα — για χάρη οποιουδήποτε».

«Είπε...»

«Ασφαλώς, νομίζω πως σε συμπαθεί με τον τρόπο της. Είσαι γι' αυτήν ένα όμορφο και χρήσι-

μο ζωάκι όπως η ερινύα της. Μα γι' αυτό που ζητά, θα πούλαγε ολόκληρο τον κόσμο χωρίς δεύτερη σκέψη».

Ο Κόρουν βημάτισε εκνευρισμένα. «Δεν εμπιστεύομαι τον Σόρζον», παραδέχθηκε. «Και ο,τιδήποτε ο Τσαθού σχεδιάζει είναι σίγουρα δαιμονικό». Κοίταξε προς την έξοδο. «Αν μπορούσα να ακούσω τί θα πουν...»

«Τί πιθανότητες έχεις για κάτι τέτοιο; Ξεχνάς πως είμαστε υπό κράτηση;»

«Πράγματι, αλλά...» Μια ξαφνική σκέψη έκανε τον Κόρουν να τρέξει στο παράθυρο. Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά η ομίχλη και η νύχτα εμπόδιζαν κάθε θέα. Έκανε αποπνικτική ζέστη και αμόμακρα μπουμπουνητά έρχονταν από τον βαριά συννεφιασμένο ουρανό.

Πάνω στο τείχος φύτρωναν αναρριχητικά φυτά, με κορμούς χοντρούς όσο το πόδι ενός ανθρώπου. Τα πλατιά φύλλα τους κρέμονταν άτονα, γεμάτα υγρασία. «Θυμάμαι τα κατατόπια του κάστρου», είπε αργά. «Είναι ένα λαγούμι διαδρόμων και σηράγγων, αλλά θα μπορούσα να βρω το δρόμο μέχρι τη μεγάλη τραπεζαρία».

«Αν σε πιάσουν είσαι ξοφλημένος», του είπε ο Ιμάζου ανήσυχα.

Το χαμόγελο του Κόρουν ήταν αδιάφορο. «Το πιθανότερο είναι πως έτσι κι αλλιώς είμαστε ξοφλημένοι», είπε. «Νομίζω πως θα προσπαθήσω».

«Δεν είμαι τόσο ευλύγιστος όσο ήμουν κάποτε, αλλά...»

«Όχι, Ιμάζου, εσύ καλύττερα να περιμένεις εδώ. Αν κάποιος έρθει να κοιτάξει, ίσως βλέποντάς σε να πιστέψει πως είμαστε και οι δύο εδώ».

Ο Κόρουν έβγαλε το χιτώνα και τα σανδάλια του. Κρέμασε το σπαθί στην πλάτη, πέρασε ένα μαχαίρι στη ζώνη και στράφηκε προς το παράθυρο.

«Ίσως να κάνω λάθος», είπε. «Εμπιστεύομαι τη Χρυσίδα, Ιμάζου, αλλά μπορούν εύκολα να την καθυποτάξουν. Άλλωστε, ο,τιδήποτε είναι καλύτερο από το να περιμένουμε εδώ σαν παγιδευμένα ζώα».

«Οι θεοί μαζί σου, τότε», είπε ο Ιμάζου βραχνά. Έσεισε τη ροζιασμένη γροθιά του. «Αρκετό καιρό υπήρξα δούλος του Σόρζον. Είμαι με το μέρος σου, φίλε μου!»

«Σε ευχαριστώ». Ο Κόρουν κρεμάστηκε από το παράθυρο. «Καλή τύχη σ εόλους μας, Ιμάζου».

Η ομίχλη τυλίχτηκε γύρω από το πρόσωπό του σαν κουκούλα. Μετά βίας μπορούσε να διακρίνει το σκοτεινό τείχος καθώς ψαχούλευε με δάχτυλα χεριών και ποδιών για πατήματα πάνω στα αναρριχητικά φυτά. Ένα παραπάτημα, ένα σπασμένο κλαδί, και θα μετατρεπόταν σε ματωμένο πολτό στο πλακόστρωτο μακριά από κάτω του.

Τα μικρότερα κλαριά τον τρυπούσαν και τα μεγαλύτερα γλιστρούσαν μέσα από τα χέρια του, σκεπασμένα καθώς ήταν από τα πυκνά φύλλα. Οι μυς του άρχισαν να πονούν από την ένταση. Αρκετές φορές έχασε το κράτημά του και σώθηκε την τελευταία στιγμή αρπάζοντας απεγνωσμένα το φυτό.

Κάτι βόγγηξε μέσα στη νύχτα, μέσα από τα βαθιά μουγκρητά του κεραυνού.

Κόλλησε πάνω στο τείχος και προσπάθησε να διακρίνει τί βρισκόταν από κάτω του. Ένα φύσημα ανέμου διέλυσε για μια στιγμή την ομίχλη και στο φως των μακρινών αστραπών τού φανέρωσε την αυλή του κάστρου. Είδε τη λάμψη από τα λέπια των φρουρών που περιπολούσαν πάνω στις πολεμίστρες.

Πλησίασε αργά το κεντρικό τείχος του κάστρου. Σύρθηκε διαγώνια στην επιφάνειά του μέχρι που συνάντησε άλλη μια σχισμή σκοταδιού μπροστά του. Ένα παράθυρο. Στριμώχτηκε πολύ για να περάσει, και τα αγκωνάρια τού έγδαραν το δέρμα.

Έμεινε για μια στιγμή στο σκοτεινό εσωτερικό, βαριανασαίνοντας και με το σπαθί τραβηγμένο. Ένας διάδρομος απλωνόταν πέρα από το δωμάτιο, φωτισμένος αμυδρά από τον γαλαζωπό φωσφωρισμό των λειχήνων. Δεν είδε ούτε και άκουσε Ξάνθιους, αλλά κάτι σύρθηκε στο πάτωμα και ζάρωσε σε μια σκιερή γωνία παρακολουθώντας τον.

Τρέχοντας αθόρυβα με τα ξυπόλυτα πόδια του, διέσχισε το διάδρομο. Από κάπου άκουσε νερό να στάζει και μια στιγμή μια ανατριχιαστική κραυγή έσκισε τον αέρα. Πίστεψε πως θυμόταν πού ακριβώς βρισκόταν μέσα στο λαβύρινθο — αν έστριβε αριστερά, θα συναντούσε άλλο ένα κεκλιμμένο επίπεδο που οδηγούσε προς τα κάτω...

Μια γιγάντια χρυσωπή μορφή στεκόταν πίσω

από τη γωνία. Πριν τα σαγόνια μπορέσουν να ανοίξουν για να φωνάξουν, το σπαθί του Κόρουν διέγραψε ένα μεγάλο τόξο και το κεφάλι τού Ξάνθιου έπεσε από τους ώμους του. Κλώτσησε το κουφάρι πίσω από μια πόρτα και συνέχισε το δρόμο του αγκομαχώντας.

Στα μισά τού κεκλιμμένου επιπέδου έχασκε μια στενή είσοδος, μια από τις σήραγγες που διαπερνούσαν τους ογκώδεις τοίχους του παλατιού. Ο Κόρουν γλίστρησε μέσα στο υγρό σκοτάδι. Θα έπρεπε να τον οδηγεί στη μεγάλη αίθουσα και...

Μια ακίνητη μορφή ήταν καθισμένη ανακούρκουδα μπροστά στο μισόφωτο της εξόδου. Ο Κόρουν βλαστήμησε μέσα από τα δόντια. Είχαν βάλει κι εκεί φρουρό. Ίσως έπρεπε να γυρίσει πίσω... Όχι. Όρμησε μπροστά, σφίγγοντας το σπαθί με το ένα χέρι και τεντώνοντας μπροστά το άλλο.

Πέρασε το μπράτσο του γύρω από το φολιδωτό λαιμό του πλάσματος και τράβηξε το γιγάντιο κορμί μέσα στη σήραγγα. Στα τυφλά, κάρφωσε τον Ξάνθιο στο στόμα, οδηγώντας τη λεπίδα του στον εγκέφαλο του τέρατος.

Τα νύχια του ετοιμοθάνατου σαυράνθρωπου τον κάρφωσαν καθώς έσκυβε πάνω από το σώμα. Σκέφτηκε βλοσυρά πως, όσο καλοπροαίρετοι και να ήταν οι Ξάνθιοι, σίγουρα θα τον εκτελούσαν όταν ανακάλυπταν πως είχε σκοτώσει εν ψυχρώ έναν δικό τους.

Η σήραγγα τον οδήγησε σε ένα μικρό μπαλκόνι που περιτριγύριζε τη μεγάλη αίθουσα. Σερ-

νάμενος με την κοιλιά, ο Κόρουν κρυφοκοίταξε από το χείλος του.

Οι άρχοντες της Δαιμονοθάλασσας ήταν καθισμένοι σε ένα μακρύ τραπέζι. Ο Κόρουν ένιωσε μια μικρή έκπληξη όταν παρατήρησε πως είχαν σχεδόν τελειώσει το φαγητό. Τόσος χρόνος είχε απαιτηθεί για να φτάσει μέχρι εκεί; Συζητούσαν, και ο ήχος έφτανε μέχρι τα αυτιά του.

Στην κορυφή του τραπεζιού, ο Τσαθού και οι συμβουλάτορές του ήταν ξαπλωμένοι σε μακριά ανάκλινδρα από σφυρηλατημένο χρυσάφι. Ο Σόρζον και η Χρυσιίς ήταν και αυτοί καθισμένοι εκεί κοντά και έπιναν το πικρό κίτρινο κρασί των Ξάνθιων. Ένιωθε πολύ παράξενα καθώς άκουγε τα απαίσια κρωξίματα και σφυρίγματα της γλώσσας των ερπετών να βγαίνουν από τον πανέμορφο λαιμό της Χρυσιίδας.

«...πολύ ενδιαφέρον, πράγματι», είπε ο βασιλιάς.

«Είναι κάτι πολύ περισσότερο — πολύ περισσότερο!» Ο Κόρουν μπορούσε σχεδόν να διακρίνει την τρομερή φλόγα που έκαιγε στα μάτια του Σόρζον. Ο μάγος έγειρε μπροστά, τρέμοντας ολόκληρος από την ένταση. «Μπορείτε να τα καταφέρετε. Οι Ξάνθιοι μπορούν να κατακτήσουν την Αχέρα με ευκολία. Τα θαλασσινά σας τέρατα μπορούν να τσακίσουν τα πλοία τους, η δαιμονική σας σκόνη να τινάξει τα τείχη τους στον αέρα, οι στρατιές σας να σαρώσουν τη χώρα και η μαγεία σας να τους τυφλώσει και να τους τρελάνει. Ο τρόμος που θα προκαλέσετε θα είναι αρκετός

για να πείσει το λαό να υπακούει στις διαταγές σας δίχως δεύτερο λόγο».

«Ίσως να υπερτιμάς τις δυνάμεις μας», είπε ο Τσαθού. «Είναι αλήθεια πως είμαστε πολυάριθμοι και έχουμε ισχυρό στρατό, αλλά μην ξεχνάς πως κατά βάθος οι Ξάνθιοι είναι πιο φιλειρηνική φυλή από τους ανθρώπους. Το είδος σας είναι σκληρό και βάρβαρο και δολοφονούν ο ένας τον άλλο, κάνοντας πολέμους απλά για λάφυρα ή δόξα, χωρίς ουσιαστική αιτία. Μέχρι να εμφανιστεί η κάστα των ευγενών, οι Ξάνθιοι κατοικούσαν ήρεμα στο βυθό της θάλασσας και σε λίγα μικρά νησιά χωρίς να επιθυμούν να βλάψουν κανένα.

«Δεν έχουν καν τη φυσική ικανότητα για μαγεία που διαθέτουν, έστω και ανεκμετάλλευτη, όλοι οι άνθρωποι. Για αυτό το λόγο είναι και πιο ευάλωτοι σε αυτήν. Έτσι, όταν εμφανίστηκε η κάστα των ευγενών με όλες αυτές τις δυνάμεις, μπορέσαμε να εξουσιάσουμε το λαό και να γίνουμε απόλυτοι άρχοντες των Ξάνθιων. Όλοι εμείς, όμως, μάγοι και ευγενείς, τηρούμε την ενδογαμία. Χωρίς εμάς, η δύναμη των Ξάνθιων θα κατέρρεε — θα ξαναγύριζαν πάλι πίσω εκεί που ξεκίνησαν.

«Ακόμα και οι επιστημονικές ανακαλύψεις των Ξάνθιων έχουν γίνει μόνο από εμάς. Εμείς δημιουργήσαμε τη δαιμονική σκόνη και όση ποσότητα έχουμε κατασκευάσει βρίσκεται αυτή τη στιγμή αποθηκευμένη στα υπόγεια αυτού εδώ του κτιρίου — είναι αρκετή για να μας τινάξει όλους στον ουρανό».

Ο Τσαθού έκανε έναν μορφασμό που θα μπορούσε να ερμηνευτεί σαν ειρωνικό χαμόγελο. «Μην νομίζεις πως αυτή η δήλωσή μου προδίδει αδυναμία. Έστω κι αν όλοι οι άρχοντες που αποτελούν την αληθινή δύναμη της φυλής μου είναι συγκεντρωμένοι σε αυτό το δωμάτιο, η ισχύς μας είναι πολύ μεγαλύτερη από ο,τιδήποτε θα μπορούσες να φανταστείς. Για να σου δείξω πόσο ανήμπορος είσαι, θα σου πω ότι ο πνευματικός καταναγκασμός που είχες επιβάλλει στους άνδρες σου έχει πια χαθεί από τα μυαλά τους».

«Αδύνατον!» ξεροκατάπιε ο Σόρζον. «Ένας πνευματικός καταναγκασμός δεν μπορεί να σβήσει!»

«Και όμως, μπορεί. Τί είναι ο πνευματικός καταναγκαμσός πέρα από μια εντολή εμφυτευμένη στον εγκέφαλο, τόσο βαθιά που να υπερσκελίζει όλες τις άλλες σκέψεις; Ένα μυαλό δεν μπορεί να τον σβήσει μόνο του, αλλά αρκετά σε συνεργασία είναι δυνατον να τα καταφέρουν. Αυτό έκανα εγώ και οι σύμβουλοί μου. Από σήμερα, οι άνδρες σας είναι ελεύθεροι πνευματικά και σας μισούν για αυτό που τους κάνατε. Είστε μόνοι».

Οι μεγαλόσωμες φολιδωτές μορφές πλησίασαν απειλητικά. Το χέρι του Κόρουν έσφιξε το σπαθί του. Αν άγγιζαν τη Χρυσιίδα...

Εκείνη, όμως, είπε παγερά: «Δεν έχει σημασία. Οι άνδρες μας σκοπό είχαν απλά να μας φέρουν εδώ και τίποτα περισσότερο. Δεν μας χρειάζονται άλλο. Αυτό που έχει σημασία είναι να αποκτήσουμε μαγικό έλεγχο πάνω σε όλη την Αχέρα».

«Ακόμα δεν κατάλαβα σε τί μπορούν να ωφεληθούν οι Ξάνθιοι από όλα αυτά», είπε ο Τσαθού εκνευρισμένα. «Οι σκοτεινές δυνάμεις μας είναι ήδη τόσο ανώτερες από τις δικές σας, που...»

«Ας μη χρησιμοποιούμε μεταξύ μας λέξεις που σκοπό έχουν να εντυπωσιάζουν τους αδαείς», είπε υπεροπτικά η Χρυσιίς. «Ο κάθε μάγος γνωρίζει πως δεν υπάρχει τίποτα θεϊκό ή δαιμονικό στη μαγεία. Είναι απλά η επιβολή ενός μυαλού πάνω σε κάποιο άλλο. Δημιουργεί με τη βοήθεια του ελέγχου των αιθήσεων κάθε είδους παραισθήσεις ή επιβάλει πνευματικούς καταναγκασμούς. Μα δεν είναι τίποτα περισσότερο από αυτό. Η εκρηκτική σας σκόνη ή ένα κοινό σπαθί, ή ακόμα και μια γροθιά είναι πολύ πιο επικίνδυνη — αρκεί οι ηλίθιοι να το γνώριζαν».

Η ανάσα του Κόρουν βγήκε σφυρίζοντας μέσα από τα δόντια του. Ώστε, μπορεί να ήταν αυτό το μυστικό των μάγων;

«Δώσε όποια εξήγηση θέλεις», είπε ο Τσαθού αδιάφορα. «Αυτό που έχει σημασία είναι πως η συγκεντρωμένη πνευματική μας δύναμη είναι πολύ μεγαλύτερη από τη δική σας και έτσι μπορούμε να εξουδετερώσουμε οποιαδήποτε απόπειρα κάνετε εναντίον μας. Ας ξαναγυρίσουμε, λοιπόν, στο αρχικό ερώτημα. Γιατί θα πρέπει να σας βοηθήσουμε να κατακτήσετε και να εξουσιάσετε την Αχέρα; Τί θα κερδίσουμε εμείς;».

«Δεν θα αναφερθώ στα μεγάλα της πλούτη», είπε ο Σόρζον. «Είναι αλήθεια, όμως, όπως είπες κι εσύ, ότι πολλά μυαλά σε συνεργασία είναι αφάνταστα πιο ισχυρά από ένα — πιο ισχυρά ακό-

μα και από το σύνολο των ίδιων μυαλών όταν λειτουργούν ξεχωριστά μεταξύ τους. Έχω πειραματιστεί με σκλάβους, μέχρι δώδεκα μαζί στον αριθμό, υποχρεώνοντάς τους να συγκεντρώσουν την προσοχή τους επάνω μου. Ήθελα να τραβήξω την πνευματική τους δύναμη μέσα στο μυαλό μου και να τη χρησιμοποιήσω σαν δική μου. Τα αποτελέσματα με άφησαν έκπληκτο. Τώρα, αν ολόκληρος ο πληθυσμός της Αχέρα υποχρεωνόταν να μας βοηθήσει, όλοι μαζί ταυτόχρονα...»

Τα μάτια των Ξάνθιων έλαμψαν και ένα χαμηλό μουρμουρητό υψώθηκε ανάμεσά τους. Ο Σόρζον συνέχισε βιαστικά: «Αυτό θα σήμαινε εξουσία πάνω σε ολόκληρο τον κόσμο. Τίποτα δεν θα μπορούσε να αντισταθεί σε μια τέτοια συγκεντρωμένη πνευματική δύναμη. Με εμάς, τους έμπειρους μάγους να κατευθύνουν τη δύναμη και τους στρατιώτες των Ξάνθιων να επιβλέπουν την υπακοή, θα μπορούσαμε να επιβάλουμε πνευματικούς εξαναγκασμούς σε ολόκληρα έθνη χωρίς καν να χρειάζεται να πλησιάσουμε. Θα μπορούσαμε να ξεπεράσουμε τις αχανείς εκτάσεις του διαστήματος και να έρθουμε σε επαφή με άλλες υπάρξεις, στους κόσμους που οι φιλόσοφοι λένε ότι υπάρχουν πέρα από τα σύννεφα. Θα μπορούσαμε, έχοντας αυξήσει με τέτοιο τρόπο τις πνευματικές μας δυνάμεις, να λύσουμε τα ίδια τα προβλήματα της ύπαρξης, να ανακαλύψουμε τα βαθύτερα μυστικά της φύσης, να ελέγξουμε δυνάμεις μπροστά στις οποίες η εκρηκτική σας σκόνη θα είναι απλά μια σπίθα. Θα

μπορούμε να ρουφάμε ζωική ενέργεια από άλλα σώματα, έτσι ώστε να μη γεράσουμε ποτέ και να ζήσουμε αιώνια.

«Τσαθού — άρχοντες των Ξάνθιων — σας προσφέρω την ευκαιρία να γίνετε θεοί!»

Η σιωπή που ακολούθησε έσπαζε μόνο από τους ψίθυρους των Ξάνθιων. Η ομίχλη άρχισε να πέφτει μέσα στην αίθουσα και οι τοίχοι φαίνονταν να πάλλονται και να ξεθωριάζουν σαν καπνός.

«Και γιατί να μην επιχειρήσουμε κάτι τέτοιο με το δικό μας έθνος;» ρώτησε τελικά ο Τσαθού.

«Επειδή, όπως και ο ίδιος είπες, οι Ξάνθιοι δεν διαθέτουν τις κοιμισμένες πνευματικές δυνάμεις των ανθρώπων — εκτός από εσάς τους λίγους που είστε οι κύριοι. Η ανθρωπότητα είναι αυτή που θα πρέπει να ελεγχθεί, με το δικό σας κοινό λαό σαν επόπτες».

«Και γιατί να μην σκοτώσουμε εσάς και να κάνουμε τα όσα είπες μόνοι μας;»

«Επειδή δεν κατανοείτε τους ανθρώπους. Οι διαφορές είναι πολύ μεγάλες. Ποτέ δεν θα μπορούσατε να ελέγξετε τις ανθρώπινες σκέψεις όπως εγώ και η Χρυσιίς».

«Καταλαβαίνετε τί θα προκαλέσει αυτό το εγχείρημα στην ανθρώπινη φυλή;» ρώτησε ένας άλλος Ξάνθιος. «Οι Αχερανοί θα γίνουν άμυαλα αυτόματα κάτω από ένα τέτοιο έλεγχο. Αποστραγγισμένοι από τη ζωική τους δύναμη, θα γερνάνε και θα πεθαίνουν σαν τα ζώα. Αμφιβάλ-

λω αν κάποιος από αυτούς θα ζήσει περισσότερο από δέκα εποχές».

«Και λοιπόν;», είπε η Χρυσιίς, σηκώνοντας τους ώμους. «Θα έχουμε άλλα γειτονικά έθνη για να τραβήξουμε νέες δυνάμεις — το Κόναχαρ, το Νορίκι, το Κέμρι, τελικά ολόκληρο τον κόσμο. Θα έχουμε αιώνες στη διάθεσή μας, μια και όπως σας είπαμε, δεν θα πεθάνουμε ποτέ!»

«Δεν νοιάζεστε καθόλου για το ίδιο σας το γένος;»

«Δεν θα είναι πια γένος μας», είπε ο Σόρζον. «Θα είμαστε θεοί. Θα σκεφτόμαστε, θα ζούμε και θα ελέγχουμε δυνάμεις που ποτέ κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί. Όσο για τους άνδρες μας εδώ, κάντε τους ό,τι θέλετε. Τί μας νοιάζει πια;»

«Μόνο μην πειράξετε τον ξανθομάλλη από το Κόναχαρ», είπε κοφτά η Χρυσιίς. «Είναι δικός μου — για πάντα».

Ο Τσαθού έμεινε σκεπτικός και ακίνητος σαν το άγαλμα κάποιου Κεμριανού θεού σκαλισμένου σε χρυσάφι. Τελικά ένευσε αργά και ένας παράξενος αναστεναγμός διαπέρασε το μακρύ τραπέζι από άκρη σε άκρη, καθώς οι υπόλοιποι άρχοντες τον Ξάνθιων δήλωναν τη συμφωνία τους.

«Θα γίνει», είπε ο Τσαθού.

Ο Κόρουν γύρισε τρεκλίζοντας στη σήραγγα, χωρίς να νοιάζεται αν θα τον ανακαλύψουν. Δεν ήταν από φρίκη μπροστά σε ένα τέτοιο σχέδιο που οι συνέπειές του θα ήταν τρομερές ακόμα κι αν αποτύγχανε. Αυτό θα μπορούσε να το αντέξει και να πολεμήσει μέχρι η τελευταία ανάσα να βγει από τα πνευμόνια του. Μα η Χρυσιίς...

Ήταν κι αυτή μέσα στη συνομωσία. Είχε βοηθήσει στο σχεδιασμό της, καταδικάζοντας ψυχρά σε αφανισμό ολόκληρη τη φυλή της. Του είχε πει ψέματα, τον είχε εξαπατήσει, τον είχε προδώσει, τον είχε εκμεταλλευτεί και τώρα τον ήθελε για παιχνίδι της, σαν μια αθάνατη μαριονέττα. Η μάγισσα!

Ήταν λιγότερο σπλαχνική και από την ερινύα στα πόδια της, κι από τους ίδιους τους Ξάνθιους. Κι αυτός την είχε αγαπήσει με όλη την καρδιά του!

Δεν επιθυμούσε πια τίποτε άλλο παρά να πάρει όσο τον δυνατόν μεγαλύτερη εκδίκηση πριν ξεψυχήσει πολεμώντας. Δεν είχε προβλέψει ένας γέρο-Ξάνθιος πως θα τους έφερνε το θάνατο; Μα τους παράφρονες ανηλέητους θεούς που κυβερνούσαν τις μοίρες των ανθρώπων, θα το έκανε!

Έφτασε το διάδρομο και άρχισε να τρέχει.

VIII

Ακολούθησε ένα μακρύ επικλινές επίπεδο που οδηγούσε στα βάθη του νησιού. Ήξερε πως τα μπουντρούμια δεν ήταν μακριά.

Χώθηκε στις σκιές καθώς αντιλήφθηκε μια ομάδα από φρουρούς να έρχονται προς το μέρος του. Μιλούσαν στην περίεργη γλώσσα τους και δεν έδιναν μεγάλη σημασία στις γωνιές του λα-

βύρινθου από όπου περνούσαν. Μόλις χάθηκαν, ο Κόρουν συνέχισε το δρόμο του.

Οι πέτρινοι τοίχοι έγιναν υγρές σήραγγες ανοιγμένες μέσα στις ρίζες του βράχου. Προσπαθούσε να διακρίνει πού πήγαινε μέσα στο βαθύ σκοτάδι, με μόνη του βοήθεια το σπάνιο θαμπό φως κάποιου λειχήνα. Παντού γύρω του άκουγε παράξενους θορύβους. Για μια στιγμή είδε τρία κόκκινα μάτια να τον παρατηρούν και κάτι γλιστερό πέρασε ξυστά από τα γυμνά του πόδια. Μια απόμακρη κραυγή αντήχησε κατά μήκος της σήραγγας. Την προηγούμενη φορά που είχε βρεθεί εκεί, τον είχε συνταράξει, αλλά τώρα...

Τί σημασία είχε; Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να σκοτώσει όσο περισσότερα τέρατα μπορούσε πριν τελικά τον ρίξουν νεκρό.

Η σήραγγα κατέληξε σε μια μεγάλη σπηλιά, το έδαφος της οποίας ήταν μια λιμνούλα από μαύρο και πηχτό νερό. Καθώς προσπαθούσε να την περάσει, ισορροπώντας πάνω σε ένα στενό γλιστερό πεζούλι που την περιτριγύριζε, ένα γιγάντιο πράγμα, πιο μαύρο και από το σκοτάδι, αναδεύτηκε μέσα στο νερό. Μούγκρισε υπόκωφα και κολύμπησε προς το μέρος του. Ένα κύμα απαίσιας μπόχας ήρθε μαζί του, κάνοντας το κεφάλι του Κόρουν να θολώσει από τη ναυτία.

Ταλαντεύτηκε στην άκρη του πεζουλιού, και το πλάσμα άρχισε να σέρνεται έξω από το υγρό, πλησιάζοντας προς το μέρος του. Ο Κόρουν είδε τα δόντια του να λάμπουν αμυδρά στο λιγοστό γαλάζιο φως, αλλά πρόσεξε πως το τέρας δεν είχε μάτια — ήταν τυφλό. Πισωπάτησε κατά μή-

κος του πεζουλιού προς την απέναντι έξοδο της σπηλιάς. Το έδαφος σείστηκε κάτω από τον όγκο του πλάσματος.

Τα σαγόνια έκλεισαν ηχηρά πίσω του, καθώς αυτός πηδούσε προς το άνοιγμα της νέας σήραγγας. Τρέχοντας μέσα στο σκοτάδι, άκουσε πίσω του έναν οργισμένο βρυχηθμό. Το τέρας δεν θα τον ακολουθούσε για πολύ, αλλά αυτός ο δρόμος της επιστροφής είχε πια σφραγίσει.

Δεν είχε σημασία. Ξεχύθηκε σε έναν άλλο ανοιχτό χώρο. Ήταν φωτισμένος από μια μικρή φωτιά γύρω από την οποία ήταν μαζεμένοι τρεις οπλισμένοι Ξάνθιοι. Πίσω τους, οι φλόγες αντανακλούσαν πάνω σε μια καγγελόφραχτη είσοδο και πίσω από αυτήν κάποιες μορφές αναδεύονταν. Ήταν άνθρωποι!

Ο Κόρουν όρμησε μπροστά με το σπαθί στο χέρι. Το κατέβασε, τσακίζοντας το κρανίο τού ενός φρουρού. Πριν μπορέσει να το τραβήξει πίσω, οι δυο άλλοι φρουροί είχαν πέσει επάνω του.

Απέφυγε έναν θανάσιμο λογχισμό και γράπωσε τον Ξάνθιο που κρατούσε το δόρυ, καρφώνοντάς τον στην κοιλιά με το μαχαίρι του. Ο Ξάνθιος ούρλιαξε και σφιχταγκάλιασε τον Κόρουν, κλείνοντας τα σαγόνια γύρω από τον ώμο τού άνδρα. Ο Κόρουν χτύπησε στα τυφλά, ανοίγοντας το φολιδωτό λαιμό. Κατρακύλησαν στο έδαφος, παλεύοντας σαν τα ζώα. Το μαχαίρι τού Κόρουν αναπήδησε πάνω στα πλευρά τού Ξάνθιου και ένιωσε τη λεπίδα του να σπάει. Χωρίς να νοιάζεται για τα κοφτερά δόντια, έπιασε και με τα δυο του χέρια τα σφιγμένα σαγόνια και τα

τράβηξε. Το κάτω σαγόνι έσπασε, καθώς άνοιγε με τη βία το στόμα του ερπετάνθρωπου.

Κύλισε μακριά από το πλάσμα που πάλευε ακόμα αδύναμα και κοίταξε γύρω του για να εντοπίσει τον τρίτο. Όμως αυτός είχε σωριαστεί κομματιασμένος πάνω στα κάγγελα του κελλιού. Είχε πισωπατήσει πολύ κοντά στους άνδρες που ήταν ακόμη οπλισμένοι.

Βαριανασαίνοντας, ο Κόρουν σηκώθηκε όρθιος. Ουρλιαχτά ενθουσιασμού αντήχησαν μέσα από το κελλί. «Κόρουν! Καπετάν Κόρουν! Βγάλε μας έξω για να ξεκοιλιάσουμε τον Σόρζον!»

Ο Κοναχάριος έσκυψε πάνω από έναν νεκρό Ξάνθιο στη μέση του οποίου κρεμόταν μια αρμαθιά κλειδιά. Τα χέρια του έτρεμαν καθώς τα δοκίμαζε ένα-ένα στην κλειδαριά. Όταν τελικά κατάφερε να την ανοίξει, οι άνδρες βγήκαν έξω σαν ένα κύμα.

Στηρίχτηκε πάνω στο μπράτσο ενός Ομλούτιου. «Τί πάθατε;» ρώτησε.

«Αυτοί οι δαίμονες μας κατέβασαν εδώ κάτω και μας κλείδωσαν», γρύλισε ο γαλαζόδερμος άνδρας. «Αργότερα, μια ομάδα από δαύτους ντυμένοι με πλούσια ρούχα ήρθαν και μας επισκέφτηκαν. Ξαφνικά καταλάβαμε πως ήμασταν σκλάβοι του Σόρζον και πως η υπακοή στο πρόσωπό του δεν ήταν η μοναδική μας επιλογή. Μα τους θεούς, να τον είχα αυτή τη στιγμή μπροστά μου!»

«Μπορεί να σου δοθεί η ευκαιρία», του είπε ο πειρατής. Ένιωσε τη δύναμή του να επιστρέφει. Όρθωσε το ανάστημα και τους κοίταξε μέσα

στο τρεμάμενο φως της φωτιάς. Τα μάτια τους του ανταπέδωσαν το βλέμμα, σκληρά όπως το μέταλλο των όπλων τους.

«Ακούστε καλά», είπε. «Ίσως να καταφέρουμε να βγούμε από εδώ μέσα, αλλά δεν θα μπορέσουμε ποτέ να διασχίσουμε όλη τη Θάλασσα των Δαιμόνων με τους Ξάνθιους στο κατόπι μας. Ξέρω, όμως, έναν τρόπο για να καταστρέψω αυτό το καταραμένο μέρος και κάθε πλάσμα που βρίσκεται μέσα του. Αν με ακολουθήσετε...»

«Ναι!» Η κραυγή γέμισε τη σπηλιά. Έσεισαν τα όπλα τους στον αέρα, κάνοντάς τα να καθρεφτίσουν τις φλόγες. «Ναι!»

Ο Κόρουν σήκωσε το σπαθί του και κατευθύνθηκε προς την πλησιέστερη σήραγγα. Συνειδητοποιούσε αμυδρά ότι αιμορραγούσε, αλλά δεν ένιωθε κανένα πόνο. Αυτό που τον ένοιαζε ήταν να βρει τη μαγική σκόνη. Ο Τσαθού είχε πει πως βρισκόταν κάπου εκεί κάτω.

Ακολούθησαν τη μια σήραγγα μετά την άλλη, χάνοντας κάθε αίσθηση προσανατολισμού μέσα στο υγρό σκοτάδι. Ο Κόρουν ένιωσε ένα ξαφνικό εφιαλτικό φόβο ότι μπορεί να περιπλανιόταν εκεί κάτω για πάντα.

«Πού πάμε;» ρώτησε κάποιος ανυπόμονα. «Πού είναι οι Ξάνθιοι που θα πολεμήσουμε;»

«Δεν ξέρω!» του απάντησε κοφτά ο Κόρουν.

Τελικά έφτασαν σε μια άλλη μεγάλη σπηλιά, στην άλλη άκρη τής οποίας υπήρχε μια καγγελωτή πόρτα. Μπροστά της στέκονταν φρουροί, τέσσερις Ξάνθιοι. Δεν πρόλαβαν να βγάλουν άχνα — ο αέρας γέμισε ξαφνικά με ιπτάμενο μέ-

ταλλο και θάφτηκαν κάτω από ένα σωρό κοφτερό ατσάλι.

Ο Κόρουν έψαξε τα πτώματα αλλά δεν βρήκε κλειδιά. Μέσα στη μαυρίλα πίσω από τα κάγκελα μπορούσε να διακρίνει κιβώτια και βαρέλια, αλλά η πόρτα παρέμενε απαραβίαστη. Ήταν λογικό ο Τσαθού να μην εμπιστεύεται στους πολεμιστές του την πρόσβαση στη θανάσιμη σκόνη.

Ο κουρσάρος γρύλισε και άρπαξε ένα κάγγελο με τα δύο χέρια. «Τραβάτε, άνδρες του Ουμλουτού!» φώναξε. «Τραβάτε!»

Κοντά τριάντα μεγαλόσωμοι γαλαζόδερμοι άνδρες κόλλησαν ο ένας κοντά στον άλλο και άρχισαν να τραβούν τα κάγγελα, κρατώντας ο ένας τη μέση του άλλου. Η δύναμή τους έκανε το σίδερο να τρίξει.

«Τραβάτε!»

Η κλειδαριά διαλύθηκε και όλοι έπεσαν προς τα πίσω καθώς η πόρτα άνοιγε διάπλατη. Ο Κόρουν βρέθηκε πρώτος μέσα, άνοιξε βίαια το καπάκι ενός κιβωτίου και γέλασε δυνατά βλέποντας τους μαύρους κόκκους που το γέμιζαν.

Για μια στιγμή σκέφτηκε να χώσει έναν πυρσό μέσα στη σκόνη και να τιναχτεί στον αέρα μαζί με το κάστρο. Ύστερα, όμως, ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και άρχισε να ψάχνει για φιτίλια. Οι υπόλοιποι μπορεί να μην του επέτρεπαν μια αυτοκτονία που θα κόστιζε τη ζωή και των ίδιων. Άλλωστε, όσο περισσότερο ζούσε τόσους περισσότερους εχθρούς θα μπορούσε να πετσοκόψει προσωπικά.

«Έχω ακούσει να μιλάνε για αυτό το υλικό», είπε ένας από τους Ουμλούτιους νευρικά. «Είναι αλήθεια πως αν του βάλεις φωτιά ελευθερώνεται ένας δαίμονας;»

«Αλήθεια είναι». Ο Κόρουν βρήκε τα μακριά φιτίλια τοποθετημένα σε κουλούρες μέσα σε ένα κιβώτιο. Έδεσε αρκετά μεταξύ τους και τοποθέτησε τη μία άκρη μέσα στη σκόνη. Η ανάφλεξη ενός κιβωτίου θα ανατίναζε σχεδόν ταυτόχρονα και τα υπόλοιπα — και η σπηλιά ήταν τεράστια, γεμισμένη με πολλά φορτώματα κοιμισμένης κόλασης.

«Αν μπορούσαμε να φτάσουμε μέχρι το πλοίο και να απομακρυνθούμε πριν η φωτιά να φτάσει τη σκόνη...» είπε ο Ουμλούτιος.

«Νομίζω πως μπορούμε να δοκιμάσουμε», συμφώνησε ο Κόρουν.

Υπολόγισε πόση ώρα θα έκανε να καεί το φιτίλι από όσα θυμόταν σχετικά με τη χρήση του από τους Ξάνθιους. Ναι, θα είχαν αρκετό χρόνο να ξεφύγουν, αν και αμφέβαλλε πως θα έφταναν στην ακτή ζωντανοί.

Ακούμπησε ένα αναμμένο κλαδί από τη φωτιά, στην άκρη του φιτιλιού. Μια κόκκινη σπίθα άρχισε να τριζοβολάει κατά μήκος του και να κατευθύνεται προς το ανοιχτό κιβώτιο. «Πάμε!» φώναξε ο Κόρουν.

Άρχισαν να τρέχουν, χωρίς να νοιάζονται πού πήγαιναν. Κάπου έπρεπε να υπάρχει ένα κεκλιμένο επίπεδο που να οδηγεί προς τα πάνω... Εκεί!

Άρχισαν να ανεβαίνουν τα επίπεδα των υπογείων, κατευθυνόμενοι προς το κεντρικό πάτω-

μα του κάστρου. Κάπου μπροστά τους διέκριναν ένα γαλάζιο φως, λαμπρότερο από αυτό που έβλεπαν μέχρι τότε...

Το δωμάτιο ήταν πελώριο, και οι κολώνες που το στήριζαν χάνονταν μέσα στα σκοτάδια της οροφής. Χαλιά και ταπετσαρίες της περίεργης ύφανσης των Ξάνθιων κάλυπταν τους τοίχους του και περίπλοκα σκαλισμένα έπιπλα το γέμιζαν. Κάποιες μορφές στέκονταν όρθιες στο βάθος και στους τοίχους υπήρχαν σειρές από λογχοφόρους σε στάση προσοχής.

Μέσα στο μισόφωτο, ο Κόρουν διέκρινε το μαύρο ράσο του Σόρζον και τον κατακόκκινο μανδύα της Χρυσιίδας. Ούρλιαξε μια κατάρα και όρμησε κατά πάνω τους.

Ακούστηκε ένα κέρας και οι φρουροί απομακρύνθηκαν από τους τοίχους για να δημιουργήσουν μια γραμμή μπροστά στο θρόνο. Οι άνθρωποι έπεσαν πάνω στους Ξάνθιους με μια οργή που έκανε το κτίριο να σειστεί.

Τσεκούρια και πελέκια άρχισαν να πετούν εδώ κι εκεί. Ο Κόρουν πελέκησε το πλησιέστερο ερπετοειδές στο πρόσωπο ενώ ταυτόχρονα κραύγαζε την πολεμική κραυγή τού Κόναχαρ. Κάρφωσε το τέρας στη λεπίδα του, το σήκωσε στον αέρα και το πέταξε πάνω στους υπόλοιπους φρουρούς.

Ο Τσαθού μούγκρισε και βγήκε μπροστά για να τον αντιμετωπίσει. Ξαφνικά, ο Ξάνθιος βασιλιάς δεν ήταν πια εκεί. Στη θέση του βρισκόταν ένα πλάσμα του βυθού που τα πλοκάμια του γέ-

μιζαν όλο το δωμάτιο και το παραφουσκωμένο σώμα του ορθωνόταν μέχρι το ταβάνι. Κάποιος ούρλιαξε. Ο φόβος κοκκάλωσε τους αντίπαλους.

«Μαγεία!» Η λέξη βγήκε σαν περιφρονητικό κροτάλισμα από το λαιμό τού Κόρουν. Έπεσε πάνω στο σώμα του θαλάσσιου τέρατος.

Ένιωσε το σκληρό τομάρι να του γδέρνει το δέρμα και τη βρώμα που ανέδιδε να του θολώνει τις αισθήσεις. Ένα πλοκάμι τυλίχτηκε γύρω του. Αιστάνθηκε τα πλευρά του να σπάνε και τον αέρα να βγαίνει μέσα από τα συνθλιμένα πνευμόνια του.

Δεν ήταν αλήθεια, προσπαθούσε να πείσει το μυαλό του μέσα στην αγωνία του. Δεν ήταν αλήθεια! Συνέχισε να χτυπάει, προσπαθώντας να αντισταθεί στην ψευδαίσθηση που γέμιζε το χώρο γύρω του.

Μέσα από το μουγκρητό των νεύρων του, του φάνηκε πως αισθάνθηκε τη λεπίδα να βρίσκει κάτι στερεό. Μούγκρισε με άγρια χαρά και χτύπησε ξανά και ξανά. Η πίεση που τον σύνθλιβε σταμάτησε. Ρούφηξε αγκομαχώντας τον αέρα και κοίταξε με μάτια υγρά από τον πόνο τη γιγάντια μορφή να διαλύεται και να γίνεται καπνός. Στα πόδια του, ο Τσαθού συσπώταν από τον πόνο, με το κεφάλι σχεδόν κομμένο από το σώμα του. Ήταν απλά ένας ακόμα ετοιμοθάνατος Ξάνθιος.

Ο Κόρουν πήδησε πάνω στο θρόνο και κοίταξε τριγύρω του. Οι φρουροί και οι ναύτες στέκονταν ακόμα αμίλητοι στις θέσεις τους. «Σκοτώ-

στε τους!», βρυχήθηκε ο πειρατής. «Σκοτώστε τους όλους!»

Η μάχη ξανάρχισε. Ο Κόρουν προσπάθησε να εντοπίσει κάποιον άλλο Ξάνθιο μάγο, αλλά κανείς δεν φαινόταν πουθενά. Θα πρέπει να είχαν αποσυρθεί σε κάποιο άλλο σημείο του κάστρου. Αυτό, όμως, δεν θα τους έσωζε!

Περισσότεροι Ξάνθιοι έμπαιναν στην αίθουσα και τα πολεμικά κέρατα ηχούσαν από παντού. Αν οι άνθρωποι δεν ξέφευγαν σύντομα, θα έπεφταν κάτω από τα όπλα των υπεράριθμων αντιπάλων...

Και βαθιά στα υπόγεια του κάστρου μια κόκκινη σπίθα έτρωγε το φιτίλι πλησιάζοντας ένα κιβώτιο μαύρης σκόνης.

Ο Κόρουν ξαναπήδησε στο πάτωμα. Το σπαθί του τινάχτηκε στα πλάγια, τσακίζοντας τη ραχοκοκκαλιά ενός Ξάνθιου και κόβοντας την ουρά ενός άλλου. «Κοντά μου!» ούρλιαξε. «Κοντά μου, άνδρες του Ουμλουτού!»

Οι γαλαζόδερμοι τον άκουσαν και ανασυντάχτηκαν σε μια ομάδα που άνοιξε δρόμο προς το σημείο που στεκόταν ο κουρσάρος. Ο Κόρουν τους οδήγησε προς την είσοδο που έχασκε μπροστά τους. Μια σκέψη φλόγιζε το μυαλό του: πού ήταν ο Σόρζον και η Χρυσιίς;

Οι Ξάνθιοι σκόρπισαν μπροστά στην απεγνωσμένη ανθρώπινη επίθεση. Ο Κόρουν και οι άνδρες του έφτασαν έναν διάδρομο που θυμόνταν καλά — οδηγούσε έξω από το κάστρο.

«Κόρουν, Κόρουν, παλιοτόμαρο, το ήξερα πως εσύ τα έκανες όλα!»

Ο Κοναχάριος γύρισε και είδε τον Ιμάζου να τρέχει προς το μέρος του με ένα ματωμένο τσεκούρι στο χέρι. «Δόξα στους θεούς». Ο Ιμάζου ήταν ελεύθερος!

«Ακούστηκε θόρυβος μάχης και οι φρουροί κατέβηκαν να δουν τί συμβαίνει», είπε λαχανιασμένα ο Ουμλότιος καπετάνιος. «Έτσι, βρήκα την ευκαιρία να το σκάσω. Καθώς ερχόμουν προς τα εδώ, είδα τον Σόρζον και τη Χρυσιίδα».

«Πού πήγαιναν;» είπε βαριανασαίνοντας ο Κόρουν.

Ο γαλαζόδερμος πολεμιστής χαμογέλασε άγρια και πέταξε ένα ματωμένο πράγμα στα πόδια του Κόρουν. «Να το κεφάλι του μάγου! Η γυναίκα μου είναι ελεύθερη!»

«Και η Χρυσιίς;»

Ο Ιμάζου έγειρε πάνω στο τσεκούρι του για να πάρει μια ανάσα.

«Έστειλε την ερινύα καταπάνω μου. Χώθηκα σε ένα δωμάτιο, της έκλεισα την πόρτα κατάμουτρα και μετά έφτασα εδώ από μια άλλη είσοδο».

Η Χρυσιίς ήταν ελεύθερη...

«Πρέπει να απομακρυνθούμε», είπε ο Κόρουν. «Η διαβολόσκονη θα πάρει φωτιά όπου νά 'ναι».

Οι Ξάνθιοι ανασυντάσσονταν και έκαναν νέα επίθεση στους ανθρώπους. Ο Κόρουν, ο Ιμάζου και τα καλύτερα παλικάρια τους γέμισαν το διάδρομο με μια ομίχλη ατσαλιού, υποχωρώντας προς την έξοδο. Κάποιοι έπεφταν και άλλοι έπαιρναν τη θέση τους στην πρώτη γραμμή. Συνέ-

χισαν να υποχωρούν, αφήνοντας πίσω τους ένα μονοπάτι από κουφάρια.

Το τέλος του διαδρόμου φανερώθηκε μπροστά τους. Όμως, η τεράστια σιδερένια πόρτα του είχε ήδη αρχίσει να κλείνει.

Η Χρυσιίς στεκόταν ακριβώς απέξω. Ένας άγριος άνεμος χτυπούσε το μανδύα της κάνοντάς τον να μοιάζει με ένα ζευγάρι κόκκινα φτερά. «Μείνε εκεί!» ούρλιαξε στον Κόρουν. «Μείνε να πεθάνεις, τριπλέ προδότη!»

Ο πλησιέστερος Ουμλούτιος πήδησε να την πιάσει, αλλά εκείνη τη στιγμή η πόρτα του έκλεισε κατάμουτρα. Άκουσαν τη μεγάλη αμπάρα να πέφτει με βρόντο από την εξωτερική πλευρά. Ήταν παγιδευμένοι στο τέρμα του διαδρόμου και οι Ξάνθιοι δεν χρειαζόταν παρά να τους σκοτώσουν έναν-έναν με τα βέλη τους.

Μέσα στα υπόγεια, το φιτίλι έφτασε στο τέλος του. Ένα κύμα φωτιάς ξεπήδησε από το ανοιχτό κιβώτιο, φτάνοντας τους υπόλοιπους σωρούς γύρω του.

IX

Η πρώτη έκρηξη ακούστηκε σαν πνιγμένο μουγκρητό. Ο Κόρουν ένιωσε το πάτωμα να τρέμει κάτω από τα πόδια του. Άνθρωποι και Ξάνθιοι στάθηκαν ακίνητοι, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο με γουρλωμένα μάτια στα οποία διαγραφόταν η κοινή τους μοίρα.

Ο Σόρζον, ο Τσαθού και οι μάγοι των ερπετάνθρωπων είχαν χαθεί, αλλά η Χρυσιίς, η τρελή και

πανέμορφη Χρυσιίς ήταν ελεύθερη και μόνο οι θεοί γνώριζαν τί σχέδια θα μπορούσε να θέσει σε εφαρμογή με τη βοήθεια των ακέφαλων πια Ξάνθιων.

Οι τοίχοι σείστηκαν από ένα ακόμα μπουνητό μέσα από τα βάθη.

Ο Κόρουν ένιωσε ξαφνικά πολύ κουρασμένος. Αιμορραγούσε από πολλές πληγές και η ανάσα έβγαινε βαριά από τα πνευμόνια του. Σκέφτηκε όμως πως κανείς δεν μπορούσε να γλιτώσει από το θάνατο και αυτός δεν τα είχε πάει πολύ άσχημα στη ζωή του.

Οι Ουμλούτιοι χτυπούσαν την πόρτα πανικόβλητοι, αλλά είχαν απομείνει είκοσι και δεν θα μπορούσαν ποτέ να την γκρεμίσουν.

Το πάτωμα ανεβοκατέβηκε κάτω από τα πόδια του Κόρουν και από κάπου άκουσε πέτρες να γκρεμίζονται.

Όμως, μα τους θεούς, υπήρχε μια ακόμα ελπίδα!

«Να είστε έτοιμοι να τρέξετε έξω μόλις οι τοίχοι καταρρεύσουν!» φώναξε. «Θα μας δοθεί κάποιος χρόνος...»

Οι Ξάνθιοι έφευγαν πανικόβλητοι. Οι άνθρωποι στάθηκαν μόνοι, περιμένοντας, ενώ οι εκρήξεις αντηχούσαν γύρω τους. Ρωγμές άρχισαν να διαπερνούν τους τοίχους ενώ η σκόνη γέμιζε τον πνιγηρό αέρα.

Ο Κόρουν είδε τον κοντινότερο τοίχο να ταλαντεύεται και να καταρρέει. Πήδησε προς το άνοιγμα με όση δύναμη του απέμενε. Οι άνδρες

τον ακολούθησαν, ενώ η οροφή έπεφτε πίσω τους.

Κάποιος ούρλιαξε, αλλά η φωνή του χάθηκε μέσα στο θόρυβο. Λιθάρια πετούσαν εδώ κι εκεί, και ο Κόρουν είδε ένα από αυτά να ανοίγει το κεφάλι κάποιου άνδρα σαν ώριμο φρούτο. Συνέχισε να τρέχει.

Μια τρομερή καταιγίδα μαινόταν έξω και ο άνεμος γέμιζε με το ουρλιαχτό του τον ουρανό, στέλνοντας κύματα βροχής και χαλαζιού ενώ οι κεραυνοί έπνιγαν μέσα τους τούς θορύβους των εκρήξεων. Πέρασαν την αυλή και την εγκαταλελειμένη εξωτερική πύλη.

Ακολούθησε μια έκρηξη που φάνηκε να ανοίγει τον ουρανό στη μέση. Ο Κόρουν σωριάστηκε κάτω λες και είχε χτυπηθεί από τη γροθιά ενός γίγαντα. Ξαπλωμένος στη λάσπη, γύρισε πίσω και είδε μια στήλη φωτιάς να ανεβαίνει προς τους ουρανούς, σκορπίζοντας το κάστρο γύρω της.

Ο Κόρουν ανασηκώθηκε και έγειρε ζαλισμένα πάνω σε ένα δέντρο που είχε απογυμνωθεί από την έκρηξη. Μέσα στο βουητό των αυτιών του, άκουσε αμυδρά τον ήχο της θάλασσας. Κοιτάζοντας προς την ακτή, διέκρινε το πλοίο τους να σείεται από τον άνεμο, μισογυρμένο καθώς ήταν στην άμμο.

Έκανε νόημα στον Ιμάζου που σηκώθηκε τρεκλίζοντας για να πάει κοντά του. Η φωνή του μόλις που ακουγόταν μέσα στον άνεμο.

«Κατέβασε τους άνδρες στην ακτή. Δεν μπορούμε να ταξιδέψουμε με τέτοιο καιρό, αλλά δώ-

σε διαταγή να δέσουν καλά το πλοίο και να το φρουρούν. Αν δεν έχω γυρίσει μέχρι να κοπάσει η καταιγίδα, πάρτε το δρόμο του γυρισμού.

«Πού πας;» φώναξε ο Ουμλούτιος.

«Ίσως να γυρίσω. Εσύ μείνε με το πλοίο!»

Ο Κόρουν γύρισε και άρχισε να τσαλαβουτάει μέσα στη λάσπη προς την κατεύθυνση της ζούγκλας. Σκεφτόταν ότι η Χρυσιίς θα πρέπει να είχε τρέξει προς κάποιο ύψωμα.

Πίσω του, ο Ιμάζου έκανε να τον ακολουθήσει, αλλά μετά το καλοσκέφτηκε. Θα πρέπει να είχε καταλάβει κάτι από την τρομερή αίσθηση μοναξιάς που είχε κυριεύσει τον Κόρουν. Δεν ήταν μια προσπάθεια στην οποία έπρεπε να τον ακολουθήσουν και άλλοι. Εξάλλου, έπρεπε να σώσουν το πλοίο. Έκανε νόημα στους λιγοστούς συντρόφους του κι όλοι μαζί άρχισαν να κατηφορίζουν αργά προς την ακτή.

Το κάστρο ήταν ένας σωρός από συντρίμμια που συνταράσσονταν ακόμα που και που, καθώς τα τελευταία κιβώτια της δαιμονικής σκόνης ανατινάζονταν. Οι σταγόνες της βροχής έβραζαν και εξατμίζονταν καθώς άγγιζαν τα ερείπια.

Ο Κόρουν άνοιξε δρόμο μέσα από τις φυλλωσιές που μπλέκονταν στα πόδια του και του έγδερναν το δέρμα. Το σπαθί κρεμόταν ακόμα χαλαρά στο ένα χέρι του, δοντιασμένο και στομωμένο από τη μάχη. Συνέχιζε το δρόμο του μηχανικά, χωρίς να προσέχει τα ανεμοδαρμένα δέντρα που συναντούσε στο δρόμο του.

Ξαφνικά του ήρθε στο μυαλό πως πολεμούσε προς όφελος του Κρόμαν, του Θαλασσοκράτη

της Αχέρα και εξουσιαστή της πατρίδας του, του Κόναχαρ. Υπήρχαν, όμως, πράγματα πολύ χειρότερα από έναν ξένο ζυγό, και ένα από αυτά είχε καταφύγει στο βουνό που βρισκόταν μπροστά του.

Τελικά, έφτασε τα γυμνά βράχια πάνω από τα όρια της πυκνής βλάστησης. Η βροχή έπεφτε με μανία επάνω του, οδηγημένη από έναν άνεμο που ούρλιαζε σαν λυσσασμένο ζώο. Οι κεραυνοί έμοιαζαν να πέφτουν συγχρονισμένοι με τους χτύπους της καρδιάς του. Το νερό άφριζε γύρω από τους αστραγάλους του, κυλώντας προς τη θάλασσα.

Εκείνη τον περίμενε στην κορυφή ενός ψηλού γυμνού λόφου. Ο μανδύας της τύλιγε σφιχτά το λεπτό κορμί, αν και ο άνεμος προσπαθούσε να τον ξεκολλήσει. Τα μουσκεμένα μαλλιά της ανέμιζαν εδώ κι εκεί σαν μαύρα φίδια.

«Κόρουν!» του φώναξε μέσα στην καταιγίδα. «Κόρουν!»

«Έρχομαι», είπε, χωρίς να νοιάζεται αν τον άκουσε ή όχι. Κοίταξαν ο ένας τον άλλο, ενώ η καταιγίδα μαινόταν γύρω τους.

«Κόρουν...»

Διάβασε το θάνατο στα μάτια του, καθώς εκείνος σήκωνε το σπαθί. Η μορφή της θάμπωσε και το περίγραμμα ενός τέρατος άρχισε να εμφανίζεται μπροστά στα μάτια του.

Εκείνος γέλασε πικρόχολα. «Τις ξέρω πια τις μαγείες σου», είπε. «Με είδες να σκοτώνω τον Τσαθού».

«Περία!» ούρλιαξε εκείνη.

Η ερινύα σύρθηκε μπροστά, με την κοιλιά κολλημένη στη λάσπη και την ουρά να χτυπάει πίσω της. Οι φωτιές της κόλασης τον κοίταζαν μέσα από τα παγερά πράσινα μάτια. Ο Κόρουν ετοιμάστηκε, σφίγγοντας το σπαθί.

Ο Περίας πήδησε — όχι κατευθείαν πάνω στον Κόρουν, αλλά ψηλά στον αέρα. Τα φτερά του φούσκωσαν από τον άνεμο. Κάνοντας μια απότομη στροφή, έπεσε σαν βέλος προς τα κάτω. Ο Κόρουν τον χτύπησε. Η ερινύα απέφυγε το χτύπημα και η άκρη του ενός φτερού της πέτυχε τον Κόρουν στον καρπό. Το σπαθί έπεσε από τα χέρια του. Την άλλη στιγμή, η ερινύα ορμήσει επάνω του.

Η επίθεση γονάτισε τον Κόρουν. Τα κοφτερά δόντια της ερινύας έλαμψαν δίπλα στο λαιμό του, ενώ τα νύχια βυθίζονταν στο κρέας του. Σήκωσε το ένα μπράτσο του ψηλά και τα δόντια έκλεισαν γύρω του, διαπερνώντας τη σάρκα μέχρι το κόκκαλο.

Ο Κόρουν τύλιξε τα πόδια του σαν ψαλίδι γύρω από το λιπόσαρκο σώμα, κολλώντας τόσο κοντά ώστε τα νυχωτά πόδια να μην μπορούν να τον ξεκοιλιάσουν. Τίναξε το ελεύθερο χέρι του προς τα μάτια του τέρατος — ένιωσε ένα από αυτά να βγαίνει και η ερινύα άνοιξε το στόμα σε μια πονεμένη στριγγή κραυγή. Ο Κόρουν τράβηξε το κομματιασμένο του χέρι και μετά χτύπησε με τη γροθιά του το πλάσμα. Ένιωσε τις αρθρώσεις του να σπάνε από τη δύναμη του χτυπήματος, αλλά μαζί έσπασε και το σαγόνι της ερινύας που κρέμασε άτονα στο πλάι. Η ερινύα πήδησε

πίσω και ο Κόρουν σηκώθηκε στα τέσσερα. Ο Περίας πλησίασε πιο κοντά και επιτέθηκε ακριβώς την ώρα που ο Κόρουν σηκωνόταν. Ένα μεγάλο φτερό τινάχτηκε ξαφνικά και ξανασώριασε κάτω τον μεγαλόσωμο άνδρα. Ο Περίας πήδησε στην εκτεθειμένη κοιλιά του.

Ο Κόρουν μάζεψε και τα δύο πόδια και κλώτσησε. Ο ήχος που έκανε ήταν υπόκωφος μέσα στους κρότους των κεραυνών. Ο Περίας έπεσε προς τα πίσω και αυτή τη φορά ήταν η σειρά τού Κόρουν να ορμήσει επάνω του. Η αγκυλωτή ουρά μαστίγωσε τον αέρα και άνοιξε το μηρό τού Κόρουν από άκρη σε άκρη. Έπεσε πάνω στο ζώο και πέρασε το ελεύθερο χέρι του γύρω από το λαιμό του.

Τα τεράστια φτερά χτύπησαν, μισοσηκώνοντας άνθρωπο και ερινύα από το έδαφος. Με μια απότομη κίνηση, ο Κόρουν καβάλησε τη σεισπώμενη πλάτη. Πέρασε τα δύο του πόδια γύρω από το σώμα, τα μπράτσα του γύρω από το λαιμό, και τράβηξε προς τα πίσω με όλη του τη δύναμη.

Η ερινύα ούρλιαξε. Τα φτερά της χτύπησαν μαζί με τρομερή δύναμη, αστοχώντας παρά τρίχα να ανοίξουν στα δύο το κεφάλι τού άνδρα που καβαλούσε την πλάτη της. Η ουρά μαστίγωσε τον Κόρουν, γυρεύοντας κάποιο ζωτικό όργανό του. Ο Κόρουν ξανατράβηξε το κορμί προς τα πίσω και ένιωσε την ευλύγιστη ραχοκοκκαλιά να κυρτώνει. Ξανά!

Ο Περίας έβγαλε μια στριγγή κραυγή που ακούστηκε ταυτόχρονα με τον ξερό ήχο της σπονδυλικής του στήλης που έσπαζε. Ο Κόρουν κύλισε μακριά από τη σεισπώμενη μορφή.

Λαχανιασμένος, ο Περίας μισοσήκωσε το τσακισμένο κεφάλι του και κοίταξε με το μοναδικό θολωμένο του μάτι τη Χρυσιίδα που στεκόταν ακόμα ακίνητη στο ίδιο σημείο. Αργά και οδυνηρά, σύρθηκε προς το μέρος της. Ο αέρας κροτάλιζε φριχτά μέσα στα τρυπημένα του πνευμόνια.

«Περία...» Η Χρυσιίς έσκυψε και χάιδεψε το μεγάλο κεφάλι. Η ερινύα αναστέναξε. Η μεγάλη σκληρή γλώσσα έγλειψε τα πόδια της κοπέλας. Ύστερα, με έναν τελευταίο σπασμό, το πλάσμα έμεινε ακίνητο.

«Περία!»

Ο Κόρουν σηκώθηκε όρθιος και στάθηκε τρέμοντας ολόκληρος. Δεν είχε πια άλλη δύναμη μέσα του. Η ζωή κυλούσε από το σώμα του από μια δεκάδα πληγές. Ένιωσε το έδαφος να γυρίζει γύρω του. Την είδε να στέκεται με φόντο πίσω της τον ουρανό, και άρχισε αργά να την πλησιάζει.

Η Χρυσιίς σήκωσε μια πέτρα και την πέταξε. Του φάνηκε πως έκανε μια αιωνιότητα μέχρι να έρθει προς το μέρος του. Σε κάποια γωνιά τού ετοιμόρροπου μυαλού του συνειδητοποίησε πως η πέτρα θα τον έρριχνε αναίσθητο και πως στη συνέχεια η Χρυσιίς θα μπορούσε να τον σκοτώσει και να ξεφύγει στους λόφους.

Δεν είχε σημασία. Τίποτα δεν είχε πια σημασία.

Η πέτρα συντάραξε το κρανίο του και τον τύλιξε το σκοτάδι.

X

Συνήλθε αργά και οδυνηρά, μένοντας για αρκετή ώρα σε μια κατάσταση σκοτοδίνης. Θυμόταν μονάχα μπερδεμένες εικόνες μάχης και απόγνωσης.

Όταν άνοιξε τελικά τα μάτια, είδε πως η καταιγίδα είχε πια κοπάσει. Οι αστραπές ήταν πια λιγοστές και απομακρύνονταν προς την ανατολή. Ο άνεμος είχε σβήσει και η βροχή έπεφτε βαριά στο σώμα του.

Την είδε να σκύβει από πάνω του. Τα μακριά υγρά μαλλιά ακούμπησαν στο στήθος του. Είδε πως τον είχε τυλίξει με το μανδύα της και πως είχε σκίσει κομμάτια από το φόρεμά της για να δέσει τις πληγές του.

Προσπάθησε να κινηθεί, αλλά το μόνο που μπόρεσε ήταν να αναδευτεί αδύναμα. Εκείνη ακούμπησε το χέρι της στο μάγουλό του. «Όχι», του ψιθύρισε. «Μείνε εκεί που είσαι, Κόρουν».

Συνειδητοποίησε πως του κρατούσε το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια της. Τα μάτια του την κοίταξαν ερωτηματικά. Εκείνη γέλασε απαλά μέσα στη βροχή.

«Δεν κατάλαβες;» είπε. «Δεν το σκέφτηκες; Ο Σόρζον είχε επιβάλει πνευματικό εξαναγκασμό και σε μένα, από τότε που ήμουν ακόμα παιδί. Βρισκόμουν πάντα κάτω από τις διαταγές του. Ακόμα και μετά το θάνατό του, η δύναμη του εξαναγκασμού ήταν αρκετά ισχυρή για να συνεχίσει να με οδηγεί στο δρόμο του.

«Μα σ' αγαπώ, Κόρουν. Πάντα θα σε αγαπώ.

Η αγάπη μου αντιπάλεψε τη θέληση του Σόρζον ενώ ετοιμαζόμουν να σε σκοτώσω. Όταν σε είδα να κείτεσαι ανήμπορος μετά από μια μάχη που άνθρωπος δεν έχει δώσει απ' τον καιρό που οι θεοί περπατούσαν πάνω στη γη...

«Προσπάθησα να σε καρφώσω και δεν μπόρεσα. Ο πνευματικός εξαναγκασμός τού Σόρζον έσπασε μέσα μου».

Τα χέρια της χάιδεψαν τα μαλλιά του.

«Δεν είσαι πολύ άσχημα πληγωμένος, Κόρουν. Θα σε βοηθήσω να κατεβείς μέχρι το πλοίο. Με τις μαγικές μου δυνάμεις θα περάσουμε όσους Ξάνθιους δοκιμάσουν να μας σταματήσουν — αν και δεν νομίζω να επιχειρήσουν κάτι τέτοιο μετά το θάνατο των αρχόντων τους. Θα φτάσουμε με ασφάλεια στην Αχέρα».

Αναστέναξε. «Θα φροντίσω να πάρεις χάρη από τον πατέρα μου, Κόρουν. Αν πάλι θέλεις να συνεχίσεις την πειρατική σου ζωή, θα σε ακολουθήσω και εκεί».

Εκείνος έσεισε το κεφάλι. «Όχι», ψιθύρισε. «Αν με θέλει, θα δεχτώ να μπω στην υπηρεσία του Κρόμαν».

«Και βέβαια θα σε θέλει», τον διαβεβαίωσε. «Έχει ανάγκη από δυνατούς άνδρες. Κάποια μέρα, μπορεί να γίνεις εσύ Θαλασσοκράτης της Αυτοκρατορίας...»

Τα πράγματα δεν θα ήταν και τόσο άσχημα, σκέφτηκε ο Κόρουν ληθαργικά. Ο Κρόμαν ήταν καλή πάστα ανθρώπου. Ένας Κοναχάριος σε υψηλό αξίωμα θα μπορούσε να αλαφρύνει σταδιακά τα βάρη του λαού του μέχρι που να γίνουν

ισότιμοι πολίτες της Αχέρα μέσα σε ένα ενωμένο και ειρηνικό βασίλειο.

Η απειλή των Ξάνθιων είχε πάρει τέλος. Για να είναι πιο ασφαλής, η Αχέρα θα έπρεπε να τους επιβάλλει φόρο υποτέλειας. Ήταν μια επιχείρηση της οποίας θα μπορούσε να ηγηθεί ο Κόρουν. Θα είχε τόσα να τον κρατούν απασχολημένο, όπως επίσης και την πιο όμορφη γυναίκα για σύζυγο.

Αποκοιμήθηκε. Δεν ξύπνησε ούτε όταν ο Ιμάζου εμφανίστηκε, οδηγώντας μια ομάδα που τον αναζητούσε. Η Χρυσιίς έβαλε το δάχτυλο στα χείλη και ο καπετάνιος κατάλαβε στιγμιαία τί είχε συμβει. Ένευσε, χαμογέλασε και της έσφιξε το χέρι με ξαφνική θέρμη.

Μέσα στη βροχή, κουβάλησαν τον κοιμισμένο πολεμιστή στο πλοίο που περίμενε στην ακτή.

ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΑ

της Τανίθ Λι

Ένας ακόμη υπέροχος μύθος παίρνει ζωή από την πέννα της Τανίθ Λι μέσα από αυτό το διήγημα. Είναι ο μύθος των Σίλκι, των Φωκανθρώπων, κοινός σε όλες της ακτές της Βόρειας Θάλασσας, αλλά κυρίως στη Σκοτία και στα νησιά Σέτλαντ και Όρκνεϊ. Τί είναι οι Σίλκι; Κατά κάποιους, ένας πανέμορφος λαός που ζει σε πανώρια υποβρύχια παλάτια και παίρνει τη μορφή φώκιας μόνο όταν βγαίνει στην ξηρά. Κατά άλλους, τα πνεύματα των νεκρών ναυτικών που ενσαρκώνονται σε ένα πλάσμα παράξενα ανθρωποειδές στη συμπεριφορά, την εξυπνάδα, αλλά κυρίως το βλέμμα — τη φώκια. Όπως και νάχει το πράγμα, οι παραδόσεις για τις σχέσεις ανθρώπων και Σίλκι είναι αμέτρητες και έχουν γίνει αφορμή για πολλές λαϊκές μπαλάντες και ιστορίες. Η Τανίθ Λι μας ζωγραφίζει έναν κόσμο με σκούρα μουντά χρώματα, ένα κόσμο θάλασσας και ξερών βράχων, αέρηδων και χειμώνα, μοναξιάς και απομόνωσης. Σίγουρα θα αναζητήσετε τη ζεστασιά μιας φιλικής παρέας μετά την ανάγνωσή του.

Θ.Μ.

Στην αρχή του χειμώνα, όταν η θάλασσα φουρτουνιάζει, οι γκρίζες φώκιες βγαίνουν στις ακτές των νησιών. Το δέρμα τους μοιάζει με θαμπό ασήμι κάτω από το παγερό φως του ήλιου και για αυτό το δέρμα οι άνθρωποι τις σκοτώνουν. Αυτό γινόταν πάντα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Παλιά το έκαναν με μαχαίρια και ρόπαλα, τώρα υπάρχουν και τουφέκια. Αν κάποιος διαθέτει τουφέκι και δική του βάρκα, βγάζει καλά λεφτά από τις φώκιες, και ένας τέτοιος κυνηγός ήταν ο Χας Χάλας, ένας άνθρωπος κατηφής και απότομος, χωρίς κανέναν στον κόσμο, που ζούσε ολομόναχος σε ένα καλύβι στην άκρη της θάλασσας, κάτω από έναν μαυρειδερό γκρεμό. Ο Χας Χάλας είχε σκοτώσει στις μέρες του κοντά τριακόσιες φώκιες, αλλά μέσα σε μια μέρα σταμάτησε το κυνήγι και δεν το ξανάρχισε ποτέ.

Η αγάπη ήταν κάτι άγνωστο για αυτόν. Δεν είχε γυναίκα και φρόντιζε τον εαυτό του μόνος του, όπως και κάθε άλλος άνδρας στα νησιά. Μια φορά το μήνα, επισκεπτόταν με τη βάρκα του την κωμόπολη τής απέναντι ακτής και εκεί έπινε ουίσκι και μετά πήγαινε με μια από τις πληρωμένες

κοπέλες. Μόλις ξημέρωνε, επέστρεφε κωπηλατώντας στη Ντούλα χωρίς να νιώθει ούτε καλύτερα ούτε χειρότερα.

Κάποια φορά που επισκέφθηκε την πόλη, ανακάλυψε πως μια καινούρια κοπέλα είχε πιάσει δουλειά στο μπαρ. Τα μαλλιά της ήταν κατάμαυρα και το δέρμα της ροδαλό. Καθώς έπεφτε η νύχτα, ο Χας Χάλας απευθύνθηκε στη Μόρνα, αλλά όχι για να της παραγγείλει ποτό. Εκείνη του απάντησε με τρόπο που ο Χάλας σηκώθηκε και βγήκε έξω, χτυπώντας την πόρτα του μπαρ πίσω του. Από,τι φαινόταν, αρνιόταν να πάει μαζί του όπως τα άλλα κορίτσια. Θα πρέπει να είχε πάρει τις πληροφορίες της. Όχι πως ήταν άγριος στο κρεβάτι ή είχε παράξενες απαιτήσεις, αλλά ποτέ δεν έλεγε κουβέντα, δεν γελούσε, ούτε καν μούγκριζε για να δείξει πως είχε κάπως ικανοποιηθεί. «Δεν πλαγιάζω με ντουβάρια», του είχε πει, «υπάρχουν αρκετοί σωστοί άνδρες πρόθυμοι να με πληρώσουν».

Η αγάπη ήταν κάτι άγνωστο γι' αυτόν, αλλά το ίδιο και η αποτυχία. Αν και το ζήτημα δεν ήταν τόσο σπουδαίο, η αποτυχία δεν του άρεσε καθόλου. Αν ήθελε να φάει κάποιο λαγό ή πουλί, έβγαινε έξω, το έβρισκε και το σκότωνε. Αν ήθελε να ζυμώσει ψωμί, αυτό φούσκωνε. Αν έσπαγε ένα κόκκαλο, το έβαζε ο ίδιος στη θέση του και αυτό έδενε. Μόνο η θάλασσα τον νικούσε, κι αυτή όχι πολύ συχνά, επειδή δεν ήταν τόσο ανόητος ώστε να μην τη σέβεται. Ακόμα και οι φώκιες, έπεφταν υπάκουα κάτω από τις σφαίρες του Χας Χάλας. Μια και δεν είχε ακόμα ζητήσει

από μια ελεύθερη γυναίκα να τον δεχτεί στην αγκαλιά της, δεν είχε ποτέ συναντήσει και την άρνηση, μέχρι που είχε μιλήσει στη Μόρνα.

Ξαναγύρισε στην πόλη πριν να κλείσει μήνας και όταν η Μόρνα πλησίασε το τραπέζι του, της πρότεινε να καθίσει και να πιεί μαζί του. Η Μόρνα πισωπάτησε απότομα. «Ούτε αυτό θα κάνω».

«Θα σου δώσω μια λίρα παραπάνω από τους άλλους», της είπε.

Η Μόρνα χαμογέλασε. «Όχι».

«Πόσα θέλεις, λοιπόν;»

«Τίποτα». Έφυγε από δίπλα του και σε λίγο έφυγε κι ο ίδιος.

Όταν επέστρεψε τον επόμενο μήνα, της έφερε μια κόκκινη κοκκάλινη χτένα που ανήκε στη μάνα του.

«Προσπαθείς να με φλερτάρεις;» τον ρώτησε.

«Προσπαθώ να μάθω πόσα ζητάς», της είπε.

«Δεν πρόκειται να πάω μαζί σου για μια παλιοτσατσάρα».

«Αξίζει πολλά».

«Μίλησα».

«Τί ζητάς τότε;»

Η Μόρνα τον αγριοκοίταξε. Δεν ήταν άσχημος στην όψη, παρόλη την πετρωμένη του έκφραση που δεν είχε αλλάξει ακόμη κι όταν της είχε προσφέρει τη χτένα. Τα μάτια του, σκοτεινά σαν το λόφο τής Ντούλα έλεγαν μόνο: *Θα το κάνεις. Απλά, παίζεις το παιχνίδι σου.* Και έτσι ήταν.

Είχε έρθει πια χειμώνας, και κατά μήκος τής ακτής τα λαδοφάναρα έκαιγαν εκεί που δεν είχε

φτάσει ακόμα ο ηλεκτρισμός και οι φώκιες κολυμπούσαν προς τα νότια σαν κύματα, όπως κολυμπούσαν για εκατοντάδες χρόνια.

«Άκου, λοιπόν», του είπε η Μόρνα. «Φέρε μου ένα δέρμα φώκιας για να το κάνω παλτό και θα πλαγιάσω μαζί σου. Αυτός είναι ο όρος μου. Τουλάχιστον αυτό θα με κρατάει ζεστή αφού δεν θα μπορείς εσύ, ψυχρό γουρούνι».

«Καλά», είπε ο Χας Χάλας και ύστερα σηκώθηκε και πήγε να βρει κάποια άλλη γυναίκα για να περάσει τη νύχτα του.

Οι φώκιες έφτασαν εκείνο το μήνα και βγήκαν στις ακτές όλων των νησιών δυτικά της Ντούλα. Γάβγιζαν η μια στην άλλη κάτω από το χλωμό χειμωνιάτικο ήλιο, ξαπλωμένες πάνω στα βράχια ώστε να τις χτυπούν τα κύματα. Σε μερικά από αυτά τα έρημα μέρη θα μπορούσε κανείς να πιστέψει πως οι άνθρωποι δεν είχαν ακόμα εμφανιστεί στον κόσμο, κι όμως οι κυνηγοί έφταναν μέχρι εκεί.

Κάποιος πήγε στη Ντούλα με τη βάρκα του και άρχισε να χτυπάει την πόρτα του Χας Χάλας. Την άνοιξε, κρατώντας στα χέρια μια πετονιά που έφτιαχνε.

«Οι φώκιες έφτασαν. Είσαι έτοιμος;»

«Είμαι».

«Ξεκινάμε την αυγή με την παλίρροια».

«Θα είμαι εκεί».

«Πόσες λες να πετύχεις ετούτο το χειμώνα;»

«Αρκετές».

«Και μια για τη μικρή στην πόλη;»

«Δεν θα συζητήσουμε άλλο γι' αυτό», είπε ο Χας Χάλας και ο άνδρας τον κοίταξε και ένευσε φοβισμένα. Τα μάτια τού Χας Χάλας μπορούσαν να πετάξουν φωτιές και οι γροθιές του να σκοτώσουν όχι μόνο φώκιες αλλά και ανθρώπους.

Με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου, ο Χας Χάλας έφυγε από το νησί με το τουφέκι και τις σφαίρες του. Κωπηλάτησε μέχρι το σημείο που η θάλασσα στενεύει και τα βράχια ξεφυτρώνουν μέσα από το νερό. Στα δυτικά, σκούρα σημάδια φάνεραν τα κεφάλια ενός κοπαδιού από φώκιες. Πολλές άλλες ήταν απλωμένες στις προεξοχές των βράχων, τραγουδώντας με τον θλιμμένο εξώκοσμο τρόπο τους, χωρίς να ξέρουν ότι ο θάνατος τις πλησίαζε.

Εδώ κι εκεί, πάνω σε κάποια κομμάτια πάγου, μοναχικές φώκιες επέπλεαν στο νερό. Με τα στρογγυλά μάτια τους, παρακολουθούσαν τους ανθρώπους να πλησιάζουν μέσα στις σκούρες βάρκες τους. Σίλκι τις έλεγαν παλιά, και κάπου κάπου αποκαλούν ακόμα έτσι τους Φωκάνθρωπους που οι παραδόσεις λένε πως κατοικούν σε μια μεγάλη πόλη κάτω από τη θάλασσα.

Όταν τα τουφέκια μίλησαν για πρώτη φορά, όσες φώκιες δεν κυλίστηκαν αιμορραγώντας κοίταξαν γύρω τους απορημένα. Όταν τα τουφέκια μίλησαν και πάλι, τα ίδια τα βράχια φάνηκαν να παίρνουν ζωή και να μετακινούνται, καθώς οι φώκιες κατά δεκάδες άρχισαν να βουτούν στο νερό. Τα όπλα ξαναμίλησαν, λες και τις φώναζαν να γυρίσουν πίσω, το ροδαλό νερό κόχλασε και το αίμα έβαψε τον πάγο. Οι κυνηγοί γέλασαν.

Δεν συνηθίζεται πια, όπως παλιά, να συνειδητοποιείς ότι σκοτώνεις ένα ζωντανό πλάσμα όταν κυνηγάς. Τον παλιό καιρό, τα πράγματα ήταν αλλιώτικα. Τότε οι άνθρωποι γνώριζαν και τιμούσαν ακόμα και τα σπαρτά που θέριζαν. Κι οι άνθρωποι πρέπει να ζήσουν, όπως και κάθε ζωντανό πλάσμα άλλωστε, και το να σκοτώνεις δεν είναι πάντα αμαρτία, εκτός κι αν δεν έχεις συνείδηση τού τί κάνεις.

Ο Χας Χάλας είχε τραβήξει τα κουπιά μέσα στη βάρκα και άφηνε το ρεύμα να τον παρασύρει ανάμεσα στα κανάλια του νερού. Γνώριζε τα νησιά και τα βράχια τους όπως το ίδιο του το σώμα, με όλους τους κινδύνους και τις όψεις τους. Περιπλανιόταν αργά ανάμεσα στις πανικόβλητες φώκιες και τις σκότωνε καθώς έρχονταν προς το μέρος του, προσπαθώντας να ξεφύγουν από τους άλλους κυνηγούς.

Σημάδευε όποια σκότωνε ώστε να τη διεκδικήσει αργότερα. Κάθε κυνηγός έκανε το δικό του σημάδι.

Λίγο μετά, καθώς η βάρκα του Χας Χάλας έστριβε γύρω από ένα μεγάλο βράχο, ο ήλιος λες και στάθηκε όρθιος επάνω στο νερό. Μέσα στις ακτίνες του, διέκρινε πάνω σε ένα κομμάτι πάγου μια μοναχική φώκια, μεγαλύτερη από οποιανδήποτε άλλη είχε δει ποτέ ο Χας Χάλας. Ήταν ολοφάνερα αρσενική, αλλά ήταν νεαρή, ασημάδευτη από μονομαχίες με άλλες αρσενικές, και γυαλιστερή σαν τον ήλιο. Το δέρμα της, μέσα στο φως της αυγής, φάνταζε περισσότερο χρυσό παρά γκρίζο. Ακόμα κι ο Χας Χάλας δεν μπό-

ρεσε να συγκρατήσει έναν μορφασμό ικανοποίησης καθώς σήκωνε το όπλο του.

Καθώς το έκανε, η φώκια γύρισε και τον κοίταξε με τα στρογγυλά της μάτια που ήταν πιο μαύρα και από τα δικά του.

Μην κουνηθείς τώρα, σκέφτηκε ο κυνηγός. Θα ήταν πολύ κρίμα αν δεν πετύχαινε το σωστό σημείο και κατέστρεφε ένα τέτοιο δέρμα.

Ο Χας Χάλας σημάδευε ένα από τα μάτια, αλλά την τελευταία στιγμή η μεγάλη χρυσωπή φώκια χαμήλωσε το κεφάλι και η σφαίρα, καθώς τιναζόταν σφυρίζοντας, την πέτυχε στον εγκέφαλο. Η θαμπή φωτιά του κορμιού της βούτηξε στο νερό πίσω από τον πάγο. Ο Χας Χάλας βλαστήμησε δυνατά και σήκωσε ένα από τα κουπιά. Το κορμί της νεκρής φώκιας έσκισε αψιδωτά το νερό και ήρθε να κολλήσει δίπλα στη βάρκα του.

Χρησιμοποιώντας κάθε βρισιά που γνώριζε — και στα νησιά γνωρίζουν πολλές — ο Χας Χάλας κράτησε τη φώκια πρώτα με το κουπί και μετά με τα χέρια. Ύστερα, καθώς η βάρκα ταλαντευόταν απειλώντας να τον ρίξει στην παγωμένη θάλασσα, κατάφερε να πλησιάσει τον κοντινότερο βράχο. Εκεί, σαν από κάποιο θαύμα, μπόρεσε να σύρει έξω το κουφάρι και τη βάρκα, με τα χέρια γεμάτα αίματα και το κουπί ραγισμένο.

Έμεινε όρθιος πάνω από τη φώκια μέχρι που μια άλλη βάρκα πλησίασε στα ρηχά. Μέχρι εκείνη την ώρα, τα νεκρά μάτια της φώκιας είχαν σκεπαστεί από πάγο και η χρυσωπή της γούνα είχε πάρει την όψη λάσπης.

«Σπάνιο ζώο, Χας Χάλας», είπε ο καινούριος

κυνηγός. «Θα πιάσει καλά λεφτά στην αγορά».

«Δεν είναι για την αγορά».

Βγάζοντας το μαχαίρι του, άρχισε να γδέρνει τη φώκια.

Όταν τέλειωσε, πέταξε μακριά το κρέας, το λίπος και τα κόκκαλα, και έρριξε στη βάρκα το βαρύ, κολλώδες τομάρι. Αφού έλεγξε τις υπόλοιπες φώκιες, άφησε το μερδικό του με τους άλλους κυνηγούς. Καταλάβαιναν πως το κουπί του είχε πρόβλημα και τον φοβόνταν πολύ για να προσπαθήσουν να τον κλέψουν.

Γύρισε πίσω στην Ντούλα με το μοναδικό τομάρι μπροστά του και το κουπί να διαμαρτύρεται τρίζοντας.

Το υπόλοιπο της μέρας, με το τομάρι τεντωμένο έξω από το σπίτι του, ο Χας Χάλας βγήκε να ψαρέψει σαν κάποιος που δεν είχε καμιά έγνοια πάνω στη Γη, αλλά ούτε και καμιά ιδιαίτερη χαρά. Αν περίμενε ανυπόμονα την επόμενη επίσκεψή του στην πόλη, αυτό ήταν κάτι που δεν θα μπορούσε να διακρίνει κανείς από τη συμπεριφορά του. Έπιασε, όμως, ένα καλάθι ψάρια και, καθώς ο ήλιος έπεφτε, άρχισε να τα καθαρίζει για να τα ψήσει πάνω στη σόμπα.

Το καλύβι του ήταν όπως και δεκάδες άλλα. Ένα δωμάτιο με τζάκι στη μια μεριά και ένα μεγάλο παλιό κρεβάτι στην άλλη. Εκτός από τη σόμπα που του χρησίμευε και για κουζίνα, υπήρχαν ένα-δυο μπαούλα, σύνεργα ψαρικής και εξαρτήματα για τη βάρκα, μερικά εργαλεία ξυλουργικής και κάμποσα βιβλία που ανήκαν στον πατέρα

του, αλλά ο Χας Χάλας δεν είχε ποτέ διαβάσει. Δυο λάμπες πετρελαίου περίμεναν έτοιμες να ανάφτούν. Συχνά, του αρκούσε μονάχα το φως της φωτιάς. Τα όσα έκανε εκεί μέσα τις μοναχικές του νύχτες, όταν δεν έπινε και δεν γύριζε με πόρνες στην πόλη, δεν ήταν ιδιαίτερα σπουδαία. Καθάριζε το όπλο του, μπάλωνε τα ρούχα του, διόρθωνε κάποιο έπιπλο, μαγείρευε και έτρωγε, ύστερα πετούσε το πιάτο μέσα σε μια λεκάνη με νερό για να το πλύνει το πρωί. Έφτιαχνε τσάι. Σκεφτόταν ομιχλώδεις σκέψεις, ακούγοντας τα σφυρίγματα και τους αναστεναγμούς της θάλασσας στην ακτή της Ντούλα. Κοιμόταν νωρίς και ξυπνούσε νωρίς. Στον ύπνο του δεν ροχάλιζε, κι αν ονειρευόταν ποτέ κρατούσε τα όνειρα για τον εαυτό του. Δυο ώρες πριν ανατείλει ο ήλιος, ακόμα και νωρίτερα, ξυπνούσε και σηκωνόταν. Μπορούσε να διασχίσει όλο το νησί μέσα σε μια μέρα, και συχνά το έκανε, επιστρέφοντας πίσω καθώς τα αστέρια έβγαιναν στον ουρανό και οι λαγοί πάνω στα βράχια.

Εκείνη τη νύχτα, όμως, καθώς τα ψάρια τσιτσίριζαν στη φωτιά και ο ήλιος έπεφτε στη θάλασσα ρίχνοντας μπροστά του ένα μονοπάτι αίματος, εκείνος πήγε στο υπόστεγο πίσω από το καλύβι να ξαναδεί το τομάρι που στέγνωνε τεντωμένο στους πασάλους. Στο τελευταίο φως του ήλιου η γούνα του έλαμπε σαν καινούριο χαλκωματένιο τάσι. Ήταν πολύ όμορφο για να το χαρίσει έτσι εύκολα. Είχε όμως κάνει μια συμφωνία — όχι με την κοπέλα, αλλά με τον εαυτό του. Άκαμπτος καθώς ήταν στον τρόπο σκέψης

του, δεν συνήθιζε ποτέ να παίρνει το λόγο του πίσω. Έτσι, σηκώνοντας τους ώμους, γύρισε πίσω στο καλύβι του για να φάει.

Μια περίπου ώρα μετά το ηλιοβασίλεμμα, άρχισε να σηκώνεται αέρας από τη μεριά τής θάλασσας.

Μετά από λίγο, ο Χας Χάλας άφησε στο πλάι το πουκάμισο που μαντάριζε και αφουγκράστηκε. Είχε ζήσει όλη τη ζωή του δίπλα στη θάλασσα και οι γλώσσες του αέρα και του νερού τού ήταν πια γνωστές. Ακόμα και οι άνεμοι είχαν ο καθένας την ξεχωριστή του φωνή, μα αυτός που άκουγε τώρα δεν έμοιαζε με κανέναν άλλο. Στην αρχή δεν έδωσε σημασία και ξαναγύρισε στο μαντάρισμά του. Λίγο μετά, όμως, ξανασήκωσε το κεφάλι και αφουγκράστηκε πάλι. Τελικά σηκώθηκε, πήρε μια λάμπα πετρελαίου που έκαιγε πάνω από το τζάκι, και άνοιξε την πόρτα τής καλύβας. Στάθηκε εκεί, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι. Η λάμπα φώτιζε σε μια μικρή ακτίνα γύρω του και από εκεί και πέρα υπήρχαν μόνο το σκοτάδι και τα κύματα. Δεν έβλεπε τίποτα το ανησυχητικό. Ακόμα κι η θάλασσα δεν ήταν φουρτουνιασμένη αλλά απλά λιγάκι ταραγμένη, όπως ήταν φυσιολογικό για αυτήν την εποχή του χρόνου. Ο ουρανός ήταν καθαρός και τα αστέρια λαμπερά, αν και το φεγγάρι θα έκανε ακόμη αρκετή ώρα μέχρι να προβάλλει πίσω από το λόφο.

Δεν υπήρχε, λοιπόν, εξήγηση για τον άνεμο ή για τον τρόπο με τον οποίο φυσούσε. Καμιά εξήγηση. Αλλά αυτό που είχε τραβήξει την προσοχή του Χας Χάλας μέσα στο καλύβι ήταν πέντε

φορές πιο δυνατό στην ύπαιθρο.

Ο άνεμος κλαψούριζε, όπως μια ομάδα μοιρολογίστρες γύρω από έναν τάφο. Μα οι φωνές δεν είχαν τίποτε το ανθρώπινο. Ο άνεμος μια σηκωνόταν στριγγός, άγριος και θρηνητικός και μια έπεφτε και γινόταν πνιχτός σαν αναφυλλητό.

Ο Χας Χάλας δεν ήταν προληπτικός και δεν πίστευε στις ιστορίες που έλεγαν οι γέροι τις χειμωνιάτικες νύχτες δίπλα στη φωτιά. Δεν συμπαθούσε αρκετά τους συνανθρώπους του για να αποδεχθεί τις παραδόσεις τους. Μη μπορώντας να διακρίνει τίποτα, ξαναμπήκε στο καλύβι και αμπάρωσε την πόρτα.

Πήρε ένα κομμάτι ξύλο και άρχισε να το πριονίζει, ενώ η τσαγιέρα σφύριζε πάνω στην πυρωμένη σόμπα και η φωτιά τριζοβολούσε μετά από μια νέα δόση τύρφης. Ο άνεμος δεν ακουγόταν πια τόσο πολύ με όλους αυτούς τους θορύβους, ούτε και τίποτε άλλο απέξω. Όταν όμως το χτύπημα βρόντηξε την αμπαρωμένη πόρτα, ο Χας Χάλας το άκουσε πολύ καθαρά.

Σε όλα τα χρόνια που ζούσε στο νησί, μονάχα μια φορά κάποιος του είχε χτυπήσει την πόρτα τη νύχτα. Ζούσαν διακόσιες ψυχές εκεί, και δεν υπήρχε ούτε ένα τηλέφωνο, ούτε καν ένας γιατρός. Μια σκοτεινή καλοκαιριάτικη νύχτα, κουβαλώντας το άρρωστο παιδί του, ένας άνδρας είχε έρθει να ζητήσει από τον Χας Χάλας να τους πάει μέχρι την απέναντι ακτή για να βρουν γιατρό. Ο Χας Χάλας αρνήθηκε να τραβήξει ο ίδιος κουπί, αλλά για τρεις λίρες δάνεισε στον άνδρα

τη βάρκα του. Έτσι συμπεριφερόταν. Αργότερα, την ίδια νύχτα, ο γιατρός έκανε μια εγχείριση περιτονίτιδας πάνω σε ένα τραπέζι κουζίνας. Το παιδί έζησε. ο πατέρας είπε στον Χας Χάλας: «Τρεις λίρες αξίζει για σένα η ζωή ενός παιδιού;» «Να χαίρεσαι που την εκτίμησα τόσο φτηνά», ήταν η απάντησή του.

Μα είτε για λεφτά είτε για οτιδήποτε άλλο, στον Χας Χάλας δεν άρεσε να τον ενοχλούν και ίσως αυτό τον έκανε να διστάσει. Το χτύπημα ξανακούστηκε και τώρα μια φωνή του φώναξε μέσα από το κλαψούρισμα του ανέμου.

«Άνοιξε την πόρτα σου», του είπε. «Βλέπω το φως από κάτω της».

Ήταν μια γυναικεία φωνή.

Ίσως από περιέργεια και ίσως πάλι όχι, πήγε τελικά στην πόρτα, την ξεμπάρωσε και την άνοιξε διάπλατα.

Η μουντή λάμψη της λάμπας που είχε αφήσει πάνω στο τζάκι έπεφτε από πίσω του και φώτιζε το βράχο. Η γυναίκα, όμως, στεκόταν ακριβώς στο σημείο όπου έπεφτε η σκιά του, κι έτσι δεν μπορούσε να τη διακρίνει καλά. Υπέθεσε πως πρέπει να ερχόταν από κάποιο καλύβι της ενδοχώρας. Φαινόταν ντυμένη όπως ντύνονταν οι γυναίκες εκεί, με ένα σάλι ριγμένο στο κεφάλι και τους ώμους της, και ο τρόπος που μιλούσε έμοιαζε πολύ με τον δικό τους.

«Τί συμβαίνει;» τη ρώτησε.

«Η νύχτα είναι παγερή. Θέλω να μπω μέσα».

«Δεν βλέπω το λόγο για να σε αφήσω».

«Εσύ είσαι αυτός που κυνηγάει τις φώκιες;», του είπε.

«Εγώ είμαι».

«Τότε θα έρθω μέσα και θα μιλήσουμε».

«Δεν έχω τίποτα για πούλημα. Τα δέρματα είναι στην αγορά, στην πέρα άκρη της θάλασσας».

«Εσύ, όμως, έχεις ένα δέρμα εδώ».

«Ποιος σου το είπε;»

«Αυτό δεν έχει σημασία», του απάντησε η γυναίκα. «Άκουσα πως είναι πολύ όμορφο, με παράξενο χρώμα και μέγεθος διπλάσιο από το κανονικό».

«Δεν είναι για πούλημα», της είπε ο Χας Χάλας, υποθέτοντας ξαφνικά πως κάποιος άλλος κυνηγός τον είχε κουτσομπολέψει. Δεν καταλάβαινε, όμως, πώς τα νέα είχαν φτάσει μέχρι τη Ντούλα, εκτός κι αν τον είχαν παρακολουθήσει.

«Είναι, λοιπόν, δώρο ερωτικό;» τον ρώτησε, «θέλεις να το χαρίσεις σε κάποια γυναίκα;»

Σε αυτά τα λόγια, η πέτρινη υπομονή του άρχισε να υποχωρεί.

«Το δέρμα ανήκει σε μένα και εσύ δεν έχεις καμιά δουλειά μαζί του», της είπε, «τράβα στο σπίτι σου».

Καθώς το είπε αυτό, ο άνεμος φάνηκε να δυναμώνει και να σπάει πάνω στο νησί σαν κύμα. Ξαφνιασμένος, σήκωσε το κεφάλι, και για μια στιγμή του φάνηκε πως ένα είδος ομίχλης είχε πέσει πάνω στο νερό, μια ομίχλη που παλλόταν πηχτή, λες και ήταν γεμάτη με ζωντανά πλάσματα.

«Να τραβήξω σπίτι μου...» επανέλαβε η γυναί-

κα απαλά. «Και πού νομίζεις ότι βρίσκεται το σπίτι μου;»

Όταν την ξανακοίταξε, εκείνη είχε γυρίσει κάπως το κορμί και το φως από τη λάμπα της καλύβας τη φώτισε καλύτερα. Δεν ήταν ούτε νεά αλλά ούτε και γριά. Ήταν όμορφη, αλλά δεν ήταν αυτό που ο Χας Χάλας πρόσεξε πρώτο. Πρόσεξε πως είχε κάνει λάθος για το σάλι, γιατί το μόνο πράγμα που ήταν ριγμένο στους ώμους της ήταν τα μαλλιά της. Μαλλιά πολύ μακριά που τυλίγονταν γύρω τους και είχαν ένα ξέθωρο καστανό χρώμα που δεν είχε ποτέ ξαναδεί. Τα μάτια της, που καθρέφτιζαν το φως της λάμπας, ήταν λαμπερά, μαύρα και παράξενα με έναν τρόπο που δεν μπορούσε να εντοπίσει, αν και δεν του άρεσαν ιδιαίτερα. Κατά τα άλλα, φαινόταν φυσιολογική, εκτός από το γεγονός ότι τα μαλλιά της ήταν υγρά και τα ρούχα της — που φαίνονταν άμορφα και κουρελιασμένα, έσταζαν νερό. Ίσως να την είχε πιάσει βροχή στο δρόμο για την καλύβα.

«Το πού μένεις δεν έχει καμιά σημασία για μένα», της είπε. «Και το δέρμα δεν είναι για πούλημα».

«Θα το συζητήσουμε αυτό», του απάντησε. Άπλωσε το χέρι της λες κι ήθελε να τον αγγίξει, κι εκείνος πισωπάτησε πριν καλά καλά καταλάβει τί έκανε. Την επόμενη στιγμή, εκείνη προχώρησε μπροστά, και η πόρτα βρόντησε πίσω της, κλείνοντας και τους δύο μέσα στο καλύβι.

Σε όλη του τη ζωή ο Χας Χάλας δεν είχε φοβηθεί τίποτε άλλο εκτός από τον ωκεανό, κάτι που

ήταν περισσότερο κοινή λογική παρά φόβος. Τώρα, όμως, που στεκόταν και κοιτούσε τη γυναίκα με το βρεγμένο φόρεμα και τα υγρά μαλλιά, καταλάβαινε πως τη φοβόταν. Δεν είχε τα λόγια, ούτε ακόμα και το κατάλληλο συναίσθημα για να εξηγήσει στον εαυτό του τί ένιωθε, επειδή ήταν κάτι παραπάνω από φόβος.

Θα πρέπει να στεκόταν για πολλή ώρα κοιτάζοντάς την, κι εκείνη παρέμενε ακίνητη στη θέση της. Τελικά, ένα κομμάτι τύρφης έσκασε στο τζάκι και, μέσα στη σιωπή που ακολούθησε, συνειδητοποίησε πως ο άνεμος είχε πέσει και το παράξενο κλαψούρισμα είχε σταματήσει.

«Σε λένε Χας Χάλας», είπε η γυναίκα μέσα στη σιωπή. «Μη με ρωτήσεις πώς το ξέρω. Το δικό μου όνομα, έτσι ώστε να γνωριστούμε καλύτερα, είναι Σαϊουρίι».

Όταν του είπε το όνομά της, οι τρίχες σηκώθηκαν στο σβέρκο του. Δεν ακουγόταν ανθρώπινο αλλά έμοιαζε περισσότερο με το σφύριγμα της θάλασσας καθώς περνά ανάμεσα στα βράχια ή τη φωνή κάποιου πλάσματος της θάλασσας.

«Για φαντάσου...» είπε ο Χας Χάλας βραχνά.

«Θέλω το δέρμα από το υπόστεγό σου», του είπε εκείνη. «Θα σε πληρώσω, όμως, με όποιο τίμημα μου ζητήσεις».

Εκείνος γέλασε κοφτά και πικρόχολα, γιατί το γέλιο δεν του ταίριαζε και δεν το συνήθιζε.

«Το τίμημα δεν μπορείς να το πληρώσεις εσύ, κυρά μου».

«Πέστο μου για να το μάθω».

«Το τίμημα», είπε χυδαία, «είναι το χύσιμο ανάμεσα στα ανοιχτά σκέλια μιας γυναίκας».

Εκείνη συνέχισε να τον κοιτάζει ψύχραιμα.

«Αν είναι αυτό που ζητάς, μπορώ να σου το δώσω».

«Δεν είσαι, όμως, αυτή που θέλω».

«Ώστε έτσι...» είπε εκείνη και έμεινε για λίγο αμίλητη. Ο Χας Χάλας ένιωσε μια ανήσυχη ηλίθια ικανοποίηση, παρόλο που η άγνωστη γυναίκα βρισκόταν μέσα στο καλύβι του κι αυτός ήταν ανίκανος να τη διώξει. Ύστερα, η γυναίκα του είπε: «Αυτή που θέλεις είναι μια μελαχροινή στην πέρα ακτή. Τη λένε Μόρνα».

Η ικανοποίησή του έσβησε σε αυτά τα λόγια.

«Ποιος σου το είπε», τη ρώτησε.

«Εσύ».

Κατάλαβε πως του έλεγε την αλήθεια. Εκείνη χαμογέλασε αργά και το χαμόγελό της ήταν σαν ένας ανεπαίσθητος κυματισμός σε μια από τις λιμνούλες που σχηματίζει πάνω στα βράχια η παλίρροια.

«Αχ, Χας Χάλας», του είπε. «Θα μπορούσα να γεμίσω αυτό το δωμάτιο με μαργαριτάρια και να μη μου λείψουν, ή να καλύψω το πάτωμά του με παλιά πράσινα νομίσματα από μια εποχή όπου οι άνθρωποι δεν κατοικούσαν ακόμα στα μέρη αυτά. Υπάρχει ένα πλοίο βουλιαγμένο στα ανοιχτά που δεν το ξέρει κανένας. Αρχαίες ασπίδες σαπίζουν στα πλευρά του και ένας σκελετός κάθεται στην πρύμνη με ένα χρυσό κολάρο γύρω από το λαιμό. Θα μπορούσα να σου φέρω αυτό το κολάρο. Λίγο πιο πέρα είναι ένα άλλο ναυάγιο, με χρυσά νομίσματα μέσα σε κασόνια. Θα μπορούσα, ακόμα, να σου φέρω το πέτρινο κεφάλι που έχει φίδια για μαλλιά και που είχαν πετάξει στη θάλασσα για γούρι, και με τη βοήθειά του να σε κάνω πάμπλουτο. Εσύ, όμως, απλά ζητάς την κοπέλα της ταβέρνας και αυτό είναι το τίμημά σου».

Ο Χας Χάλας κάθισε στην καρέκλα μπροστά στη φωτιά και ευχήθηκε να είχε μαζί του λίγο ουίσκι. «Είσαι τρελή!» γρύλισε τελικά στη γυναίκα που ονομαζόταν Σαϊουρίι.

«Ναι», του απάντησε εκείνη. «Τρελή από τη θλίψη. Όπως αυτούς που άκουσες στον άνεμο, να κλαίνε για την θάλασσα και τα κορμιά που έχασαν, γιατί δεν θα μπορούν πια να κολυμπούν στα βαθιά νερά ή να επισκέπτονται την πυργωτή πόλη κάτω από τον ωκεανό».

«Δεν με ενδιαφέρουν τα παραμύθια», της είπε.

«Δεν σου λέω παραμύθια».

«Εμένα μου λες; Σε λίγο θα μου πεις πως είσαι Σίλκι και το δέρμα που ζητάς είναι δικό σου».

«Πράγματι είμαι», του απάντησε. «Αλλά το δέρμα δεν είναι δικό μου. Είναι το δέρμα του μοναχογιού μου του Κονούχ, που σκότωσες πάνω στον πάγο για την ομορφιά και τη δύναμή του, την ώρα που η αυγή χόρευε στο νερό».

Ο Χας Χάλας έφτυσε στη φωτιά.

«Κι η μάνα μου είχε ένα γιο. Δεν είναι και μεγάλη χαρά να έχεις γιους».

«Επειδή μισείς τον εαυτό σου τόσο πολύ, μπορείς ποτέ και να αγαπήσεις κάποιον άλλο.

Δεν σου μοιάζουμε όλοι, όμως. Πολύ καιρό πριν οι άνθρωποι έρθουν εδώ, εμείς διαφεντεύαμε αυτά τα νερά και τα νησιά. Μα όταν ήρθαν οι άνθρωποι, μας πήρανε τα ψάρια και μας έδιωξαν στα ανοιχτά. Όταν σταματάγαμε κοντά στα λημέρια τους για να ξεκουραστούμε, αυτοί μας σκότωναν, επειδή τα δέρματά μας είναι πιο όμορφα από τα δικά τους. Πόσους από το Λαό αυτόν έχεις σκοτώσει, άνθρωπε; Πολλές εκατοντάδες, δεν είναι έτσι; Και σήμερα με το τουφέκι σου σκότωσες έναν πρίγκηπα αυτού του λαού. Γιατί αυτός ανήκε στους αληθινούς Σίλκι, από τους οποίους όλοι οι υπόλοιποι πέρνουν το όνομά τους. Παρόλα αυτά, ακόμα και τώρα, εμείς δεν ανταποδίδουμε μίσος στο μίσος, απληστεία στην απληστεία, αδικία στην αδικία. Θα πληρώσω το τίμημά σου. Κοίταξε μέσα στα μάτια μου και δες το».

«Δεν σε κοιτάζω στα μάτια».

«Θα το κάνεις», είπε.

Τον πλησίασε. Δεν ήταν μουσκεμένη αλλά ούτε και στεγνή. Το φόρεμά της το αποτελούσαν φύκια και τίποτε περισσότερο. Τα μαλλιά της έμοιαζαν με την ίδια τη θάλασσα. Κατάλαβε γιατί δεν του άρεσαν τα μάτια της. Γύρω από τη στρογγυλή, μαυρειδερή γυαλάδα τους δεν υπήρχε καθόλου ασπράδι. Παρόλα αυτά, κοίταξε μέσα τους και αντίκρυσε στα βάθη τους την ψυχή της νύχτας.

Στην επιφάνεια της, η θάλασσα ήταν μαύρη, αλλά βαθιά, εκεί που κολυμπούν οι φώκιες, τα

πράγματα δεν ήταν καθόλου έτσι. Υπήρχε κάποιο φως, αλλά δεν προερχόταν από τη θάλασσα. Ερχόταν από τα μάτια εκείνων που κολυμπούσαν εκεί, που είχαν δει τα βάθη του νερού με το δικό τους τρόπο και τώρα τα φανέρωναν στον άνθρωπο. Ποιος ξέρει αν πράγματι ο Χας Χάλας ήθελε να τα δει; Μάλλον δεν θα το ήθελε. Ένας άνθρωπος με τόσο λίγη αγάπη για τη ζωή, έμοιαζε με έναν άνθρωπο δίχως αίμα και γι' αυτόν τα πράγματα εκείνα ίσως να φαίνονταν χάσιμο χρόνου. Μα, αν είχε κλείσει έξω από τον εαυτό του τις σκέψεις και τα όνειρά του για τόσα χρόνια, τότε ίσως το θέαμα να του προκαλούσε μια παράξενη αγαλλίαση και έναν παγερό πόνο.

Στην αρχή, έβλεπε μόνο σκοτάδι, σαν κάποιος που πνιγόταν. Ήταν, όμως, ζωντανός, και κρατούσε την αναπνοή του όπως οι φώκιες, στην ξηρά και στο νερό. Ύστερα φανερώθηκαν ψάρια που άστραφταν εδώ κι εκεί σαν γυαλισμένα μαχαίρια δίχως λαβές. Και ανάμεσα στα ψάρια, ο Χας Χάλας άρχισε να διακρίνει τα ρεύματα της θάλασσας να περνούν από δίπλα του σαν αύρες. Και παντού γύρω του, έβλεπε τις αμυδρές σκιές των Σίλκι, με τα πανέμορφα σχήματά τους να κολυμπούν όλο χάρη, πάντα προς τα κάτω και προς τα βόρεια.

Πέρασαν μπροστά από ένα ναυάγιο. Ήταν τόσο παλιό που έμοιαζε με ξεραμένο φύλλο, και στην πρύμνη του έγερνε ένας ανθρώπινος σκελετός που φορούσε ένα χρυσό κολάρο γύρω από τους σπόνδυλους του λαιμού του. Ασπίδες σάπιζαν και σκούριαζαν στα πλευρά του καρα-

βιού, ακριβώς όπως του είχε περιγράψει η Σαϊουρίι. Ήταν ένα πλοίο βίκινγκς, βουλιαγμένο εδώ και πολλούς αιώνες.

Οι φώκιες πέρασαν κολυμπώντας πάνω από το ναυάγιο και ο Χας Χάλας τις ακολούθησε.

Του φάνηκε πως άρχισε να νιώθει το μετάξι του νερού στο δέρμα του, και τη δύναμη και χάρη της φώκιας μέσα στο σώμα της οποίας είχε μπει, αλλά δεν ήταν και σίγουρος.

Λίγο πιο πέρα από το ναυάγιο, υπήρχε μια έκταση μεγάλης μαυρίλας που θα μπορούσε να είναι ένα τείχος από πέτρα. Εδώ κι εκεί, όμως, υπήρχαν ανοίγματα μέσα στο σκοτάδι και από εκεί οι φώκιες πέρασαν μια-μια με τον Χας Χάλας ξοπίσω τους. Στην άλλη άκρη, ήταν η πόλη των Σίλκι.

Υπάρχουν πολλές ιστορίες για αυτή την πόλη, αλλά να πώς την είδε ο ίδιος!

Θα πρέπει εν μέρει να ήταν φτιαγμένη από τη φύση, κι αυτό δεν είναι περίεργο μια και οι Σίλκι δεν έχουν χέρια στην υδάτινη μορφή τους για να κτίσουν, έστω κι αν παίρνουν άλλες μορφές στην ξηρά. Ψηλά από πάνω τους, στην επιφάνεια της θάλασσας, χωρίς αμφιβολία θα υπήρχαν νησάκια όπου θα μπορούσαν να λιάζονται στον ήλιο του καλοκαιριού. Εκεί κάτω, όμως, φύτρωνε μόνο το παγερό κοράλι, χλωμό γκριζοκόκκινο και θλιμμένο γαλαζόασπρο, και υψωνόταν σε πύργους και θόλους. Στον Χας Χάλας φαινόταν σαν μια πόλη καμινάδων, γιατί οι παράξενοι κοίλοι σχηματισμοί συστρέφονταν, καμπυλώνονταν και πλέκονταν ο ένας με τον άλλο,

αλλά πάντα ανέβαιναν προς τα πάνω — σε μερικά σημεία δέκα φορές και παραπάνω το ύψος ενός ανθρώπου. Από τις κορυφές τους έβγαιναν φυσαλίδες, από τον αέρα που οι Σίλκι έφερναν μαζί τους στο βυθό πάνω στα δέρματα και μέσα στα πνευμόνια τους.

Από παντού κρέμονταν τεράστια τσαμπιά από μαργαριτάρια, ή λαμπερά κοχύλια ή άλλα στολίδια της θάλασσας, αν και τίποτα δεν προερχόταν από τους ανθρώπους, ούτε ασήμι, ούτε χρυσάφι, ούτε πετράδια.

Μα το πιο παράξενο από όλα ήταν πως, βαθιά μέσα στην πόλη και στην άλλη άκρη της, υπήρχε ένας σωρός από αμυδρά φώτα που έμοιαζαν με μισοφώτιστα παράθυρα. Έρριχναν τις ακτίνες τους μέσα στο νερό, λες και κοιτούσαν ποιοι έρχονταν και ποιοι έφευγαν, αλλά ο Χας Χάλας δεν ήξερε αν ήταν κατασκευασμένα και αναμμένα από τους Σίλκι.

Ξαφνικά, ενώ οι φώκιες κολυμπούσαν ανάμεσα στους πύργους της πόλης μαζί του, άκουσε ξανά τον τρομαχτικό απεγνωσμένο θρήνο. Αυτή τη φορά δεν ερχόταν με τον αέρα αλλά ακουγόταν μέσα στο ίδιο το κεφάλι του. Και ετούτη τη φορά κατάλαβε τί έλεγαν οι θρηνωδίες. Συνειδητοποίησε τελικά πως τα σχήματα γύρω του ήταν μονάχα σκιές και φαντάσματα και πως οι νεκρές φώκιες έκαναν αυτό το τελευταίο ταξίδι πριν η ανάμνηση του μοιρολογιού τους χαθεί μαζί με τα κορμιά τους που είχαν ήδη πεθάνει από τις σφαίρες των ανθρώπων.

Δεν υπάρχουμε πια, δεν υπάρχουμε πια, έλε-

γαν οι φώκιες. *Έχουμε χαθεί, έχουμε χαθεί. Ο πόνος του θανάτου είναι μικρότερος από τον πόνο της απώλειας. Πού θα πάμε τώρα;*

Δεν ήξερε αν ο ίδιος ένιωσε τον πόνο για τον οποίο μιλούσαν, αλλά τον αισθάνθηκε πολύ κοντά του, τόσο κοντά όσο σπάνια βρίσκεται κάποιος άνθρωπος κοντά σε κάτι και πολύ σπανιότερα κοντά στον εαυτό του.

Ύστερα, ένας από τους φωτισμένους πύργους βρέθηκε μπροστά του, κι αυτός κολύμπησε προς το φως που τον κατάπιε — και βρέθηκε στο διάδρομο του ορόφου πάνω από το μπαρ της πόλης, ενώ η Μόρνα του άνοιγε την πόρτα.

Μπήκαν σε μια κρεβατοκάμαρα, και η Μόρνα δεν ήταν ούτε κακόκεφη ούτε απαιτητική, αλλά χαμογελαστή και χαρούμενη. Έβγαλε τις κάλτσες από τα άσπρα πόδια της, γύμνωσε τα ροδαλά της στήθη και χτένισε με τα δάχτυλα τα καστανά μαλλιά της. Εκείνος ξέχασε για μια στιγμή τις φώκιες και το νερό, καθώς η Μόρνα του έλεγε: «Πλάγιασε μαζί μου, αγαπημένε μου», και τον αγκάλιαζε σαν να ήταν η μοναδική της αγάπη. Και ένιωσε μαζί της κάτι που δεν είχε νιώσει ποτέ με καμιά γυναίκα και ούτε επρόκειτο να νιώσει ξανά όσο ζούσε.

Λίγο πριν την αυγή, καθώς ο ουρανός γκριζάριζε κάτω από το λόφο, ξύπνησε μόνος στο κρεβάτι της καλύβας του. Δεν έδωσε καμιά σημασία στη σκέψη πως όλα ήταν ένα όνειρο, αλλά πετάχτηκε αμέσως όρθιος, φόρεσε βιαστικά τα ρούχα του και βγήκε έξω. Ήθελε, ασφαλώς, να τρέξει στο υπόστεγο, αλλά δεν υπήρχε τέτοια ανάγκη. Αυτό που έψαχνε βρισκόταν στη βραχώδη άκρη του νησιού, λιγότερο από είκοσι δρασκελιές μακριά του.

Το σκοτάδι έδινε γρήγορα τη θέση του στο φως. Είχε μια ευκαιρία να κοιτάξει καλύτερα αυτό που γύρευε.

Εκεί, στην άκρη του ωκεανού, μια γυναίκα ήταν γονατισμένη και θρηνούσε πάνω από ένα πράγμα που ήταν απλωμένο το μισό στο βράχο και το μισό πάνω στην αγκαλιά της. Τα ριχτά μαλλιά της κάλυπταν ό,τι απέμενε από το πρόσωπο του πράγματος, και ίσως ο Χας Χάλας να ένιωθε ανακούφιση γι' αυτό. Μα από τα μαλλιά της ξεκινούσε ένα άλλο κύμα μαλλιών που δεν ήταν δικά της, πιο πυκνά και πιο χρυσωπά ακόμα και στο αμυδρό φως της αυγής. Κάτω από τα μαλλιά απλωνόταν το σώμα ενός νεαρού άνδρα, με μακριά πόδια και πλατείς ώμους, μεγαλόσωμου, καλοφτιαγμένου και εντελώς γυμνού. Στην αρχή τουλάχιστον φαινόταν για σώμα, γιατί μετά ξεχώριζες μερικές ρηχές μαχαιριές και καταλάβαινες πως το σώμα δεν είχε μέσα του σάρκα και κόκκαλα αλλά ήταν μόνο άδειο δέρμα.

Ο ουρανός φώτισε περισσότερο και η γυναίκα, με μια παράξενα αδέξια κίνηση, γλίστρησε μέσα στο νερό τραβώντας το ανθρώπινο δέρμα πίσω της.

Καθώς ο ήλιος έβγαινε πάνω από το λόφο της Ντούλα, και ο Χας Χάλας στεκόταν ακόμα αποσβωλωμένος στην ίδια θέση, διέκρινε στα ανοιχτά της θάλασσας το στρογγυλό κεφάλι μιας

φώκιας. Η φώκια άφηνε έναν περίεργο κυματισμό πίσω της, λες κι έσερνε κάτι μαζί της.

Δεν πήγε να φέρει το τουφέκι του. Δεν ξανακυνήγησε φώκιες από εκείνη τη μέρα. Ούτε και πήγε ξανά στην πόλη για να πιεί ή να πλαγιάσει με γυναίκες. Αντίθετα, πήγε στο εσωτερικό τού νησιού, πίσω από το λόφο, για να ζήσει όσο πιο μακριά γινόταν από τους ήχους της θάλασσας. Συνέχισε να μένει μακριά από τους συνανθρώπους του — σε αυτό δεν άλλαξε.

Νομίζετε πως ήταν η ενοχή που τον έκανε να στραφεί ακόμα πιο βαθιά μέσα στον εαυτό του; Ίσως μονάχα αυτός να είδε τα χνάρια της φώκιας στην πέτρα και στην άμμο, ίσως μονάχα στη φαντασία του να βρήκε ένα κομμάτι φύκι ανάμεσα στα στρωσίδια του κρεβατιού του και κατάλαβε με ποια είχε πλαγιάσει, έστω κι αν την είχε νομίσει για τη ροδαλή Μόρνα. Οι Σίλκι είναι ένας αρχαίος λαός. Στις παραδόσεις λέγεται πως μπορούν να πάρουν όποια στιγμή θέλουν μορφή φώκιας ή ανθρώπου, ή ίσως και κάποια άλλη, αρχαιότερη μορφή που διαθέτουν, αν και αυτή την τελευταία δεν την ξέρει κανείς, ούτε ακόμα κι όσοι έχουν μπει στην κοραλένια πόλη τους. Είναι, όμως, αλήθεια, πως ζούσαν στα νησιά πολύ καιρό πριν έρθουν οι άνθρωποι. Ποιος ξέρει, ίσως να συνεχίσουν να ζουν εκεί πολύ αφότου εμείς θα έχουμε χαθεί.

ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΚΗ ΤΑΣΗ

του Τζέιμς Μπλις

Τί ρόλο μπορεί να παίξει το σχετικό μέγεθος για τον άνθρωπο, τις προσδοκίες και τα όνειρά του; Ζούμε σε ένα σύμπαν όπου το αδιανόητα μεγάλο και το αδιανόητα μικρό φτάνουν σχεδόν σε σημείο ταύτισης. Οι φυσικοί μάς λένε πως ένα άτομο μοιάζει εκπληκτικά με ένα ηλιακό σύστημα, όπου τα ηλεκτρόνια σαν πλανήτες περιστρέφονται γύρω από έναν πυρήνα-ήλιο. Και το ηλιακό σύστημα; Τί είναι μπροστά στην απεραντοσύνη του σύμπαντος; Ο Τζέιμς Μπλις, περισσότερο γνωστός στο ευρύ κοινό από τη σχέση του με τις διασκευές των επεισοδίων της θρυλικής τηλεοπτικής σειράς «Ταξίδι στ' Αστέρια», μας δείχνει σε αυτό το καταπληκτικό του διήγημα, πόσο μικρό ρόλο παίζει το μέγεθος μπροστά στην απεραντοσύνη της ανθρώπινης ψυχής και του κυριότερου χαρακτηριστικού της — του ασίγαστου πάθους για την αναζήτηση.

Θ.Μ.

Ο Δρ. Τσατβιέ κοίταξε για αρκετή ώρα μέσα στο μικροσκόπιο, αφήνοντας τον Βεντούρα να παρατηρεί το νεκρό τοπίο του Υδρότ. Ήταν ένας κόσμος νερού, ο οποίος παρουσίαζε μονάχα μια μικρή τριγωνική ήπειρο απομονωμένη μέσα σε έναν απέραντο ωκεανό. Ακόμα και αυτή η ξηρά αποτελούνταν ως επί το πλείστον από βάλτους.

Το συντρίμμι του διαστημόπλοιου - σπορέα κειτόταν τσακισμένο πάνω στην μοναδική πέτρινη προεξοχή που ο Υδρότ φαινόταν να διαθέτει και που υψωνόταν σε ένα εκπληκτικό ύψος επτά μέτρων πάνω από τη θάλασσα. Από εκείνη την προεξοχή, ο Βεντούρα μπορούσε να διακρίνει σε απόσταση σαράντα μιλίων, αλλά το μόνο που έβλεπε ήταν μια επίπεδη έκταση λάσπης. Το κόκκινο φως του άστρου Τάου Σέτι καθρεφτιζόταν πάνω στις χιλιάδες μικρές λίμνες, λιμνούλες και νερόλακκους, κάνοντας την πεδιάδα να μοιάζει με ένα μωσαϊκό από όνυχα και ρουμπίνι.

«Αν ήμουν θρησκόληπτος, θα αποκαλούσα αυτό που μας συνέβη ολοκάθαρη περίπτωση θείας δίκης», είπε ο πιλότος ξαφνικά.

«Πώς;», ρώτησε αφηρημένα ο Τσατβιέ.

«Μοιάζει σαν η αιτία της πτώσης μας να είναι η *ύβρις*, η υπεροψία και η υπερηφάνεια μας».

«Σοβαρά;» είπε ο Τσατβιέ, σηκώνοντας τελικά το κεφάλι. «Εγώ δεν νιώθω ιδιαίτερα περήφανος αυτή τη στιγμή. Εσύ;»

«Δεν είμαι και πολύ υπερήφανος από τη διακυβέρνηση που έδωσα στο σκάφος», παραδέχτηκε ο Βεντούρα. «Δεν εννοώ, όμως, αυτό. Σκεφτόμουν το λόγο για τον οποίο ήρθαμε εδώ από μιας αρχής. Χρειάζεται μεγάλη υπεροψία για να πιστέψεις πως μπορείς να σπείρεις ανθρώπους — ή τουλάχιστον, πλάσματα σαν ανθρώπους — σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του γαλαξία. Χρειάζεται ακόμα μεγαλύτερη υπεροψία για να ξεκινήσεις τη δουλειά — να συγκεντρώσεις το υλικό και να αρχίσεις να μετακινείσαι από πλανήτη σε πλανήτη, μεταμορφώνοντας τους ανθρώπους ώστε να μπορούν να επιβιώσουν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες».

«Νομίζω πως είναι όπως τα λες», είπε ο Τσατβιέ. «Μα είμαστε μονάχα ένα από τα αρκετές εκατοντάδες σκάφη - σπορείς σε αυτή τη σπείρα του γαλαξία και έτσι αμφιβάλλω αν οι θεοί διάλεξαν εμάς σαν περισσότερο αμαρτωλούς από τους άλλους». Χαμογέλασε άκεφα. «Αν οι θεοί είχαν σκεφτεί έτσι, θα μπορούσαν να μας έχουν αφήσει το σύστημα επικοινωνίας ώστε το Συμβούλιο Αποικισμού να μάθει για την κατάστασή μας. Εξάλλου, Πολ, προσπαθούμε να δημιουργήσουμε ανθρώπους προσαρμοσμένους μόνο σε πλανήτες παρόμοιους με τη Γη, και τίποτα περισσότερο. Έχουμε αρκετή λογική — ή, αν θέλεις, ταπεινότητα — για να ξέρουμε πως δεν μπορούμε να προσαρμόσουμε το ανθρώπινο σώμα σε συνθήκες όπως του Δία ή του Τάου Σέτι».

«Όπως και νάχει το πράγμα, βρισκόμαστε εδώ και δεν πρόκειται να ξαναφύγουμε», είπε ο Βεντούρα βλοσυρά. «Ο Φιλ μού λέει πως καταστράφηκε ακόμα και η τράπεζα κυττάρων και δεν μπορούμε πια να σπείρουμε τον πλανήτη με το συνηθισμένο τρόπο. Έχουμε πέσει σε ένα νεκρό κόσμο και πρέπει να προσαρμοστούμε. Τί θα μας κάνουν τα πανάτροπα; Θα μας κάνουν να βγάλουμε πτερύγια και βράγχια;»

«Όχι», είπε ο Τσατβιέ ήρεμα. «Εσύ, εγώ και όλοι οι υπόλοιποι πρόκειται να πεθάνουμε. Οι πανατροπικές τεχνικές δεν λειτουργούν πάνω στο σώμα αλλά μόνο στους κληρονομικούς παράγοντες. Δεν μπορούμε να σου προσφέρουμε πτερύγια όπως δεν μπορούμε να σου προσφέρουμε και έναν νέο εγκέφαλο. Νομίζω, όμως, πως θα κατορθώσουμε να γεμίσουμε αυτό τον κόσμο με ανθρώπους, αν και εμείς δεν θα ζούμε για να το δούμε».

Ο πιλότος σκέφτηκε τα λόγια του καθηγητή, νιώθοντας τον κόμπο στο στομάχι του να μεγαλώνει. «Πόσα περιθώρια ζωής μας δίνεις;» ρώτησε τελικά.

«Ποιος ξέρει; Ένα μήνα, ίσως».

Η είσοδος που οδηγούσε στο κατεστραμένο τμήμα του σκάφους ήταν ανοιγμένη και άφηνε να περάσει στο εσωτερικό αλμυρός αέρας, βαρύς από το διοξείδιο του άνθρακα. Ο Φίλιπ Στρά-

σβογκελ, ο αξιωματικός επικοινωνιών, μπήκε μέσα αφήνοντας λασπωμένες πατημασιές πίσω του. Όπως και ο Βεντούρα, ήταν πια κι αυτός ένας άνθρωπος χωρίς λειτουργικότητα, αλλά αυτό δεν φαινόταν να τον ενοχλεί. Έλυσε γύρω από τη μέση του μια ζώνη από χοντρό πανί μέσα στην οποία ήταν παραχωμένες φιάλες.

«Κι άλλα δείγματα, γιατρέ», είπε. «Όλα μοιάζουν μεταξύ τους — λασπόνερο, και μάλιστα πολύ υγρό. Έχω και λίγη λάσπη στη μια μπότα. Βρήκες τίποτα;»

«Πολλά, Φιλ. Σε ευχαριστώ. Είναι οι υπόλοιποι εδώ κοντά;»

Ο Στράσβογκελ έβγαλε έξω το κεφάλι και φώναξε. Άλλες φωνές του απάντησαν από το βάλτο. Μερικά λεπτά αργότερα, οι υπόλοιποι επιζήσαντες είχαν συγκεντρωθεί μέσα στην καμπίνα! Ο Σάλτοσταλ, κυριότερος βοηθός τού Τσατβιέ, η Εβνίς Βάγκνερ, η μόνη εναπομείνασα οικολόγος, ο Λευτέρης Βενιζέλος; εκπρόσωπος του Συμβουλίου Αποικισμού, και η Τζόαν Χιθ, μια δόκιμος πιλότος της οποίας τα καθήκοντα, όπως αυτά τού Βεντούρα και του Στράσβογκελ, ήταν πια χωρίς κανένα νόημα.

Πέντε άνδρες και δύο γυναίκες για να αποικήσουν ένα πλανήτη σχεδόν εξολοκλήρου σκεπασμένο με νερό.

Μπήκαν όλοι ήρεμα και βρήκαν θέσεις σε καθίσματα και γωνίες τραπεζιών.

«Ποια είναι τα συμπεράσματά σας, Δρ. Τσατβιέ;» ρώτησε ο Βενιζέλος.

«Το μέρος αυτό δεν είναι νεκρό», είπε ο Τσατ-

βιέ. «Υπάρχει ζωή τόσο στη θάλασσα όσο και στο γλυκό νερό. Από ζωικής άποψης, η εξέλιξη φαίνεται να έχει σταματήσει στα οστρακόδερμα. Η πιο εξελιγμένη μορφή που μπόρεσα να εντοπίσω ήταν μια μικροσκοπική καραβίδα σε ένα από τα κοντινά ρυάκια. Οι νερόλακκοι έχουν αρκετά πρωτόζωα και μικρά μετάζωα, μέχρι και ένα τροχόζωο με πολλές ποικιλίες που μοιάζει με τον τύπο Floscularidae της Γης. Τα φυτά ξεκινούν από απλά φύκια μέχρι θαλλούς».

«Στη θάλασσα τα πράγματα είναι περίπου ίδια», συνέχισε η Εβνίς. «Ανακάλυψα μερικά από τα μεγαλύτερα απλά μετάζωα — μέδουσες και τα παρόμοια — και κάποιες καραβίδες μεγάλες σχεδόν σαν αστακούς. Είναι φυσικό, όμως, τα είδη που ζουν στο αλμυρό νερό να είναι μεγαλύτερα από αυτά του γλυκού».

«Με λίγα λόγια», είπε ο Τσατβιέ, «αν βάλουμε τα δυνατά μας, θα επιζήσουμε».

«Για μια στιγμή!» είπε ο Βεντούρα. «Μόλις πριν λίγο μού έλεγες πως δεν θα γλιτώσουμε. Και μιλούσες για μας και όχι για το ανθρώπινο γένος, επειδή δεν έχουμε πια τις τράπεζες κυττάρων. Τί σε έπιασε τώρα...»

«Θα έρθω και σ' αυτό», του είπε ο Τσατβιέ. «Σάλτοσταλ, τί θα έλεγες αν στρεφόμασταν προς τη θάλασσα; Κάποτε βγήκαμε από αυτήν. Ίσως θα πρέπει να επιστρέψουμε πάλι μέσα της».

«Δεν ωφελεί», απάντησε ο Σάλτοσταλ αμέσως. «Σε εμένα προσωπικά αρέσει η ιδέα, αλλά η εξελικτική πίεση στη θάλασσα είναι πολύ με-

γάλη και ο ανταγωνισμός με τα άλλα είδη απαγο-ρευτικός. Η σπορά της θάλασσας θα πρέπει να είναι το τελευταίο πράγμα που θα επιχειρήσου-με. Οι άποικοι δεν θα προλάβαιναν να μάθουν τί-ποτα πριν εξολοθρευτούν ολοσχερώς».

«Γιατί;» ρώτησε ο Βεντούρα. Το σφίξιμο στο στομάχι του γινόταν όλο και πιο έντονο.

«Εβνίς, μήπως ανάμεσα στα θαλάσσια κοιλε-ντερωτά που εντόπισες περιλαμβάνονται και δη-λητηριώδεις μέδουσες;»

Η οικολόγος ένευσε.

«Ορίστε η απάντησή σου, Πολ», είπε ο Σάλ-τονσταλ. «Η θάλασσα αποκλείεται. Ό,τι είναι να γίνει, πρέπει να γίνει στο γλυκό νερό, εκεί όπου τα πλάσματα που θα έχουν να ανταγωνιστούν οι άνθρωποι είναι λιγότερο επικίνδυνα και υπάρ-χουν περισσότερα μέρη για να κρυφτεί κανείς».

«Δεν μπορούμε να ανταγωνιστούμε μια τσού-χτρα;» ρώτησε ο Βεντούρα, ξεροκαταπίνοντας.

«Όχι, Πολ», είπε ο Τσατβιέ. «Τα πανοτρόπα επιφέρουν προσαρμογές, δεν δημιουργούν θε-ούς. Παίρνουν ανθρώπινα γενετικά κύτταρα — στην περίπτωσή μας τα δικά μας, αφού η τράπε-ζά μας καταστράφηκε κατά την πτώση μας — και τα παραλλάσουν ώστε να γεννηθούν από αυτά πλάσματα που να μπορούν να επιβιώσουν σε ο-ποιοδήποτε λογικό περιβάλλον. Το αποτέλεσμα είναι ανθρωποειδές και έλλογο και συνήθως πα-ρουσιάζει στοιχεία της προσωπικότητας του δότη.

«Δεν μπορούμε, όμως, να μεταδώσουμε τις ε-μπειρίες μας. Ο νέος προσαρμοσμένος άνθρω-

πος θα είναι πιο αδύναμος από μικρό παιδί μέσα στο καινούριο του περιβάλλον. Δεν θα διαθέτει ιστορία, τεχνολογία, ούτε καν γλώσσα. Σε φυ-σιολογικές περιπτώσεις, οι ομάδες σποράς περ-νούν τους νέους ανθρώπους από κάποια βασική εκπαίδευση πριν εγκαταλείψουν τον πλανήτη, αλλά εμείς δεν θα ζήσουμε αρκετά για κάτι τέ-τοιο. Πρέπει να σχεδιάσουμε τους αποίκους μας με πολλά ενσωματωμένα συστήματα άμυνας και να τους βρούμε το πιο ευνοϊκό περιβάλλον που είναι δυνατόν, έτσι ώστε μερικοί τουλάχιστον να επιβιώσουν από τη διαδικασία της μάθησης».

Ο πιλότος έμεινε αρκετή ώρα σκεπτικός, αλ-λά τίποτα απ' όσα περνούσαν από το μυαλό του δεν έκαναν την επερχόμενη καταστροφή λιγότε-ρο άμεση και αναπόφευκτη. «Εννοείς πως κά-ποιο από αυτά τα νέα πλάσματα θα μπορεί να έ-χει στοιχεία της προσωπικότητάς μου, αλλά δεν θα θυμάται πως κάποτε ήμουν εγώ. Σωστά;»

«Κάπως έτσι. Ίσως να υπάρχουν κάποιες αμυ-δρότατες αναμνήσεις — έχουμε κάποια στοι-χεία που στηρίζουν την παλιά θεωρία τού Γιουνγκ περί προγονικής μνήμης. Όμως, όλοι πρόκειται να πεθάνουμε πάνω στον Υδρότ, Πολ. Αυτό δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Κάπου θα αφήσουμε πλάσματα που θα συμπεριφέρο-νται, θα σκέφτονται και θα νιώθουν όπως εμείς, αλλά κανένα τους δεν θα θυμάται τον Βεντούρα, τον Τσατβιέ ή την Τζόαν Χιθ — ή ακόμα και τη Γη».

Ο πιλότος δεν είπε τίποτα. Μια πικρή γεύση γέμιζε το στόμα του.

«Σάλτονσταλ, τί προτείνεις σαν μορφή;»

Ο Πανατροπιστής έξυσε σκεπτικά τη μύτη του. «Άκρα εφοδιασμένα με μεμβράνες, ασφαλώς, και μακριά νυχωτά δάχτυλα για άμυνα, μέχρι να δωθεί στο πλάσμα κάποια ευκαιρία να μάθει. Πνεύμονες όπως των αραχνιδών που να μπορούν σταδιακά να προσαρμοστούν σε αναπνοή έξω από το νερό, αν κάποτε αποφασίσουν να βγουν έξω. Επίσης, προτείνω αναπαραγωγή με σπορογένεση. Σαν υδρόβιο ζώο, ο άποικός μας θα έχει ένα ακαθόριστο όριο ζωής, αλλά θα πρέπει να του δώσουμε έναν κύκλο αναπαραγωγής γύρω στις έξι εβδομάδες ώστε ο πληθυσμός να διατηρηθεί υψηλός κατά την περίοδο εκμάθησης. Έτσι, θα υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο διάλειμμα σημαντικής χρονικής έκτασης μέσα στις δραστηριότητές του. Διαφορετικά, θα συναντήσει το πρόβλημα του υπερπληθυσμού πριν να ξέρει αρκετά για να το αντιμετωπίσει».

«Επίσης, θα ήταν καλύτερα αν οι άποικοί μας μπορούσαν να ξεχειμωνιάσουν μέσα σε ένα σκληρό κέλυφος», πρόσθεσε η Εβνίς Βάγκνερ. «Άρα η σπορογένεση είναι η πιο λογική λύση. Τη διαθέτουν τα περισσότερα μικροσκοπικά πλάσματα».

«Μικροσκοπικά;» είπε ο Φιλ, χωρίς να πιστεύει στα αυτιά του.

«Ασφαλώς», απάντησε ο Τσατβιέ καλοδιάθετα. «Δεν μπορούμε να βάλουμε έναν άνθρωπο δυο μέτρων να ζήσει μέσα σε ένα νερόλακκο εξήντα πόντων. Αυτό, όμως, αναφύει άλλο ένα ζήτημα. Οι άποικοι θα έχουν σκληρό ανταγωνισμό

από τα τροχόζωα, και μερικά δεν είναι και τόσο μικροσκοπικά. Δεν νομίζω πως ο μέσος άποικος θα πρέπει να έχει ύψος κάτω από 25 χιλιοστά του εκατοστού, Σάλτονσταλ. Ας τους δώσουμε κάποιες πιθανότητες να τα καταφέρουν».

«Εγώ σκεφτόμουν να τους κάνουμε διπλάσιους σε μέγεθος».

«Τότε θα είναι τα μεγαλύτερα πλάσματα μέσα στο περιβάλλον τους», παρατήρησε η Βάγκνερ, «και δεν θα καταφέρουν να αναπτύξουν κάποιες ικανότητες. Εξάλλου, αν τους δώσουμε το μέγεθος των τροχόζωων, τους προσφέρουμε και ένα κίνητρο να καταλάβουν τις κατοικίες που κατασκευάζουν αυτά».

Ο Τσατβιέ ένευσε. «Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν. Όσο θα υπολογίζονται τα πανάτροπα, οι υπόλοιποι μπορούμε να βάλουμε κάτω τα κεφάλια και να αφήσουμε κάποιο γραπτό μνημείο για αυτά τα πλάσματα. Θα μικροχαράξουμε το κείμενο πάνω σε μια σειρά από φύλλα ανοξείδωτου μέταλλου που θα έχουν μέγεθος τέτοιο ώστε οι άποικοί μας να μπορούν να τα μεταχειριστούν με άνεση. Κάποια μέρα ίσως καταλάβουν και διαβάσουν τα όσα γράφει».

«Μια ερώτηση», είπε η Βάγκνερ. «Θα τους λέμε ότι είναι μικροσκοπικοί; Εγώ αντιτίθεμαι. Θα επηρεάσει ολόκληρη την πρώιμη ιστορία τους με μια μυθολογία θεών και δαιμόνων που καλύτερα να τους λείπει».

«Και όμως, θα το κάνουμε», είπε ο Τσατβιέ, και ο Βεντούρα μπορούσε να καταλάβει από τον τόνο της φωνής του πως τους μιλούσε τώρα σαν

ανώτερός τους. «Αυτά τα όντα θα ανήκουν στην ανθρώπινη φυλή, Εβνίς. Πρέπει να ξαναβρούν τον τρόπο να επιστρέψουν στην κοινωνία των ανθρώπων. Δεν είναι παιχνιδάκια για να τα προστατεύουμε για πάντα μέσα σε μια υδάτινη μήτρα».

«Επικυρώνω»», είπε ο Βενιζέλος, και εκεί η συζήτηση τελείωσε.

Στην ουσία, όλα είχαν τελειώσει. Είχαν ήδη αρχίσει να πεινούν. Όταν ο Βεντούρα πέρασε από την καταγραφή της προσωπικότητάς του, βγήκε από το σκάφος. Πήγε να καθίσει στην πιο μακρινή άκρη του βράχου, κοιτάζοντας τον Τάου Σέτι να δύει κατακόκκινος και αναρωτιόμενος ποιος μικρός νερόλακκος θα αποτελούσε τη δική του Λήθη.

Ασφαλώς, δεν το ανακάλυψε ποτέ. Κανείς τους δεν το ανακάλυψε.

Ο Γέρο-Σαρ άφησε τελικά κάτω τη βαριά μεταλλική πλάκα και κοίταξε έξω από το παράθυρο του κάστρου, ξεκουράζοντας τα μάτια του πάνω στη λαμπερή χρυσοπράσινη ημιδιαφάνεια των καλοκαιριάτικων νερών. Από τον απαλό φωσφωρισμό που έριχνε επάνω του ένας Νοκ, ο οποίος κοιμόταν με απάθεια στην οροφή του δωματίου, ο Λέιβον μπορούσε να διακρίνει πως ο Σαρ ήταν στην πραγματικότητα ένας νεαρός άνδρας. Το πρόσωπό του ήταν τόσο λεπτά σχηματισμένο, ώστε πρόδιδε πως δεν είχαν περάσει πολλές επο-

χές από τότε που είχε βγει από το σπόρο του.

Ασφαλώς, δεν είχε λόγους να περιμένει ότι θα συναντούσε κάποιον ηλικιωμένο. Όλοι οι Σαρ έπαιρναν παραδοσιακά το προσωνύμιο «γέρος». Η αιτία για αυτό, όπως και η αιτία για ο,τιδήποτε άλλο, είχε ξεχαστεί, αλλά το έθιμο εφαρμοζόταν ακόμα. Το προσωνύμιο, αν μη τι άλλο, έδινε βάρος και αξιοπρέπεια στο αξίωμα.

Ο τωρινός Σαρ ανήκε στη δέκατη έκτη γενιά, άρα θα πρέπει να ήταν τουλάχιστον δυο εποχές νεώτερος από τον ίδιο τον Λέιβον. Αν ήταν κάπου γέρος, ήταν μονάχα σε θέματα γνώσης.

«Λέιβον, θα είμαι ειλικρινής μαζί σου», είπε τελικά ο Σαρ, συνεχίζοντας να κοιτάζει έξω από το ψηλό, ακανόνιστο παράθυρο. «Ήρθες σε μένα για να μάθεις τα μυστικά των μετάλλινων πλακών, ακριβώς όπως οι προκάτοχοί σου έκαναν με τους δικούς μου. Μπορώ να σου αποκαλύψω μερικά από αυτά — αλλά κατά το μεγαλύτερο μέρος, δεν ξέρω τη σημασία τους».

«Μετά από τόσες γενιές;» ρώτησε ο Λέιβον έκπληκτος. «Ο Σαρ ο Γ΄ δεν ήταν αυτός που έμαθε πώς να τις διαβάζει; Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε».

Ο νεαρός γύρισε και κοίταξε τον Λέιβον με μάτια σκούρα και γουρλωμένα εξαιτίας του βάθους στο οποίο κοιτούσαν. «Μπορώ να διαβάσω όσα αναγράφονται στις πλάκες, αλλά τα περισσότερα δεν βγάζουν νόημα. Το χειρότερο από όλα είναι πως οι πλάκες είναι ελλειπείς. Το ήξερες αυτό; Έτσι είναι. Μια από αυτές χάθηκε στη μάχη, κατά τη διάρκεια του τελειωτικού πόλεμου

με τους Καταβροχθιστές, όταν αυτά τα κάστρα βρίσκονταν ακόμα στην κατοχή τους».

«Τότε, τί δουλειά έχω εγώ εδώ;» είπε ο Λέιβον. «Δεν υπάρχει κάτι αξιόλογο στις πλάκες που έχουν απομείνει; Περιέχουν πράγματι τη *Σοφία των Δημιουργών* ή είναι και αυτοί ένας μύθος;»

«Όχι, όχι, αυτό είναι αλήθεια», είπε ο Σαρ αργά, «τουλάχιστον, όσο μπορώ να πω».

Σταμάτησε, καθώς και οι δύο άνδρες γύρισαν για να κοιτάξουν το πλάσμα που είχε ξαφνικά εμφανιστεί έξω από το παράθυρο. «Πέρασε μέσα, Πάρα», είπε με σοβαρότηττα ο Σαρ.

Ο μακρόστενος οργανισμός, σχεδόν διαφανής πέρα από τους μαύρους και ασημένιους κόκκους και τις φυσαλίδες που γέμιζαν το εσωτερικό του, γλίστρισε μέσα στο δωμάτιο και αιωρήθηκε με ένα αθόρυβο στροβίλισμα των κροσσών του. Για μια στιγμή έμεινε αμίλητος, πιθανώς συνενοούμενος τηλεπαθητικά με το Νοκ που κολυμπούσε στην οροφή, σύμφωνα με τον τελετουργικό τρόπο όλων των πρωτόζωων. Κανείς άνθρωπος δεν είχε ακούσει κάποια από αυτές τις συζητήσεις, αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία πως γίνονταν. Οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν τον ίδιο τρόπο για τις μακρινές τους επικοινωνίες από γενιές πριν.

Ύστερα, οι κρωσσοί του Πάρα βόμβισαν για μια φορά ακόμα. Η κάθε ξεχωριστή μικροσκοπική τρίχα δονούνταν με έναν διαφορετικό, εναλλασσόμενο ρυθμό. Τα ηχητικά κύματα που δη-

μιουργούσαν, εξαπλώθηκαν μέσα από το νερό, ανασκευάζοντας, ενισχύοντας ή εξουδετερώνοντας το ένα το άλλο. Τα κύματα, όταν πια έφταναν στα ανθρώπινα αυτιά, έμοιαζαν με αναγνωρίσιμη ανθρώπινη ομιλία.

«Ήρθαμε, Σαρ και Λέιβον, όπως ορίζει το έθιμο».

«Καλωσορίσατε», είπε ο Σαρ. «Λέιβον, ας ξεχάσουμε για λίγο το θέμα των πλακών, μέχρι να ακούσεις αυτά που έχει να πει ο Πάρα. Αποτελούν μέρος της γνώσης που όλοι οι Λέιβον πρέπει να έχουν όταν ενηλικιώνονται, και προηγούνται τις γνώσης των πλακών. Πρώτα ο Πάρα έχει να σου πει κάποια πράγματα για το τί δεν είμαστε».

Ο Λέιβον ένευσε με αρκετή προθυμία και παρατήρησε το πρωτόζωο καθώς καθόταν απαλά πάνω στην επιφάνεια ενός πελεκημένου τραπεζιού. Η οντότητα διέθετε μια τέτοια τελειότητα και οικονομία οργάνωσης, μια τέτοια χάρη και σιγουριά στις κινήσεις, που ο Λέιβον μετά βίας μπορούσε να πιστέψει στη δική του, νεοαποκτηθείσα ωριμότητα. Ο Πάρα, όπως και όλα τα πρωτόζωα, τον έκαναν να νιώθει αν όχι άχρηστος, τουλάχιστον ατελής.

«Γνωρίζουμε πως μέσα σε αυτό το σύμπαν δεν υπάρχει λογικά κάποιος χώρος για τον άνθρωπο», άρχισε ξαφνικά να μουρμουρίζει ο ακίνητος κύλινδρος πάνω στο τραπέζι. «Οι αναμνήσεις μας είναι κοινές για όλα τα μέλη του είδους μας και φτάνουν πίσω σε μια εποχή όπου δεν υ-

πήρχαν πλάσματα σαν τους ανθρώπους σε αυτά τα μέρη. Οι ίδιες αναμνήσεις μιλάνε για μια μέρα, όταν ξαφνικά αρκετοί άνθρωποι εμφανίστηκαν ταυτόχρονα. Οι σπόροι τους γέμιζαν το βυθό, ανακαλύψαμε τους σπόρους λίγο μετά το εποχιακό μας Ξύπνημα, και είδαμε να κοιμούνται μέσα τους μορφές ανθρώπων.

«Έπειτα, οι άνθρωποι έσπασαν τους σπόρους τους και βγήκαν έξω. Ήταν έξυπνοι και δραστήριοι. Διέθεταν χαρίσματα και έναν τρόπο σκέψης που δεν είχε κανένα άλλο πλάσμα στον κόσμο, ούτε καν οι άγριοι Καταβροχθιστές. Οι άνθρωποι μάς οργάνωσαν ώστε να εξοντώσουμε τους Καταβροχθιστές και εκεί έγκειται η διαφορά μας. Οι άνθρωποι έχουν πρωτοβουλία. Χρησιμοποιούμε αυτή τη λέξη που εσείς μας δώσατε, αλλά ακόμα δεν ξέρουμε τί ακριβώς σημαίνει».

«Πολεμήσατε στο πλάι μας», είπε ο Λέιβον.

«Με χαρά μας. Ποτέ δεν θα σκεφτόμασταν τον πόλεμο από μόνοι μας, αλλά έφερε καλό. Κι όμως, συνεχίζουμε να απορούμε. Βλέπουμε πως οι άνθρωποι κολυμπούν με δυσκολία, περπατούν με δυσκολία, σέρνονται με δυσκολία και σκαρφαλώνουν με δυσκολία. Είδαμε πως οι άνθρωποι είναι φτιαγμένοι για να δημιουργούν και να χρησιμοποιούν εργαλεία, μια ιδέα που ακόμα δεν καταλαβαίνουμε, γιατί ένα τόσο θαυμαστό χάρισμα πάει χαμένο σε ετούτο εδώ το σύμπαν και δεν υπάρχει άλλο πέρα από αυτό. Τί ωφελούν μέλη που μπορούν να χρησιμοποιήσουν εργαλεία, όπως τα χέρια των ανθρώπων; Δεν το ξέρουμε. Γίνεται όμως φανερό πως κάτι τόσο ριζο-

σπαστικό θα πρέπει να οδηγήσει σε μια πολύ μεγαλύτερη επικυριαρχία πάνω στον κόσμο από αυτήν που κατόρθωσαν μέχρι τώρα οι άνθρωποι».

Ο Λέιβον ένιωθε το κεφάλι του να γυρίζει. «Πάρα, δεν ήξερα πως ο λαός σου αποτελείται από φιλόσοφους».

«Τα πρωτόζωα έχουν μεγάλη ηλικία», είπε ο Σαρ. Γύρισε ξανά να κοιτάξει έξω από το παράθυρο, με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη. «Δεν είναι φιλόσοφοι, Λέιβον, απλά απόλυτα λογικοί. Άκουσε τον Πάρα».

«Για όλα αυτά δεν υπάρχει παρά μόνο ένα συμπέρασμα», συνέχισε ο Πάρα. «Ο παράξενος σύμμαχός μας, ο Άνθρωπος, δεν μοιάζει με ο,τιδήποτε άλλο σε αυτό το σύμπαν. Δεν του ταιριάζει και ούτε του ταίριαζε ποτέ. Δεν ανήκει εδώ. Έχει...υιοθετηθεί. Αυτό μας κάνει να σκεφτούμε ότι υπάρχουν και άλλα σύμπαντα πέρα από αυτό, και είναι αδύνατον να φανταστούμε τον τρόπο που είναι κατασκευασμένα. Δεν διαθέτουμε φαντασία όπως την αντιλαμβάνονται οι άνθρωποι».

Μήπως το πλάσμα μιλούσε ειρωνικά; Ο Λέιβον δεν μπορούσε να καταλάβει. «Άλλα σύμπαντα;», είπε αργά. «Πώς μπορεί να είναι αλήθεια κάτι τέτοιο;»

«Δεν ξέρουμε;», βούισε η άτονη φωνή τού Πάρα. Ο Λέιβον περίμενε, αλλά το πρωτόζωο προφανώς δεν είχε τίποτε άλλο να πει.

Ο Σαρ είχε ξανακαθίσει στο περβάζι τού πα-

ραθύρου, έχοντας αγκαλιάσει τα γόνατά του, και παρατηρούσε το πήγαινε-έλα των αμυδρών μορφών μέσα στον φωτισμένο κόλπο. «Είναι αλήθεια», είπε. «Όσα είναι γραμμένα πάνω στις πλάκες που έχουν απομείνει, το διευκρινίζουν απόλυτα. Θα σου πω ακριβώς τί λένε.

«Είμαστε κατασκευασμένοι, Λέιβον. Κατασκευαστήκαμε από ανθρώπους που δεν έμοιαζαν με εμάς, αλλά που παρόλα αυτά είναι πρόγονοί μας. Τους βρήκε κάποια καταστροφή και έπλασαν εμάς, μέσα σε αυτό το σύμπαν, ώστε η ανθρώπινη φυλή να συνεχίσει να ζει μετά το θάνατό τους».

Ο Λέιβον αναπήδησε από το υφασμένο χαλάκι πάνω στο οποίο καθόταν. «Με παίρνεις για ηλίθιο;» είπε απότομα.

«Όχι. Είσαι ο καινούριος Λέιβον και έχεις δικαίωμα να γνωρίζεις την αλήθεια. Βγάλε τα δικά σου συμπεράσματα». Ο Σαρ κατέβασε τα μεμβρανοσκέπαστα πόδια του στο πάτωμα. «Ίσως να σου είναι δύσκολο να πιστέψεις τα όσα είπα, αλλά τα πράγματα φαίνεται πως έχουν κάπως έτσι. Τα όσα λέει ο Πάρα, το επιβεβαιώνουν. Το ότι δεν είμαστε πλασμένοι για να ζούμε εδώ, είναι ολοφάνερο. Θα σου δώσω μερικά παραδείγματα!

«Οι τέσσερις προηγούμενοι Σαρ ανακάλυψαν πως δεν θα προχωρήσουμε περισσότερο στις έρευνές μας αν δεν μάθουμε να ελέγχουμε τη θερμότητα. Δημιουργήσαμε με χημικό τρόπο αρκετή θερμότητα για να αποδείξουμε πως ακόμα και το νερό γύρω μας αλλάζει μορφή όταν η θερ-

μοκρασία ανεβαίνει. Εκεί, όμως, σταματήσαμε».

«Γιατί;»

«Επειδή η θερμότητα που δημιουργείται μέσα στο νερό χάνεται τόσο γρήγορα όσο παράγεται. Κάποτε που προσπαθήσαμε να περικλείσουμε αυτή τη θερμότητα, ανατινάξαμε ένα ολόκληρο κομμάτι του κάστρου και όσοι ήταν εκεί κοντά σκοτώθηκαν. Το σοκ ήταν τρομερό. Μετρήσαμε την πίεση που προκλήθηκε από την έκρηξη και ανακαλύψαμε πως καμιά ουσία γνωστή σε μας δεν θα μπορούσε να της αντισταθεί. Η θεωρία αφήνει να εννοηθεί πως υπάρχουν και σκληρότερες ουσίες, αλλά χρειαζόμαστε θερμότητα για να τις κατασκευάσουμε!

«Πάρε παράδειγμα τη χημεία μας. Ζούμε μέσα στο νερό. Μέχρις ενός σημείου, τα πάντα φαίνεται να διαλύονται μέσα σε αυτό. Πώς να περιορίσουμε ένα χημικό πείραμα μέσα στο σωλήνα που το κάνουμε; Πώς να διατηρήσουμε ένα συγκεκριμένο διάλυμα; Δεν ξέρω. Κάθε δρόμος οδηγεί στο ίδιο αδιέξοδο. Είμαστε σκεπτόμενα πλάσματα, Λέιβον, αλλά κάτι πάει στραβά με τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το σύμπαν μέσα στο οποίο ζούμε. Τίποτα δεν φαίνεται να οδηγεί σε αποτελέσματα».

Ο Λέιβον έσπρωξε νευρικά πίσω τα μαλλιά του που κυμάτιζαν μέσα στα μάτια του. «Ίσως αναζητάς λάθος αποτελέσματα. Δεν έχουμε πρόβλημα με την πολεμική τέχνη, τις καλλιέργειες ή παρόμοια πρακτικά ζητήματα. Αν δεν μπορούμε να παράγουμε θερμότητα, τί πειράζει, αφού έτσι κι αλλιώς δεν την χρειαζόμαστε; Και πώς εί-

ναι αυτό το σύμπαν στο οποίο υποτίθεται ότι ζούσαν οι πρόγονοί μας; Είναι καλύτερο από αυτό εδώ;»

«Δεν ξέρω», παραδέχτηκε ο Σαρ. «Ήταν τόσο διαφορετικό που είναι δύσκολο να τα συγκρίνει κανείς. Οι μεταλλικές πλάκες μιλούν για ανθρώπους που ταξίδευαν από το ένα μέρος στο άλλο μέσα σε ένα δοχείο που κινιόταν μόνο του. Η μόνη αναλογία που μπορώ να σκεφτώ είναι τα κελύφη των διάτομων που τα παιδιά χρησιμοποιούν για να γλιστρούν πάνω στα θερμά ρεύματα. Είναι, όμως, φανερό πως οι πλάκες εννοούν κάτι πολύ μεγαλύτερο.

«Φαντάζομαι ένα τεράστιο κέλυφος, κλειστό από όλες τις μεριές και αρκετά μεγάλο για να χωρά είκοσι ή τριάντα ανθρώπους. Θα πρέπει να ταξίδευε για πολλές γενιές μέσα σε ένα είδος χώρου όπου δεν υπήρχε νερό, άρα οι άνθρωποι θα έπρεπε να μεταφέρουν το δικό τους νερό μαζί τους και να το ανανεώνουν συνεχώς. Δεν υπήρχαν εποχές, ούτε γύρισμα του χρόνου. Πάγος δεν σχηματιζόταν πάνω στον ουρανό, επειδή δεν υπήρχε ουρανός μέσα στο κλειστό κέλυφος, ούτε και σχηματισμός σπόρων.

«Ύστερα, το κέλυφος με κάποιο τρόπο καταστράφηκε. Οι άνθρωποι που ήταν μέσα ήξεραν πως θα πέθαιναν. Μας έπλασαν και μας έβαλαν εδώ, σαν να ήμασταν παιδιά τους. Επειδή ήξεραν πως ερχόταν το τέλος τους, έγραψαν την ιστορία τους πάνω στις πλάκες για να μας πουν τί συνέβη. Ίσως να καταλαβαίναμε πιο πολλά αν είχαμε και την πλάκα που ο Τρίτος Σαρ έχασε

στον πόλεμο, αλλά δεν την έχουμε».

«Όλη αυτή η υπόθεση μοιάζει με παραμύθι ή τραγούδι», είπε ο Λέιβον. «Κατανοώ γιατί δεν μπορείς να το καταλάβεις. Εκείνο που δεν κατανοώ είναι γιατί συνεχίζεις να προσπαθείς».

«Εξαιτίας των πλακών», είπε ο Σαρ. «Τις έπιασες στα χέρια σου και γνωρίζεις πως δεν υπάρχει τίποτα σαν και αυτές. Έχουμε κάποια ακάθαρτα μέταλλα που σφυρηλατούμε σε εργαλεία αλλά που λίγο αργότερα καταστρέφονται από τη φθορά. Αυτές, όμως, οι πλάκες συνεχίζουν να λάμπουν εδώ και τόσες γενιές. Δεν αλλάζουν. Τα σφυριά και τα καλέμια μας σπάζουν επάνω τους. Η λίγη θερμότητα που μπορούμε να παράγουμε τις αφήνει ανέπαφες. Αυτές οι πλάκες δεν φτιάχτηκαν μέσα στο σύμπαν μας, κι αυτό το γεγονός κάνει την κάθε λέξη που είναι γραμμένη επάνω τους πολύ σημαντική για μένα. Κάποιοι μπήκαν σε μεγάλο κόπο για να φτιάξουν αυτές τις ακατάστρεπτες πλάκες και να μας τις δώσουν. Κάποιοι για τους οποίους η λέξη «άστρα» ήταν αρκετά σημαντική για να αξίζει δεκατέσσερεις επαναλήψεις, παρά το γεγονός πως η ίδια η λέξη δεν σημαίνει τίποτα. Πιστεύω πως αν οι πλάστες μας έχουν επαναλάβει μια έννοια έστω και δυο φορές μέσα στις πλάκες, έχει μεγάλη σημασία για μας να κατανοήσουμε τη έννοιά της».

«Όλοι αυτοί οι άλλοι κόσμοι, τα τεράστια κελύφη και οι λέξεις χωρίς νόημα... δεν ξέρω αν υπάρχουν ή όχι, αλλά δεν βλέπω πού είναι η διαφορά. Οι Σαρ των προηγούμενων γενεών πέρασαν όλη τη ζωή τους σε αναζήτηση καλύτερων

σπαρτών και μας έδειξαν πώς να τα καλλιεργούμε μόνοι μας αντί να ζούμε τρώγοντας βακτηρίδια. Αυτό ήταν κάτι που άξιζε τον κόπο. Οι Λέιβον εκείνων των ημερών προφανώς τα κατάφερναν καλά και χωρίς πλάκες, και φρόντιζαν το ίδιο να ισχύει για τους Σαρ. Όσο για μένα, είμαι πρόθυμος να σε αφήσω να τις μελετάς, αν και προσωπικά πιστεύω ότι θα έπρεπε να τις πετάξουμε».

«Καλά, λοιπόν», είπε ο Σαρ, σηκώνοντας τους ώμους. «Αν δεν τις θέλεις, η παραδοσιακή συνέντευξη παίρνει τέλος. Θα προχωρήσουμε...»

Ένας βόμβος υψώθηκε από τη μεριά του τραπεζιού. Ο Πάρα σηκωνόταν και οι κρωσσοί του κυμάτισαν, όπως τα βλαστάρια των λεπτεπίλεπτων λειχήνων με τους οποίους ήταν σπαρμένος ο βυθός. Το πρωτόζωο ήταν τόσο σιωπηλό μέχρι εκείνη τη στιγμή, που ο Λέιβον είχε ξεχάσει την παρουσία του. Από το ξάφνιασμά του, το ίδιο θα πρέπει να ίσχυε και για τον Σαρ.

«Αυτή είναι μια μεγάλη απόφαση», είπαν τα κύματα του ήχου που έρχονταν από το πλάσμα. «Κάθε πρωτόζωο την άκουσε και συμφωνεί. Από καιρό φοβόμασταν αυτές τις μεταλλικές πλάκες, φοβόμασταν μην τυχόν οι άνθρωποι τις κατανοήσουν και ακολουθήσουν τις οδηγίες τους σε κάποια μυστικά μέρη, αφήνοντας πίσω τα πρωτόζωα. Τώρα, δεν φοβόμαστε πια».

«Δεν είχατε λόγο να φοβάστε», είπε ο Λέιβον με αυταρέσκεια.

«Κανείς Λέιβον πριν από σένα δεν είχε πει κάτι τέτοιο», είπε ο Πάρα. «Είμαστε ικανοποιημένοι. Θα πετάξουμε τις πλάκες μακριά».

Με αυτά τα λόγια, το λαμπερό πλάσμα άρπαξε τις πλάκες που ήταν αφημένες πάνω στο τραπέζι, κρατόντας τες λεπτεπίλεπτα με τα άκρα των κροσσών του. Με μια κραυγή, ο Σαρ όρμησε μέσα στο νερό προς το παράθυρο.

«Πάρα, σταμάτα!»

Αλλά ο Πάρα είχε ήδη χαθεί, τόσο γρήγορα, που ούτε καν είχε ακούσει το κάλεσμα. Ο Σαρ σύσπασε το σώμα του και ακούμπησε τον ένα ώμο στον τοίχο του πύργου. Δεν έλεγε λέξη, αλλά η έκφρασή του μιλούσε από μόνη της. Ο Λέιβον δεν μπορούσε να τον κοιτάξει κατάματα.

Οι σκιές των δύο ανδρών κινήθηκαν αργά κατα μήκος του πλακόστρωτου πατώματος. Ο Νοκ κατέβηκε από την οροφή, αναδεύοντας το νερό με το μοναδικό χοντρό πλοκάμι του, ενώ το εσωτερικό του φως αναβόσβηνε σε ακανόνιστα διαστήματα. Πέρασε κι αυτό μέσα από το παράθυρο, ακολουθώντας τον εξάδελφό του, και κολύμπησε αργά προς το βυθό. Σιγά-σιγά, η ζωντανή του λάμψη τρεμόσβησε και χάθηκε.

II

Για πολλές μέρες, ο Λέιβον κατόρθωνε να αποφεύγει να σκέφτεται την απώλεια. Είχε συνεχώς πολλή δουλειά να κάνει. Η συντήρηση των κάστρων που είχαν κτιστεί από τους εξολοθρεμένους πια Καταβροχθιστές και όχι από ανθρώπινα χέρια, ήταν μια απασχόληση που δεν τέλειωνε ποτέ. Οι αμέτρητες διακλαδώσεις τους

είχαν την τάση να θρυμματίζονται, ειδικά στις ενώσεις, και κανείς Σαρ δεν είχε ανακαλύψει μια συγκολλητική ουσία το ίσιο καλή με τις εκκρίσεις των τροχόζωων που κάποτε τις συγκρατούσαν. Επιπλέον, η κατασκευή δωματίων και το άνοιγμα παραθύρων των πρώτων ημερών γινόταν τυχαία και συχνά επικίνδυνα. Η ενστικτώδης αρχιτεκτονική των τροχόζωων δεν προοριζόταν για τις ανάγκες ανθρώπινων κατοίκων.

Ύστερα, ήταν τα σπαρτά. Οι άνθρωποι δεν τρέφονταν πια αβέβαια από περαστικά βακτηρίδια. Τώρα είχαν τα χωράφια των υδρόβιων λειχήνων, νόστιμων και θρεπτικών, που είχαν δημιουργηθεί από πέντε γενιές Σαρ. Κι αυτά, όμως, έπρεπε να τα φροντίζουν συνεχώς, καθαρίζοντάς τα από τα παράσιτα και διώχνοντας τα αρχαιότερα και λιγότερο έλλογα είδη πρωτόζωων που επιχειρούσαν να τα φάνε. Στην τελευταία τους αυτή δουλειά τους βοηθούσαν και οι πιο εξελιγμένοι τύποι πρωτόζωων, αλλά πάντα οι άνθρωποι ήταν εκείνοι που έπρεπε να εποπτεύουν.

Είχε υπάρξει μια εποχή, μετά τον πόλεμο με τους Καταβροχθιστές, που ήταν συνήθειο να τρώνε τα αργοκίνητα και ανόητα διάτομα, των οποίων τα πανέμορφα και εύθραυστα διαφανή κελύφη άνοιγαν τόσο εύκολα και τα οποία αδυνατούσαν να μάθουν πως μια φιλική φωνή δεν σήμαινε απαραίτητα και ένα φιλικό πλάσμα. Υπήρχαν ακόμα άνθρωποι που έσπαζαν και έτρωγαν ένα διάτομο όταν δεν τους έβλεπε κανείς, αλλά αυτούς τους θεωρούσαν βάρβαρους και η συμπεριφορά τους έκανε τα πρωτόζωα να αποφεύγουν

ρούν. Η νωθρή και απλοϊκή ομιλία αυτών των πανέμορφων όντων τα είχε μετατρέψει σε κατοικίδια ζώα — μια ιδέα που τα πρωτόζωα αδυνατούσαν να συλλάβουν, ειδικά αφού οι άνθρωποι παραδέχονταν πως τα διάτομα ήταν πεντανόστιμα.

Ο Λέιβον ώφειλε να παραδεχτεί πως η διάκριση ήταν πολύ λεπτή. Στο κάτω-κάτω, οι άνθρωποι έτρωγαν τα δεσμίδια, τα οποία διέφεραν από τα διάτομα μόνο σε τρία σημεία. Είχαν ελαστικά κελύφη, δεν μπορούσαν να κινηθούν και δεν μιλούσαν. Ωστόσο, στον Λέιβον όπως και στους περισσότερους ανθρώπους φαινόταν πως υπήρχε κάποια διάκριση, είτε τα πρωτόζωα την αντιλαμβάνονταν, είτε όχι. Κάτω από τις περιστάσεις αυτές, πίστευε πως ήταν καθήκον του σαν ηγέτης των ανθρώπων να προστατεύει τα διάτομα από τους περιστασιακούς κυνηγούς που τα αναζητούσαν και τα έτρωγαν στα υψηλότερα επίπεδα του φωτεινού ουρανού.

Όμως, ό,τι και να έκανε, ο Λέιβον αδυνατούσε να βγάλει εντελώς από το μυαλό του πως τα τελευταία ίχνη της προέλευσης και του προορισμού του ανθρώπου είχαν χαθεί.

Είχε ζητήσει από τον Πάρα να του επιστρέψει τις πλάκες, εξηγώντας του το λάθος που έκανε. Τα πρωτόζωα ήταν πλάσματα αμετακίνητης λογικής, αλλά σέβονταν τον άνθρωπο και μπορεί να άλλαζαν την απόφασή τους αν τα πίεζε...

Λυπόμαστε. Οι πλάκες μεταφέρθηκαν μέχρι το βάραθρο και ρίχτηκαν στο βυθό. Θα ψάξουμε, αλλά...

Με ένα αίσθημα ναυτίας που δεν μπορούσε

να καταπολεμήσει, ο Λέιβον είχε καταλάβει πως, όταν τα πρωτόζωα έκριναν ότι κάτι ήταν άχρηστο, δεν το έκρυβαν σε κάποιο δωμάτιο σαν τις γριές αλλά το ξεφορτώνονταν με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο.

Παρά τις τύψεις που ένιωθε, ο Λέιβον ήταν πεισμένος πως οι πλάκες είχαν χαθεί για πάντα. Τί είχαν προσφέρει ποτέ στον άνθρωπο, εκτός από τις χαμένες ώρες σκέψης των Σαρ στις τελευταίες εποχές της ζωής τους; Όσα είχαν κάνει οι Σαρ για να βοηθήσουν τον Άνθρωπο εδώ, στο νερό, σε αυτόν τον κόσμο, σε αυτό το σύμπαν, το είχαν καταφέρει με τον άμεσο πειραματισμό. Καμιά χρήσιμη γνώση δεν είχε προέλθει ποτέ από τις πλάκες. Οι πλάκες δεν περιείχαν παρά μόνο πράγματα που καλύτερα ήταν να μην τα σκέφτεται κανείς. Τα πρωτόζωα είχαν δίκιο.

Ο Λέιβον άλλαξε θέση πάνω στο φυτό όπου καθόταν για να επιβλέπει τη συγκομιδή ενός πειραματικού σπαρτού γαλαζοπράσινων φυκιών που αιωρούνταν σε μια μπερδεμένη μάζα κοντά στην κορυφή του ουρανού. Έξυσε αφηρημένα την πλάτη του πάνω στον άγριο κορμό. Τα πρωτόζωα σπάνια έκαναν λάθος. Η έλειψη δημιουργικότητας που τα χαρακτήριζε και η ανικανότητά τους να κάνουν μια πρωτότυπη σκέψη, ήταν χάρισμα εκτός από μειονέκτημα. Τους επέτρεπε να βλέπουν και να νιώθουν τα πράγματα όπως ακριβώς ήταν — όχι όπως εύχονταν να είναι, επειδή δεν διέθεταν ούτε την ικανότητα να ελπίζουν.

«Λέιβον, Λέιβον!»

Η φωνή ανέβηκε από τα βάθη. Πιάνοντας με το ένα χέρι τον κορμό του φυτού, ο Λέιβον έσκυψε να δει ποιος ήταν. Ένας από τους θεριστές κοίταζε προς το μέρος του, κρατώντας χαλαρά το σκεπάρνι με το οποίο έκοβε τα λιπαρά στελέχη των φυκιών.

«Εδώ είμαι. Τί συμβαίνει;»

«Κόψαμε όσα βλαστάρια ήταν ώριμα. Να τα πάρουμε;»

«Πάρτε τα», είπε ο Λέιβον με μια νωθρή χειρονομία. Την ίδια στιγμή, μια λαμπερή κοκκινωπή λάμψη εμφανίστηκε από πάνω του και διαπέρασε τα νερά. Το μεγάλο φως που ζούσε πάνω από τον ουρανό κατά τη διάρκεια της ημέρας, και που χανόταν και εμφανιζόταν σύμφωνα με ένα ρυθμό που κανείς Σαρ δεν είχε ακόμα μπορέσει να εξηγήσει, είχε φανερωθεί και πάλι.

Λίγοι ήταν εκείνοι που, όταν βρίσκονταν κάτω από τη ζεστή λάμψη του, μπορούσαν να αντισταθούν στον πειρασμό να σηκώσουν το κεφάλι και να το κοιτάξουν — ειδικά σε αυτό το ύψος, που ο ουρανός κυμάτιζε μόλις λίγες στιγμές κολύμπι πιο μακριά.

Ο Λέιβον βρισκόταν στο ανώτερο επίπεδο, την τρίτη από τις τρεις επιφάνειες του σύμπαντος.

Η πρώτη επιφάνεια ήταν ο βυθός, εκεί που το νερό τελείωνε.

Η δεύτερη επιφάνεια ήταν η θερμοκλινής, το αόρατο χώρισμα ανάμεσα στα πιο ψυχρά νερά τού βυθού και τα θερμότερα του ουρανού. Στο

αποκορύφωμα της θερμής εποχής, η θερμοκλινής γινόταν ένα τόσο απτό χώρισμα ώστε επέτρεπε στα παιδιά να κάνουν τσουλήθρα επάνω της.

Η τρίτη επιφάνεια ήταν ο ουρανός. Κανείς δεν μπορούσε να διαπεράσει την επιφάνειά του, όπως δεν μπορούσε να διαπεράσει και το βυθό, και ούτε υπήρχε λόγος να προσπαθήσει. Το σύμπαν τέλειωνε εκεί. Το φως που παιχνίδιζε από πάνω του και που φαινόταν να φανερώνεται και να χάνεται όποτε ήθελε, ήταν ένα από τα χαρακτηριστικά του.

Προς το τέλος της θερμής εποχής, το νερό άρχιζε σταδιακά να παγώνει και γινόταν όλο και πιο δύσκολο να το αναπνεύσει κανείς. Ταυτόχρονα, το φως πάνω από τον ουρανό γινόταν πιο θαμπό και έμενε λιγότερη ώρα ανάμεσα στα σκοτάδια. Αργά ρεύματα άρχιζαν να κινούνται. Η λάσπη του βυθού αναδευόταν και σηκωνόταν προς τον ουρανό, παρασύροντας μαζί της τους σπόρους των λειχήνων. Η θερμοκλινής επιφάνεια παρουσίαζε κενά και τελικά χανόταν. Ο ουρανός θόλωνε από σωματίδια που παρασυρόταν από το βυθό, τα τειχώματα και τις γωνιές του σύμπαντος. Πριν περάσει πολύς χρόνος, ολόκληρος ο κόσμος ήταν κρύος, αφιλόξενος και γεμάτος με ετοιμοθάνατα πλάσματα.

Τα πρωτόζωα έμπαιναν στις κύστεις τους. Τα βακτηρίδια, τα περισσότερα φυτά και λίγο αργότερα οι άνθρωποι, κουλουριάζονταν μέσα στα κελύφη τους. Ο κόσμος έμενε νεκρός μέχρι που

το πρώτο θερμό ρεύμα του νερού να σπάσει τη σιωπή του χειμώνα.

«Λέιβον!»

Λίγο μετά το μακρόσυρτο κάλεσμα, μια λαμπερή φυσαλλίδα πέρασε δίπλα από τον Λέιβον. Άπλωσε το χέρι να την σπάσει, αλλά εκείνη ξεγλίστρησε μακριά από τον νυχωτό του αντίχειρα. Οι φυσαλλίδες που σηκώνονταν από το βυθό στα τέλη του καλοκαιριού ήταν σχεδόν αδιαπέραστες — και αν κάποιο ιδιαίτερα δυνατό κτύπημα ή κόψη τις διαπερνούσε, απλά έσπαζαν σε μικρότερες φούσκες που τίποτα δεν μπορούσε να αγγίξει και πετούσαν προς τον ουρανό, αφήνοντας πίσω τους μια έντονα αποκρουστική μυρωδιά.

Αέριο. Οι φυσαλλίδες δεν περιείχαν νερό. Αν κάποιος έμπαινε μέσα σε μια φυσαλλίδα, δεν θα μπορούσε να αναπνεύσει.

Όμως, ήταν αδύνατον να διαπεράσει κανείς με το σώμα του μια φυσαλλίδα. Η επιφανειακή τάση ήταν πολύ ισχυρή. Το ίδιο ισχυρή με τις μεταλλικές πλάκες των Σαρ. Το ίδιο ισχυρή με την κορυφή του ουρανού.

Τόσο ισχυρή όσο η κορυφή του ουρανού... Και πάνω από αυτόν; Μήπως υπήρχε ένας κόσμος από αέριο αντί από νερό; Μήπως όλοι οι κόσμοι ήταν απλά φούσκες νερού που αιωρούνταν μέσα στο αέριο;

Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, το ταξίδι ανάμεσά τους θα ήταν αδύνατον, αφού καταρχάς κανείς δεν μπορούσε να διαπεράσει τον ουρανό. Ούτε

και η νηπιακή τους κοσμολογία προέβλεπε κάτι για τους πυθμένες των κόσμων.

Και όμως, μερικά από τα ντόπια πλάσματα έσκαβαν λαγούμια στο βυθό, αναζητώντας εκεί κάτι που ήταν πέρα από τον Άνθρωπο. Ακόμα και η λάσπη του καλοκαιριού έβριθε από μικροσκοπικά πλάσματα για τα οποία η λάσπη ήταν η φυσική τους κατοικία. Ο Άνθρωπος, από τη μεριά του, περνούσε ελεύθερα ανάμεσα στα δυο επίπεδα του νερού, όταν αυτά χωρίζονταν από τη θερμοκλινή, αν και πολλά από τα πλάσματα με τα οποία συζούσε δεν μπορούσαν να το κάνουν, έτσι και η διαχωριστική επιφάνεια παγιωνόταν.

Αν αυτό το νέο σύμπαν στο οποίο αναφερόταν ο Σαρ υπήρχε πραγματικά, θα έπρεπε να βρίσκεται πέρα από τον ουρανό, εκεί που ήταν και το φως. Γιατί να μην μπορεί κανείς να περάσει τον ουρανό; Το γεγονός ότι οι φυσαλλίδες τον διαπερνούσαν έδειχνε πως η επιφάνεια ανάμεσα στο νερό και το αέριο δεν ήταν εντελώς αδιαπέραστη. Είχε ποτέ δοκιμάσει κανένας;

Ο Λέιβον δεν πίστευε πως ένας άνθρωπος θα μπορούσε να διαπεράσει τον ουρανό με μια κουτουλιά, όπως δεν μπορούσε να χωθεί και στο βυθό, αλλά ίσως να υπήρχαν τρόποι για να ξεπεραστεί το πρόβλημα. Στην πλάτη του, για παράδειγμα, υπήρχε ένα φυτό που έδειχνε να συνεχίζει και πέρα από τον ουρανό! Τα πάνω φύλλα του χανόνταν πάνω από αυτόν και φαίνονταν να αναδιπλώνονται προς τα κάτω μόνο από μια ψευδαίσθηση αντανάκλασης.

Πάντα υπέθετε πως τα φυτά πέθαιναν μόλις άγγιζαν τον ουρανό. Συνήθως έτσι γινόταν, γιατί συχνά μπορούσε να δει κανείς τη νεκρή προέκταση, κίτρινη και άτονη, να επιπλέει μισοχωμένη μέσα σε αυτόν τον τέλειο καθρέφτη. Μερικά, όμως, απλά τον διαπερνούσαν, όπως αυτό που τον στήριζε τώρα. Ίσως και αυτό να ήταν μια ψευδαίσθηση, και το φυτό να έβγαινε σε κάποιο άλλο μέρος — στο σημείο όπου οι άνθρωποι είχαν πρωτογεννηθεί και όπου μπορεί να ζούσαν ακόμα...

Οι πλάκες είχαν χαθεί. Υπήρχε μόνο ένας τρόπος να το ανακαλύψει.

Αποφασιστικά, ο Λέιβον άρχισε να σκαρφαλώνει προς τον παλλόμενο καθρέφτη του ουρανού. Τα νυχωτά του πόδια πατούσαν αδιάφορα τα τσαμπιά των εύθραυστων διατόμων. Τα πλατιά κεφάλια κάποιων εξαδέλφων των Πάρα τραβήχτηκαν ξαφνιασμένα από το δρόμο του και έκαναν ανόητα σχόλια πίσω του.

Ο Λέιβον δεν τα άκουγε. Συνέχιζε να σκαρφαλώνει πεισματικά προς το φως, σφίγγοντας με χέρια και με πόδια τον κορμό του φυτού.

«Λέιβον. Πού πάς, Λέιβον;»

Έγειρε και κοίταξε κάτω. Ο άνδρας με το σκεπάρνι του ένευε μικροσκοπικός από ένα μικρό γαλαζοπράσινο συνονθύλευμα που χανόταν μέσα σε μια μαβιά άβυσσο. Κοίταξε αλλού ζαλισμένος, σφίγγοντας τον κορμό. Ποτέ δεν είχε βρεθεί τόσο ψηλά. Συνέχισε να ανεβαίνει.

Μετά από λίγο, άγγιξε τον ουρανό με το ένα

χέρι. Σταμάτησε να πάρει μια ανάσα. Περίεργα βακτηρίδια μαζεύτηκαν γύρω από τη βάση τού αντίχειρά του, εκεί που αίμα έβγαινε από μια μικρή πληγή και διαλυόταν στο νερό. Σκόρπισαν σε μια απότομη χειρονομία του, αλλά ξανακολύμπησαν άμυαλα προς το θαμπό κόκκινο δόλωμα.

Περίμενε μέχρι που δεν ένιωθε πια την ανάσα του κομμένη, και ξανάρχισε να σκαρφαλώνει. Ο ουρανός τού πίεζε το κεφάλι, το σβέρκο και τους ώμους. Φαινόταν να υποχωρεί ελαφρά, με μια σκληρή ελαστικότητα χωρίς τριβή. Το νερό ήταν σε εκείνο το σημείο πολύ λαμπερό και εντελώς άχρωμο. Έκανε άλλο ένα βήμα, σπρώχνοντας με τους ώμους του το τεράστιο βάρος.

Ήταν μάταιο. Ήταν σαν να προσπαθούσε να διαπεράσει μια πέτρα.

Ξανά έπρεπε να ξεκουραστεί. Ενώ περίμενε, βαριανασαίνοντας, έκανε μια περίεργη ανακάλυψη. Παντού τριγύρω από τον κορμό του υδρόβιου φυτού, η ατσάλινη επιφάνεια του νερού καμπυλωνόταν προς τα πάνω, δημιουργώντας ένα είδος θήλακα. Είδε πως μπορούσε να χώσει το χέρι του μέσα — και υπήρχε αρκετός χώρος για να μπει και το κεφάλι του. Κολλώντας το σώμα πάνω στον κορμό, κοίταξε το εσωτερικό του θήλακα, ψαχουλεύοντας με το πληγωμένο του χέρι. Η λάμψη ήταν εκτυφλωτική.

Ακολούθησε κάτι σαν αθόρυβη έκρηξη. Ολόκληρος ο καρπός του τυλίχτηκε ξαφνικά σε ένα έντονο, απρόσωπο σφίξιμο, λες και κοβόταν στα δύο. Με τυφλή έκπληξη, τινάχτηκε προς τα πάνω.

Το δαχτυλίδι τού πόνου ταξίδεψε κατά μήκος τού τεντωμένου μπράτσου του και πέρασε στους ώμους και το στήθος. Άλλο ένα σπρώξιμο, και τα πόδια του περνούσαν και αυτά. Άλλο ένα...

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Σφίχτηκε πάνω στον κορμό και προσπάθησε να ανασάνει — αλλά δεν υπήρχε τίποτε για να αναπνεύσει.

Το νερό βγήκε κυλώντας από το σώμα του, το στόμα, τα ρουθούνια, τους φυσητήρες στα πλευρά του, αναπηδώντας σε αρτούς πίδακες. Μια έντονη φαγούρα κάλυψε όλη την επιφάνεια τού κορμιού του. Σε κάθε σπασμό ήταν σαν να τον διαπερνούσαν κοφτερά μαχαίρια, και σαν από μακριά άκουσε περισσότερο νερό να βγαίνει από τα πνευμόνια του με ένα απαίσιο πλατσούρισμα.

Ο Λέιβον ασφυχτιούσε.

Με έναν τελευταίο σπασμό, κλώτσησε το κορμί του μακριά από τον κορμό και έπεσε. Ένα δυνατό τράνταγμα τον συντάραξε και ύστερα το νερό, που τόσο βίαια είχε αρνηθεί να τον αφήσει, τον ξαναπήρε βίαια στην αγκαλιά του.

Κατρακυλώντας άτονα, παρασύρθηκε από τα ρεύματα προς το βυθό.

III

Για πολλές μέρες ο Λέιβον έμεινε κουλουριασμένος και αναίσθητος μέσα στο σπόρο του, σαν να είχε πέσει σε χειμέρια νάρκη. Το σοκ τού κρύου που είχε δεχτεί το σώμα του καθώς έμπαινε στο φυσικό του περιβάλλον είχε εκλειφθεί α-

πό τον οργανισμό του σαν σημάδι επερχόμενου χειμώνα, όπως επίσης και η έλλειψη οξυγόνου από τη σύντομη παραμονή του πάνω από τον ουρανό. Οι αδένες σχηματισμού του σπόρου είχαν τεθεί αμέσως σε λειτουργία.

Αν δεν είχε συμβεί αυτό, ο Λέιβον σίγουρα θα είχε πεθάνει. Ο κίνδυνος της ασφυξίας απομακρύνθηκε καθώς βούλιαζε και το ζωογόνο νερό αντικαθιστούσε τον αέρα στα πνευμόνια του. Όμως, για την οξεία αποξήρανση του δέρματος και τα εγκαύματα τρίτου βαθμού, το υποβρύχιο σύμπαν του δεν γνώριζε γιατρειά. Το αμνιοτικό υγρό που παρήγαγαν οι σπορογόνοι αδένες αφότου η διαφανής κεχριμπαρένια σφαίρα τον είχε τυλίξει, πρόσφεραν στον Λέιβον τη μοναδική του ευκαιρία να επιβιώσει.

Η σφαίρα εντοπίστηκε μερικές μέρες αργότερα από μια περιπλανόμενη αμοιβάδα, να κείτεται ακίνητη μέσα στον αιώνιο χειμώνα του βυθού. Εκεί κάτω, η θερμοκρασία ήταν μόνιμα 4°, οποιαδήποτε εποχή του χρόνου, αλλά ήταν πρωτάκουστο να βρεθεί εκεί ένας σπόρος ενώ τα ανώτερα στρώματα του νερού ήταν ακόμα ζεστά και πλούσια σε οξυγόνο.

Μέσα σε μια ώρα, η κύστη είχε περιτριγυριστεί από δεκάδες έκπληκτα πρωτόζωα που συνωστίζονταν το ένα δίπλα στο άλλο για να χτυπήσουν με τα τυφλά κορμιά τους της επιφάνειά της. Μια ώρα αργότερα, μια ομάδα ανήσυχων ανθρώπων κατέβηκε από τα κάστρα. Κόλλησαν για μια στιγμή τις μύτες τους πάνω στο διάφανο υλικό και μετά έδωσαν γρήγορα διαταγές.

Τέσσερις Πάρα μαζεύτηκαν πάνω από την κεχριμπαρένια σφαίρα και ακολούθησε μια υπόκωφη έκρηξη καθώς οι τριχοκύστεις που βρίσκονταν στις βάσεις των κροσσών τους έσκασαν, γεμίζοντας το νερό με λεπτές ρευστές ίνες που γρήγορα στερεοποιήθηκαν. Οι τέσσερις Πάρα βόμβισαν και άρχισαν να τραβούν προς τα πάνω.

Η κύστη του Λέιβον ταλαντεύτηκε μέσα στη λάσπη και μετά σηκώθηκε αργά, τραβηγμένη από τον ιστό. Από κοντά, ένας Νοκ έρριχνε το ψυχρό παλλόμενο φως του για να φωτίζει την επιχείρηση — όχι για τους Πάρα που δεν το είχαν ανάγκη, αλλά για την απορημένη ομάδα των ανθρώπων. Η κοιμισμένη μορφή του Λέιβον, με το κεφάλι σκυμμένο μπροστά και τα γόνατα τραβηγμένα πάνω στο στήθος, άρχισε να περιστρέφεται αργά μέσα στο κέλυφος που μετακινούσαν.

«Πηγαίνετέ τον στον Σαρ».

Ο νεαρός Σαρ δικαίωνε την παραδοσιακή σοφία με την οποία τον έντυνε το κληρονομικό του αξίωμα φροντίζοντας να κοιτάζει μόνο τη δουλειά του. Κατάλαβε αμέσως πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για τον Λέιβον και έτσι απλά διέταξε να μεταφέρουν τη σφαίρα σε ένα ψηλό δωμάτιο του πύργου του, όπου η αφθονία φωτός και το ζεστό νερό θα έπρεπε να δώσει σήμα στην κοιμισμένη μορφή πως η άνοιξη είχε έρθει πάλι. Πέρα από αυτό, απλά καθόταν και τον παρατηρούσε, κρατώντας τις θεωρίες του για τον εαυτό του.

Μέσα στο σπόρο, το σώμα του Λέιβον φαινόταν να απορρίπτει το δέρμα του σε μακριές λουρίδες και κομμάτια. Σταδιακά, το περίεργο ζάρωμα υποχώρησε. Τα ρυτιδιασμένα χέρια και πόδια και η ρουφηγμένη του κοιλιά ξαναγέμισαν.

Οι μέρες περνούσαν ενώ ο Σαρ παρακολουθούσε. Τελικά, δεν μπορούσε πια να εντοπίσει άλλες αλλαγές και, από μια παρόρμηση, διέταξε να ανεβάσουν την κύστη στην κορυφή του πύργου και να την αφήσουν εκτεθειμένη στο φως της μέρας.

Μια ώρα αργότερα, ο Λέιβον άρχισε να κινείται μέσα στην κεχριμπαρένια φυλακή του. Ξεδιπλώθηκε και τεντώθηκε, στρέφοντας έκπληκτα τα μάτια προς το φως. Η έκφρασή του ήταν αυτή ενός ανθρώπου που δεν είχε ακόμη ξυπνήσει από έναν φριχτό εφιάλτη. Ολόκληρο το σώμα του έλαμπε με ένα παράξενο ροδαλό χρώμα.

Ο Σαρ χτύπησε ευγενικά τα τοιχώματα της κύστης. Ο Λέιβον γύρισε προς τη μεριά του ήχου και η ζωή ξαναγύρισε στα μάτια του. Χαμογέλασε επιφυλακτικά και έσπρωξε με χέρια και με πόδια τα εσωτερικά τοιχώματα της σφαίρας.

Ολόκληρη η σφαίρα θρυμματίστηκε. Το αμνιοτικό υγρό διαλύθηκε γύρω από τον Σαρ, μεταφέροντας μαζί του μια οσμή που πρόδιδε μια άγρια μάχη ενάντια στο θάνατο.

Ο Λέιβον στάθηκε ανάμεσα στα θραύσματα του κελύφους του και κοίταξε τον Σαρ σιωπηλά. Στο τέλος, είπε:

«Σαρ, βρέθηκα πέρα από τον ουρανό».

«Το ξέρω», είπε ήρεμα ο Σαρ.

Ξανά ο Λέιβον έμεινε σιωπηλός. «Μην είσαι ταπεινόφρονας, Λέιβον», είπε ο Σαρ. «Έκανες κάτι μοναδικό, αν και παραλίγο να σου κοστίσει τη ζωή. Πρέπει να μου πεις και τα υπόλοιπα — όλα».

«Τα υπόλοιπα;»

«Με δίδαξες πολλά ενώ κοιμόσουν. Ή, μήπως, αντιτίθεσαι ακόμα στην άσκοπη γνώση;»

Ο Λέιβον δεν μπορούσε να πει τίποτα. Δεν ξεχώριζε πια τα όσα γνώριζε από όσα θα ήθελε να γνωρίζει. Είχε μόνο μια ερώτηση να κάνει αλλά δεν τολμούσε να τη διατυπώσει. Μπορούσε απλά να κοιτάζει ταπεινά το λεπτεπίλεπτο πρόσωπο του Σαρ.

«Μου απάντησες», είπε ο Σαρ, ακόμα πιο ευγενικά. «Έλα, φίλε μου. Κάθισε να σχεδιάσουμε το ταξίδι μας προς τα άστρα».

Είχαν περάσει δυο χειμέριες νάρκες από την επικίνδυνη ανάβαση του Λέιβον πέρα από τον ουρανό, όταν όλες οι εργασίες στο διαστημόπλοιο σταμάτησαν. Ο Λέιβον ήξερε πως είχε μπει πια σε εκείνη την παροδικά αγέραστη κατάσταση στην οποία ένας άνθρωπος εισέρχεται μόλις φτάσει στην ωριμότητά του. Ήξερε, όμως, πως είχε ρυτίδες χαραγμένες στο μέτωπό του, οι οποίες θα έμεναν και θα βάθαιναν.

Ο «γέρο» Σαρ είχε και αυτός αλλάξει. Καθώς έφτανε στην ωριμότητα, τα χαρακτηριστικά του είχαν χάσει κάποια από τη λεπτότητά τους. Αν και η δομή του προσώπου του θα του έδινε πάντα

μια ασκητική και ποιητική όψη; η συμμετοχή του
στο σχέδιο τού έδινε συνήθως μια ανέκφραστη
και μερικές φορές βλοσυρή όψη.

Παρά το πέρασμα των χρόνων, το διαστημό-
πλοιο δεν είχε ακόμα ολοκληρωθεί. Ακουμπού-
σε πάνω σε μια εξέδρα κατασκευασμένη σε μια
πέτρινη προεξοχή που προεκτεινόταν από το έ-
να τοίχωμα του κόσμου. Είχε ένα τεράστιο σκαρί
από ξύλο με αρκετά ομοιόμορφα κενά μέσα από
τα οποία διακρίνονταν οι δοκοί του σκελετού
του.

Οι εργασίες προχωρούσαν αρχικά με πολύ
γρήγορο ρυθμό, γιατί δεν ήταν δύσκολο να φα-
νταστεί κανείς τί είδος σχήματος θα χρειαζόταν
για να συρθεί μέσα στο κενό χωρίς να χάσει το
νερό του. Από την αρχή, όμως, είχε γίνει κατα-
νοητό πως το τεράστιο μέγεθος της μηχανής θα
απαιτούσε μακρόχρονη περίοδο κατασκευής, ί-
σως ακόμη και δυο ολόκληρες εποχές. Ωστόσο,
ούτε ο Λέιβον ούτε ο Σαρ είχαν προβλέψει κά-
ποιο σοβαρό κώλυμα.

Από μια άποψη, αν και το σκάφος φαινόταν
με την πρώτη ματιά ατελές αυτό οφειλόταν κυ-
ρίως στο ότι το ένα τρίτο των οργάνων του θα
το αποτελούσαν ζωντανά πλάσματα, τα οποία α-
σφαλώς θα έπαιρναν τις θέσεις τους μόνο λίγο
πριν την αναχώρηση.

Όμως, κάθε τόσο η δουλειά σταματούσε για
μεγάλες χρονικές περιόδους. Αρκετές φορές, ο-
λόκληρα τμήματα έπρεπε να ξηλωθούν, καθώς
γινόταν όλο και πιο εμφανές πως σχεδόν καμιά
φυσιολογική και κατανοητή θεωρία δεν μπορού-

σε να εφαρμοστεί στην περίπτωση ενός διαστη-
μικού ταξιδιού.

Η έλλειψη των ιστορικών πλακών, που οι Πά-
ρα συνέχιζαν να αρνούνται να παραδώσουν, ή-
ταν ένα διπλό εμπόδιο. Αμέσως μετά την απώ-
λειά τους, ο Σαρ είχε βαλθεί να τις ξαναγράψει
από μνήμης. Όμως, αντίθετα με τους πιο θρη-
σκόληπτους του λαού του, αυτός ποτέ δεν τις θε-
ωρούσε σάν ένα είδος ιερής γραφής και γι' αυτό
δεν είχε προσπαθήσει να τις αποστηθίσει λέξη
προς λέξη. Ακόμα και πριν από την κλοπή, είχε
συγκεντρώσει διάφορες μεταφράσεις αποσπα-
σμάτων που παρουσίαζαν σημειολογικά προ-
βλήματα και οι οποίες ήταν αποθηκευμένες στη
βιβλιοθήκη του, σκαλισμένες σε ξύλο. Οι μετα-
φράσεις αυτές, όμως, συνήθως έρχονταν σε σύ-
γκρουση μεταξύ τους, και καμιά δεν ανέλυε πώς
κατασκευάζεται ένα διαστημόπλοιο, θέμα για το
οποίο και το αρχικό κείμενο ήταν πολύ ασαφές.

Δεν είχε γίνει κανένα αντίγραφο των μυστη-
ριωδών συμβόλων του αρχικού κειμένου, για τον
απλούστατο λόγο ότι δεν υπήρχε τίποτα μέσα
στον υδάτινο κόσμο ικανό να καταστρέψει τα
πρωτότυπα ούτε και να μιμηθεί την εμφανή α-
φθαρσία τους. Ο Σαρ είχε αντιληφθεί πολύ αργά
ότι από απλή προνοητικότητα θα έπρεπε να εί-
χαν κάνει έναν αριθμό ακριβών, έστω και πρό-
σκαιρων αρχείων — αλλά μετά από γενιές γαλα-
ζοπράσινης ειρήνης, η απλή προνοητικότητα
δεν συμπεριλαμβάνει και την προετοιμασία για
την αντιμετώπιση της καταστροφής. (Άλλωστε,
ένα πολιτισμός που έπρεπε να σκαλίζει το κάθε

γράμμα του απλοϊκού του αλφαβήτου πάνω σε φουσκωμένο ξύλο με ένα κομμάτι καλάμι δεν μπορούσε να ενθαρρύνει την τήρηση αντιγράφων εις τριπλούν).

Έτσι, η ατελής μνήμη του Σαρ σχετικά με το περιεχόμενο των ιστορικών πλακών, σε συνδυασμό με τις αιώνιες αμφιβολίες πάνω στις διάφορες μεταφράσεις, αποδείχθηκε τελικά το κυριότερο εμπόδιο για την πρόοδο των εργασιών στο διαστημόπλοιο.

«Ο άνθρωπος πρέπει να μάθει να πλατσουρίζει πριν μάθει να κολυμπά», είπε παρατηρήσει ο Λέιβον, και ο Σαρ δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει μαζί του.

Ήταν φανερό πως, όποιες και αν ήταν οι γνώσεις των αρχαίων σχετικά με την κατασκευή διαστημοπλοίων, μικρό μέρος τους μπορούσε να χρησιμοποιηθεί από ανθρώπους που προσπαθούσαν να φτιάξουν το πρώτο σκάφος τους από το τίποτα. Εκ των υστέρων, δεν ήταν απορίας άξιο που το μεγάλο σκαρί παρέμενε ακόμα ατελείωτο, αναδίδοντας μια μυρωδιά μούχλας καθώς το ξύλο έχανε σταδιακά τη δύναμή του, δυο γενιές μετά την τοποθέτηση της πλατιάς του βάσης.

Ο παχύς νεαρός που ήταν επικεφαλής της αντιπροσωπείας των απεργών ήταν ο Φιλ Κ. ένας άνδρας δυο γενιές νεότερος από τον Λέιβον και τέσσερις νεότερος από τον Σαρ. Είχε ρυτίδες στις γωνίες των ματιών του και αυτές τον έκαναν να μοιάζει ταυτόχρονα σαν κακότροπος γέρος

και σαν μωρό που βγήκε ελαττωματικό από το σπόρο του.

«Σταματάμε αυτή την παράλογη επιχείρηση», είπε ψυχρά. «Φάγαμε τα νιάτα μας με αυτό, αλλά τώρα είμαστε πια κύριοι του εαυτού μας και λέμε πως όλα πήρανε τέλος. Τέλος!»

«Δεν σας εξανάγκασε κανένας», είπε ο Λέιβον θυμωμένα.

«Μας εξανάγκασαν οι γονείς μας και η ίδια η κοινωνία», μπήκε στη μέση ένα αδύνατο μέλος της αντιπροσωπείας. «Τώρα, όμως, θα αρχίσουμε να ζούμε ξανά στον αληθινό κόσμο. Όλοι στις μέρες μας γνωρίζουν πως δεν υπάρχει άλλος κόσμος πέρα από αυτόν. Εσείς οι γέροι, κρατήστε αν σας αρέσει τις προλήψεις σας. Εμείς δεν θα σας ακολουθήσουμε».

Ο Λέιβον κοίταξε έκπληκτος τον Σαρ. Ο επιστήμονας χαμογέλασε και είπε: «Άφησέ τους να φύγουν, Λέιβον. Δεν μας χρειάζονται λιπόψυχοι».

Ο χοντρός νεαρός κοκκίνησε. «Με τις προσβολές δεν θα μας πείσετε να γυρίσουμε πίσω στη δουλειά. Τελειώσαμε. Φτιάξτε μόνοι σας το σκάφος για να πάτε σε αυτό το ανύπαρκτο μέρος!»

«Πολύ καλά», του απάντησε ο Λέιβον στον ίδιο τόνο. «Φύγετε, λοιπόν. Μη στέκεστε εδώ να φλυαρείτε. Πήρατε την απόφασή σας και δεν μας ενδιαφέρουν οι δικαιολογίες σας. Γεια χαρά».

Ο χοντρός νεαρός είχε προφανώς ακόμα πολύ στόμφο να εκφράσει και τα λόγια του Λέιβον

τον βραχυκύκλωσαν. Εξετάζοντας, όμως, το πέτρινο πρόσωπο του Λέιβον, κατάλαβε πως έπρεπε να αρκεστεί στη μικρή του νίκη και να μην επιμείνει άλλο. Μαζί με την αντιπροσωπία, απομακρύνθηκαν ταπεινωμένοι.

«Τώρα τί γίνεται;» ρώτησε ο Λέιβον όταν χάθηκαν. «Πρέπει να παραδεχτώ, Σαρ, πως θα ήθελα να δοκιμάσω να τους μεταπείσω. Έχουμε ανάγκη τους εργάτες».

«Όχι όσο έχουν αυτοί ανάγκη εμάς», είπε ήρεμα ο Σαρ. «Πόσους εθελοντές έχεις για το πλήρωμα του πλοίου;»

«Εκατοντάδες. Κάθε νεαρός της γενιάς μετά από αυτήν του Φιλ θέλει να έρθει. Τουλάχιστον σε αυτό το σημείο, ο Φιλ είχε άδικο. Το σχέδιο εξάπτει τη φαντασία των πολύ νέων».

«Τους ενθάρρυνες εσύ καθόλου;»

«Ασφαλώς», είπε ο Λέιβον. «Τους είπα πως θα τους καλέσουμε μόλις τους διαλέξουμε. Δεν μπορούμε, όμως, να σκεφτόμαστε κάτι τέτοιο στα σοβαρά. Θα ήταν παράλογο να αντικαταστήσουμε την επίλεκτη ομάδα των ειδικών με νεαρούς που δεν διαθέτουν τίποτε άλλο πέρα από τον ενθουσιασμό τους».

«Δεν είχα αυτό στο μυαλό μου, Λέιβον. Κάπου μέσα στα δωμάτια δεν τριγυρνούσε ένα Νοκ; Αα, νάτο, κοιμάται πάνω στο θόλο. Νοκ!»

Το πλάσμα ανάδευσε νωθρά τα πλοκάμια του.

«Νοκ, έχω ένα μήνυμα», του φώναξε ο Σαρ. «Τα πρωτόζωα πρέπει να πουν σε όλους τους ανθρώπους ότι όσοι επιθυμούν να επισκεφτούν τον καινούριο κόσμο με το διαστημόπλοιο, θα

πρέπει να έρθουν αμέσως στο χώρο κατασκευής. Πες τους ότι δεν μπορούμε να τους πάρουμε όλους, αλλά μόνοι όσοι μας βοηθήσουν να τελειώσουμε το σκάφος θα είναι μέσα στους υποψήφιους».

Ο Νοκ ζάρωσε ξανά τα πλοκάμια του και φάνηκε να αποκοιμιέται πάλι. Στην πραγματικότητα, βέβαια, έστελνε το μήνυμα μέσα στο νερό προς όλες τις κατευθύνσεις.

IV

Ο Λέιβον γύρισε το βλέμμα από το συνονθύλευμα των σωλήνων επικοινωνίας που αποτελούσαν και τον πίνακα ελέγχου του σκάφους και κοίταξε τον Πάρα. «Για μια τελευταία φορά», είπε. «Θα μας δώσετε πίσω τις πλάκες;»

«Όχι, Λέιβον. Ποτέ δεν σας αρνηθήκαμε κάτι μέχρι τώρα, αλλά αυτή τη φορά πρέπει να το κάνουμε».

«Μα, θα έρθεις και εσύ μαζί μας, Πάρα. Αν δεν μας δώσεις τις γνώσεις που χρειαζόμαστε, θα χάσεις κι εσύ τη ζωή σου αν πεθάνουμε πάνω στην προσπάθεια».

«Τί σημασία έχει ένας Πάρα;» είπε το πλάσμα. «Είμαστε όλοι όμοιοι. Αυτό το κύτταρο θα πεθάνει, αλλά τα πρωτόζωα θέλουν να γνωρίζουν τί θα καταφέρετε στο ταξίδι σας. Πιστεύουμε ότι πρέπει να ξεκινήσετε χωρίς τις πλάκες».

«Γιατί;»

Το πρωτόζωο έμεινε αμίλητο. Ο Λέιβον το αγριοκοίταξε για μια στιγμή και μετά στράφηκε

απότομα προς τους σωλήνες επικοινωνίας. «Όλοι στις θέσεις σας», είπε. Ένιωθε να τρέμει. «Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε. Τολ, σφραγίστηκε το σκάφος;»

«Απ' όσο μπορώ να πω, Λέιβον».

Ο Λέιβον μετακινήθηκε σε ένα άλλο μεγάφωνο. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήδη το νερό του φαινόταν αποπνικτικό, αν και το σκάφος δεν είχε καν ξεκινήσει.

«Ξεκινάμε με το ένα τέταρτο της ισχύος. Ένα, δύο, τρία, πάμε».

Ολόκληρο το σκάφος σείστηκε και μετά ξανακάθισε στη θέση του. Τα διάτομα κατά μήκος του κάτω τμήματος του σκάφους μπήκαν στις εσοχές τους και τα διάφανα πόδια τους άρχισαν να γυρίζουν πάνω σε πλατιούς ατέρμωνες ιμάντες από ακατέργαστο δέρμα. Ξύλινα γρανάζια έτριξαν, αυξάνοντας την αργή ισχύ των πλασμάτων και μεταδίδοντάς τη στους δεκαέξι άξονες των τροχών του σκάφους.

Το σκάφος ταρακουνήθηκε και άρχισε να κυλάει αργά κατά μήκος της πλαγιάς της άμμου. Μέσα από ένα φινιστρίνι από λεπιδόλιθο, ο Λέιβον κοιτούσε γεμάτος αγωνία. Το πλοίο έγειρε και άρχισε να σκαρφαλώνει την πλαγιά. Πίσω του, μπορούσε να νιώσει τα βλέμματα του Σαρ, του Πάρα και των δύο βοηθών πιλότων, να προσπαθούν να διαπεράσουν το σώμα του και να κοιτάξουν κι αυτά μέσα από το φινιστρίνι. Ο κόσμος φαινόταν διαφορετικός τώρα που τον άφηνε πίσω του. Πώς δεν είχε προσέξει όλη αυτή την ομορφιά πριν;

Το πλατάγισμα των ατέρμονων ιμάντων και το τρίξιμο των γραναζιών και των αξόνων έγιναν εντονότερα καθώς η πλαγιά πήρε μεγαλύτερη κλίση. Το σκάφος συνέχισε να ανεβαίνει με σπασμωδικές κινήσεις. Γύρω του κολυμπούσαν ομάδες ανθρώπων και πρωτόζωων, συνοδεύοντάς το προς τον ουρανό.

Τελικά, ο ουρανός χαμήλωσε και πίεσε την κορυφή του σκάφους.

«Λίγη ακόμη δουλειά από τα διάτομά σου, Τανόλ», φώναξε ο Λέιβον. «Βράχος ίσια μπροστά μας». Το πλοίο πήρε μια δύσκαμπτη στροφή. «Ωραία, τώρα ελάττωσε πάλι ταχύτητα. Δώσε ένα σπρώξιμο από τη μεριά σου, Θαν — όχι, όχι τόσο πολύ... έτσι μπράβο. Επανέλθετε στα φυσιολογικά. Συνεχίζετε να μας στρίβετε Τανόλ, λίγη ακόμα κίνηση για να ισιώσουμε. Ωραία. Σταθερά από όλες τις πλευρές. Σε λίγο φτάνουμε».

«Πώς μπορείς να σκέφτεσαι τόσα πολλά πράγματα μαζί;» αναρωτήθηκε ο Πάρα από πίσω του.

«Δεν ξέρω να σου πω. Έτσι σκέφτονται όλοι οι άνθρωποι. Επόπτες, λίγο πιο γρήγορα, τώρα. Η πλαγιά γίνεται πιο απότομη».

Τα γρανάζια έτριξαν. Το σκάφος σήκωσε τη μύτη του προς τα πάνω. Ο ουρανός φώτισε το πρόσωπο του Λέιβον. Παρόλο που προσπαθούσε να το κρύψει, είχε αρχίσει να φοβάται. Ένιωθε τα πνευμόνια του έτοιμα να σπάσουν και στο μυαλό του αναβίωνε η ατέλειωτη πτώση του μέσα στο παγωμένο νερό. Αισθανόταν φαγούρα και κάψιμο στο δέρμα. Θα ξανανέβαινε εκεί πά-

νω; Εκεί, στο φλεγόμενο κενό, όπου καμια ζωή δεν υπήρχε;

Η πλαγιά άρχισε να ισιώνει και η κίνηση του σκάφους έγινε λίγο ευκολότερη. Ο ουρανός ήταν πια τόσο κοντά, ώστε η βαριά κίνηση του σκάφους τον συντάραζε. Οι κυματισμοί του έρριχναν σκιές πάνω στην άμμο. Σιωπηλά, οι πλεξούδες των γαλαζοπράσινων φυκιών ρουφούσαν το φως και το μετέτρεπαν σε οξυγόνο, συνεχίζοντας τον αργό άμυαλο χορό τους ακριβώς κάτω από τον μακρύ φεγγίτη από λεπιδόλιθο που διέτρεχε την οροφή του σκάφους κατά μήκος. Στο αμπάρι, κάτω από το διάδρομο και τα πατώματα των καμπίνων, τα ανθόζωα στροβίλιζαν τα πλοκάμια τους διατηρώντας το νερό του πλοίου σε κίνηση και τρεφόμενα από τα περαστικά οργανικά σωματίδια.

Μια-μια, οι μορφές έξω από το πλοίο έσεισαν τα χέρια ή τα πλοκάμια τους και αποτραβήχτηκαν, κατεβαίνοντας την πλαγιά προς το γνωστό κόσμο. Τελικά, απόμεινε μονάχα μια νυχτολαμπίδα, ένας εξάδελφος των πρωτόζωων, μισή φυτό και μισή ζώο, που ακολούθησε το σκάφος μέχρι τα ρηχά νερά. Αγαπούσε το φως, αλλά τελικά κι αυτή επέστρεψε πίσω στα δροσερότερα βάθη, χτυπώντας νωθρά το νερό με το μοναδικό της πλοκάμι. Δεν ήταν πολύ έξυπνο πλάσμα, αλλά ο Λέιβον ένιωσε μεγάλη μοναξιά όταν τους άφησε.

Η αλήθεια ήταν πως εκεί που πήγαιναν κανείς δεν μπορούσε να τους ακολουθήσει.

Ο ουρανός δεν ήταν πια παρά μια λεπτή ανθε-

κτική μεμβράνη νερού που κάλυπτε το επάνω μέρος του σκάφους. Το σκάφος έκοψε ταχύτητα, και όταν ο Λέιβον ζήτησε περισσότερη ισχύ, άρχισε να χώνεται μέσα στους κόκκους της άμμου.

«Δεν γίνεται τίποτα έτσι», είπε ο Σαρ εκνευρισμένα. «Νομίζω πως είναι καλύτερα να κατεβάσουμε το μοχλό των γραναζιών ώστε να μπορέσεις να πετύχεις ένα πιο αργό και σταθερό σπρώξιμο».

«Ωραία», συμφώνησε ο Λέιβον. «Σταματήστε όλοι. Σαρ, θα επιβλέψεις την αλλαγή των ταχυτήτων;»

Μια παράλογη λαμπρότητα κενού διαστήματος κοιτούσε τον Λέιβον καταπρόσωπο μέσα από το μεγάλο του φινιστρίνι. Ήταν τρομερά εκνευριστικό να αναγκαστούν να σταματήσουν εκεί, στο ίδιο το κατώφλι της αιωνιότητας. Ήταν επίσης και επικίνδυνο. Ο Λέιβον ένιωσε να αναβλύζει ξανά μέσα του ο παλιός φόβος τού άγνωστου. Λίγες ακόμα στιγμές αδράνειας, και ήταν σίγουρος πως δεν θα κατάφερνε να συνεχίσει την αποστολή.

Σκέφτηκε πως έπρεπε να υπήρχε κάποιος καλύτερος τρόπος για να αλλάζουν ταχύτητες από τον παραδοσιακό που απαιτούσε την αποσυναρμολόγηση σχεδόν ολόκληρου του κουτιού ταχυτήτων. Γιατί να μην υπάρχει ένας αριθμός από γρανάζια διαφορετικών μεγεθών πάνω στον ίδιο άξονα, που να μη λειτουργούν όλα μαζί, αλλά να χρησιμοποιούνται απλά με τη μετακίνηση τού άξονα μπρος και πίσω μέσα στις κατάλληλες εσοχές; Το σύστημα θα ήταν και πάλι δυσκίνητο, αλ-

λά θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί με εντολές από τη γέφυρα και δεν θα υποχρεώνε στο σταμάτημα ολόκληρης της μηχανής — ούτε και θα έφεγγε τόσο πολύ το στομάχι του νέου πιλότου.

Ο Σαρ έβγαλε το κεφάλι του μέσα από την καταπακτή και κολύμπησε προς το μέρος του.

«Όλα έτοιμα», είπε. «Αν και τα γρανάζια δεν πολυαντέχουν στην πίεση».

«Κινδυνεύουν να ραγίσουν;»

«Ναι. Μην ξεκινήσεις πολύ γρήγορα».

Ο Λέιβον ένευσε βουβά. Χωρίς να σταθεί ούτε για μια στιγμή για να σκεφτεί τις συνέπειες της απόφασής του, φώναξε: «Πρόσω ημιταχώς».

Το σκάφος τραντάχτηκε και άρχισε πάλι να κινείται, πολύ αργά αλλά και πολύ πιο ομαλά από πριν. Από πάνω τους, ο ουρανός έγινε εντελώς διάφανος. Το μεγάλο φως διαπερνούσε τα φινιστρίνια με εκτυφλωτική λάμψη. Πίσω από τον Λέιβον, το πλήρωμα αναδευόταν ανήσυχα.

Ξανά το σκάφος έκοψε ταχύτητα, προσπαθώντας να διασπάσει το εκτυφλωτικό φράγμα. Ο Λέιβον ξεροκατάπιε και διέταξε να αυξήσουν ταχύτητα. Το σκάφος βογγούσε σαν κάτι ετοιμοθάνατο. Είχε και πάλι σχεδόν σταματήσει.

«Πιο γρήγορα», φώναξε ο Λέιβον.

Για μια φορά ακόμα, με αφάνταστη βραδύτητα, το σκάφος άρχισε να κινείται, γέρνοντας τη μύτη προς τα πάνω.

Ύστερα, εκτινάχτηκε μπροστά και κάθε σανίδα και δοκάρι μέσα του άρχισαν να τρίζουν.

«Λέιβον» Λέιβον!»

Ο Λέιβον στράφηκε απότομα προς τη μεριά της φωνής. Ερχόταν από ένα σωλήνα επικοινωνίας, αυτόν που συνδεόταν με την πρύμνη του σκάφους.

«Λέιβον!»

«Τί συμβαίνει; Σταμάτα να ουρλιάζεις».

«Βλέπω την κορυφή του ουρανού! Από την *άλλη* μεριά, από πάνω. Μοιάζει με ένα μεγάλο σκέπασμα από μέταλλο. Απομακρυνόμαστε από κοντά του. Περάσαμε πάνω από τον ουρανό, Λέιβον. Επάνω από τον ουρανό!»

Άλλο ένα βίαιο τράνταγμα έκανε τον Λέιβον να στραφεί προς το μπροστινό φινιστρίνι. Στο εξωτερικό του λεπιδόλιθου, το νερό εξατμιζόταν με εκπληκτική ταχύτητα, παραμορφώνοντας το φως μέσα από ουράνια τόξα.

Ο Λέιβον είδε το Διάστημα.

Στην άρχη έμοιαζε με μια έρημη και αφάνταστα στεγνή όψη του βυθού. Υπήρχαν πελώρια βράχια, πανύψηλοι γκρεμοί και λιθάρια που έβλεπαν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Μα το μέρος αυτό είχε ένα δικό του ουρανό, ένα σκούρο γαλάζιο θόλο, τόσο μακριά που δεν μπορούσε να πιστέψει, πόσο μάλλον να υπολογίσει, πόση έπρεπε να είναι η απόσταση. Και πάνω σε αυτόν το θόλο ήταν μια σφαίρα από λευκή φωτιά που καψάλιζε τα μάτια του.

Η ερημιά των βράχων ήταν ακόμη αρκετά μακριά από το σκάφος που τώρα φαινόταν να ακουμπά σε μια επίπεδη γυαλιστερή πεδιάδα. Κάτω από τη λάμψη της επιφάνειας, η πεδιάδα έμοιαζε

να αποτελείται από άμμο, την απλή γνωστή άμμο που σχημάτιζε μια πλαγιά μέσα στο σύμπαν του Λέιβον. Ήταν η πλαγιά την οποία είχε ανεβεί το σκάφος για να φτάσει μέχρι εκεί, μα αυτή εδώ η άμμος καλυπτόταν από ένα γυαλιστερό πολύχρωμο κάλυμμα.

Ξαφνικά, ο Λέιβον συνειδητοποίησε μια άλλη φωνή να βγαίνει από τον πίνακα επικοινωνίας. Κούνησε το κεφάλι θυμωμένα και φώναξε στο χωνί! «Τί είναι πάλι;»

«Λέιβον, εδώ Θαν. Πού μας έφερες; Οι ιμάντες έχουν ακινητοποιηθεί. Τα διάτομα δεν μπορούν να τους κινήσουν. Δεν νομίζω να προσποιούνται, γιατί τα χτυπήσαμε αρκετά γερά για να νομίζουν πως θέλουμε να τους σπάσουμε το κέλυφος. Δεν μας δίνουν άλλη ισχύ».

«Μην τα ζορίζεις άλλο», είπε κοφτά ο Λέιβον. «Δεν έχουν αρκετή εξυπνάδα για να προσποιούνται. Εάν σου λένε πως δεν μπορούν να σου δώσουν άλλη ισχύ, θα λένε την αλήθεια».

«Τότε, κοίτα να δεις πως θα μας ξεμπλέξεις από εδώ». Η φωνή τού Θαν ήταν τρομοκρατημένη.

Ο Σαρ ήρθε και στάθηκε δίπλα στον Λέιβον. «Βρισκόμαστε στην ένωση νερού και διαστήματος και η επιφανειακή τάση είναι πολύ μεγάλη», είπε χαμηλόφωνα. «Γι' αυτό επέμενα να κατασκευάσουμε το σκάφος με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούμε να σηκώσουμε τους τροχούς από το έδαφος όταν χρειαστεί. Για αρκετό καιρό δεν μπορούσα να κατανοήσω τις αναφορές των ιστορικών πινακίδων σε «πτυσσόμενα όργανα προ-

σγείωσης» αλλά τελικά σκέφτηκα πως η τάση πάνω σε μια επιφάνεια διαστήματος «νερού» ή, για να είμαι πιο ακριβής, διαστήματος «λάσπης» δεν θα άφηνε ένα μεγάλο αντικείμενο να ξεκολλήσει εύκολα. Αν διατάξεις να σηκώσουν τους τροχούς, νομίζω πως θα προχωρήσουμε πιο γρήγορα με την κοιλιά».

«Καλώς», είπε ο Λέιβον. «Εε, εσείς από κάτω, σηκώστε τους τροχούς. Προφανώς οι αρχαίοι ήξεραν καλά τη δουλειά τους, Σαρ».

Αρκετή ώρα αργότερα, γιατί η μετατόπιση της κίνησης στο κάτω μέρος του πλοίου απαιτούσε και άλλη επανασυναρμολόγηση του κουτιού ταχυτήτων, το σκάφος άρχισε να σέρνεται πάνω στην ακτή προς τα βράχια. Γεμάτος αγωνία, ο Λέιβον έψαχνε να βρει κάποιο άνοιγμα στο απειλητικό τείχος που υψωνόταν μπροστά τους. Στα αριστερά πρόσεξε ένα ρυάκι που μπορεί να τους πρόσφερε μια δίοδο, έστω και αμφίβολη, προς τον επόμενο κόσμο. Μετά από κάποια σκέψη, ο Λέιβον διέταξε το σκάφος να στραφεί προς τα εκεί.

«Νομίζεις πως αυτό το πράγμα στον ουρανό είναι αστέρι;», ρώτησε. «Μα υποτίθεται πως είναι πολλά. Εγώ βλέπω μόνο ένα, αν και αυτό μου αρκεί».

«Δεν ξέρω», παραδέχθηκε ο Σαρ. «Μα αρχίζω να παίρνω μια εικόνα του τρόπου που είναι κατασκευασμένο το σύμπαν. Προφανώς, ο κόσμος μας μοιάζει με κύπελο κι εμείς ζούμε στον πάτο αυτού του τεράστιου κύπελου. Κι αυτός ο κό-

σμος έχει ουρανό, και ίσως να είναι και αυτός ένα κύπελο στο βάθος ενός ακόμα πιο τεράστιου, κ.ο.κ.. Είναι μια θεωρία δύσκολη στη σύλληψη. Μάλλον θα ήταν πιο λογικό να υποθέσουμε πως όλοι οι κόσμοι μοιάζουν με κύπελα πάνω σε αυτή την κοινή επιφάνεια και πως το μεγάλο φως τους φωτίζει όλους ανεξαιρέτως».

«Τότε, τί το κάνει να χάνεται κάθε νύχτα και να θαμπώνει τις μέρες του χειμώνα;» ρώτησε ο Λέιβον.

«Πού θες να ξέρω; Ίσως να ταξιδεύει σε κύκλους, πρώτα στον ένα κόσμο και μετά στον άλλο».

«Αν έχεις δίκιο, αυτό σημαίνει πως το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να συνεχίσουμε την πορεία μας μέχρι να συναντήσουμε τον ουρανό ενός άλλου κόσμου», είπε ο Λέιβον. «Εκεί, θα βουτήξουμε πάλι. Μου φαίνεται λίγο απλό μετά από τόσες προετοιμασίες».

Ο Σαρ χασκογέλασε, αλλά ο ήχος του γέλιου του δεν πρόδιδε ευθυμία. «Απλό; Μήπως πρόσεξες την άνοδο της θερμοκρασίας;»

Ο Λέιβον την είχε αντιληφθεί υποσυνείδητα, αλλά μόνο η παρατήρηση του Σαρ τον έκανε να συνειδητοποιήσει πως είχε αρχίσει να ζεσταίνεται. Η περιεκτικότητα του νερού σε οξυγόνο δεν είχε ευτυχώς μειωθεί πολύ, αλλά η θερμοκρασία θύμιζε τα ρηχά νερά στο τέλος του καλοκαιριού.

«Θαν, προσπάθησε να κάνεις τα ανθόζωα να δουλέψουν περισσότερο», φώναξε ο Λέιβον. «Η κατάσταση θα γίνει σε λίγο αφόρητη αν το νερό δεν κυκλοφορήσει καλύτερα μέσα στο σκάφος».

Το μόνο που μπορούσε να κάνει μετά από αυτό, ήταν να στρέψει την προσοχή του στην οδήγηση του σκάφους.

Το φαράγγι ανάμεσα στα κοφτερά βράχια φαινόταν τώρα κάπως πιο κοντά, αλλά είχαν ακόμη μεγάλη απόσταση ερήμου να διασχίσουν. Μετά από λίγο, το σκάφος σταθεροποιήθηκε σε ένα οδυνηρά αργό σύρσιμο, λιγότερο απότομο από πριν αλλά και λιγότερο γρήγορο. Κάτω από το σκάφος ακουγόταν ένας τριχτός ήχος, λες και η βάση του σερνόταν πάνω σε μπάλες μεγάλες σαν το κεφάλι ανθρώπου.

«Λέιβον, πρέπει να σταματήσουμε ξανά», είπε τελικά ο Σαρ. «Η άμμος είναι πια στεγνή και δεν μπορούμε να χάνουμε άλλη ενέργεια έρποντας».

«Νομίζεις πως έχουμε περιθώρια;» ρώτησε ο Λέιβον, προσπαθώντας να πάρει ανάσα. «Τουλάχιστον τώρα κινούμαστε, έστω και αργά. Αν σταματήσουμε να αλλάξουμε πάλι γρανάζια, θα βράσουμε».

«Θα βράσουμε αν δεν το κάνουμε», είπε ο Σαρ ήρεμα. «Μερικά από τα φύκια είναι νεκρά, και τα υπόλοιπα κοντεύουν να ξεραθούν. Αυτό είναι ένα σημάδι πως δεν θα αντέξουμε για πολύ ακόμα. Δεν πιστεύω να προλάβουμε να φτάσουμε στις σκιές αν δεν αλλάξουμε γρανάζια ώστε να κινηθούμε με μεγαλύτερη ταχύτητα».

Ένας από τους μηχανικούς στραβοκατάπιε. «Πρέπει να γυρίσουμε πίσω», είπε με κομμένη την ανάσα. «Δεν έπρεπε να έρθουμε εδώ από μιας αρχής. Είμαστε φτιαγμένοι για το νερό και

όχι για αυτή την κόλαση».

«Θα σταματήσουμε», είπε ο Λέιβον, «αλλά δεν θα γυρίσουμε πίσω. Η απόφασή μου είναι οριστική».

Τα λόγια του ακούγονταν γενναία, αλλά ο μηχανικός είχε αναστατώσει τον Λέιβον περισσότερο απ' όσο και ο ίδιος θα ήθελε να παραδεχτεί. «Σαρ, βιάσου σε παρακαλώ», είπε.

Ο επιστήμονας ένευσε και βούτηξε στο κάτω επίπεδο του σκάφους.

Τα λεπτά κυλούσαν. Η μεγάλη λευκή σφαίρα στον ουρανό έκαιγε την πλάση. Είχε χαμηλώσει στο στερέωμα, έτσι που το φως της περνούσε κατευθείαν μέσα από το φινιστρίνι, πέφτοντας στο πρόσωπο του Λέιβον και φωτίζοντας κάθε σωματίδιο που επέπλεε. Τα ρεύματα του νερού που περνούσαν δίπλα από το μάγουλο του Λέιβον ήταν σχεδόν καυτά.

Πώς τολμούσαν να συνεχίζουν; Η γη ακριβώς κάτω από το «αστέρι» θα πρέπει να ήταν ακόμα πιο ζεστή απ' ότι το νερό εκεί μέσα!

«Λέιβον. Κοίτα τον Πάρα!»

Ο Λέιβον γύρισε και είδε το πρωτόζωο σύμμαχό τους. Το πλάσμα είχε κατακαθίσει πάνω στο κατάστρωμα, και μόνο μια αδύναμη κίνηση των κροσσών του έδειχνε πως ζούσε ακόμα. Στο εσωτερικό του, τα κενοτόπια είχαν αρχίσει να φουσκώνουν και να γεμίζουν το πηγμένο πρωτόπλασμα, πιέζοντας τους σκουρόχρωμους πυρήνες.

«Αυτό το κύτταρο πεθαίνει», είπε ο Πάρα, ψυχρά όπως συνήθως. Εσείς, όμως, συνεχίστε. Έχετε πολλά να μάθετε και ίσως ζήσετε, αν και εμείς δεν θα τα καταφέρουμε. Συνεχίστε».

«Είστε... με το μέρος μας, τώρα;» ψιθύρισε ο Λέιβον.

«Πάντα ήμασταν με το μέρος σας. Ωθήστε την τρέλα σας στο έπακρο. Στο τέλος θα ωφεληθείτε, το ίδιο και η ανθρωπότητα».

Ο ψίθυρος έσβησε. Ο Λέιβον ξαναφώναξε το πλάσμα, αλλά αυτό δεν του απάντησε.

Θόρυβοι ακούστηκαν από κάτω και μετά η φωνή του Σαρ έφτασε αδύναμη στα αυτιά του μέσα από ένα σωλήνα. «Λέιβον, προχώρα! Και τα διάτομα είναι ετοιμοθάνατα, και χωρίς αυτά δεν θα μπορούμε να κινηθούμε. Προχώρα όσο πιο γρήγορα και ίσια γίνεται».

Βλοσυρά, ο Λέιβον έγειρε μπροστά. «Το αστέρι είναι ακριβώς επάνω από το σημείο που πλησιάζουμε».

«Αλήθεια; Τότε ίσως χαμηλώσει και οι σκιές να μακρύνουν. Είναι η μόνη μας ελπίδα».

Ο Λέιβον δεν το είχε σκεφτεί. Έδωσε τις εντολές βαριανασαίνοντας και το σκάφος ξανάρχισε να κινείται.

Το νερό ζεστάθηκε περισσότερο.

Σταθερά, το «αστέρι» χαμήλωνε προς το πρόσωπο του Λέιβον. Ξαφνικά, ένας νέος φόβος τον κατέλαβε. Αν συνέχιζε έτσι μέχρι να εξαφανιστεί εντελώς; Αν και ήταν σχεδόν ανυπόφορο, το φως του ήταν η μοναδική πηγή θερμότητας. Έτσι και χανόταν, το διάστημα δεν θα πάγωνε

σε μια στιγμή — το σκάφος δεν θα γινόταν ένα κομμάτι πάγου;

Οι σκιές μάκρυναν απειλητικά, πλησιάζοντας το σκάφος από τη μεριά της ερήμου. Κανένας ήχος δεν ακουγόταν μέσα στη καμπίνα, εκτός από τις βαριές ανάσες και το τρίξιμο των μηχανών.

Ο ορίζοντας φάνηκε να ανοίγει για να τους καταπιεί. Πέτρινα δόντια χώθηκαν στη σφαίρα της φωτιάς και γρήγορα την καταβρόχθισαν. Χάθηκε.

Βρίσκονταν στη σκιά των γκρεμών. Ο Λέιβον διέταξε το σκάφος να κινηθεί παράλληλα με τα βράχια. Εκείνο ανταποκρίθηκε βαριά και νωθρά. Ψηλά από πάνω τους, ο ουρανός άρχισε να σκουραίνει σε ένα βαθύ, μαβί χρώμα.

Ο Σαρ βγήκε σιωπηλά από την καταπακτή και στάθηκε δίπλα στον Λέιβον, παρατηρώντας το χρώμα του ουρανού και το μεγάλωμα των σκιών. Δεν μιλούσε, αλλά ο Λέιβον ήξερε πως η ίδια τρομερή σκέψη έτρωγε το μυαλό του.

«Λέιβον».

Ο Λέιβον αναπήδησε. «Ναι;»

«Πρέπει να συνεχίσουμε να κινούμαστε. Πρέπει να φτάσουμε στον επόμενο κόσμο, όπου και αν είναι αυτός, πολύ σύντομα».

«Πώς να κινηθούμε χωρίς να βλέπουμε πού πάμε; Γιατί να μην κοιμηθούμε μέχρι να ξημερώσει — αν βέβαια το κρύο μας αφήσει;»

«Θα μας αφήσει», είπε ο Σαρ. «Δεν μπορεί να κάνει τόσο κρύο εδώ πάνω. Αν συνέβαινε αυτό, ο ουρανός — ή αυτό που εμείς θεωρούμε για ουρανό — θα πάγωνε κάθε νύχτα, ακόμα και το καλοκαίρι. Αυτό που ανησυχεί εμένα είναι το νερό. Τα φυτά πρόκειται να κοιμηθούν. Στον κόσμο μας, αυτό δεν θα είχε σημασία. Η ποσότητα οξυγόνου είναι αρκετή για να μας κρατάει ζωντανούς όλη τη νύχτα. Μα σε αυτόν τον περιορισμένο χώρο, με τόσα πλάσματα μαζί και καμιά πηγή καινούριου νερού, πιθανότατα θα πάθουμε ασφυξία».

Ο Σαρ δεν φαινόταν να φοβάται ιδιαίτερα, μιλώντας με τη φωνή των ανελέητων φυσικών νόμων.

«Εξάλλου», συνέχισε, κοιτάζοντας αφηρημένα το ξερό τοπίο, «τα διάτομα είναι και αυτά φυτά. Με άλλα λόγια, πρέπει να συνεχίσουμε να κινούμαστε όσο έχουμε οξυγόνο και ισχύ — και να ελπίζουμε πως θα τα καταφέρουμε».

«Σαρ, ο Πάρα δεν είναι ακόμα νεκρός. Αν ήταν, η κατάσταση μέσα στην καμπίνα θα καταντούσε αφόρητη. Το σκάφος είναι σχεδόν ελεύθερο από βακτηρίδια, επειδή τα έτρωγαν τα πρωτόζωα, και δεν μπορούν να έρθουν άλλα απέξω όπως δεν μπορεί να έρθει και οξυγόνο. Θα έπρεπε, όμως, να βλέπαμε κάποια αποσύνθεση».

Ο Σαρ έσκυψε και εξέτασε τον ακίνητο Πάρα. «Έχεις δίκιο, είναι ακόμα ζωντανός. Τί αποδεικνύει αυτό;»

«Πως και τα ανθόζωα είναι ακόμα ζωντανά. Νιώθω το νερό να κυκλοφορεί. Αυτό δείχνει πως δεν ήταν η ζέστη που πείραξε τον Πάρα, αλλά το φως. Θυμάσαι πόσο άσχημα είχε επηρεαστεί το δέρμα μου μετά την πρώτη μου ανάβαση πέρα

από τον ουρανό; Το άμεσο φως των αστεριών είναι θανάσιμο. Πρέπει να προσθέσουμε αυτή την πληροφορία στις πλάκες».

«Και πάλι δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πεις».

«Θέλω να πω αυτό! Έχουμε κάτω τρεις ή τέσσερις Νοκ. Δεν τους χτύπησε το φως, άρα θα πρέπει να είναι ζωντανοί. Αν τους στείλουμε πάνω από τα διάτομα, τα ανόητα αυτά πλάσματα θα νομίζουν πως είναι ακόμα μέρα και θα συνεχίσουν να δουλεύουν. Μπορούμε πάλι να τους στείλουμε στην κορυφή του σκάφους, ώστε να κάνουμε τα φύκια να συνεχίσουν να παράγουν οξυγόνο. Το ερώτημα λοιπόν είναι, τί χρειαζόμαστε περισσότερο, κίνηση ή οξυγόνο; Ή, μήπως, μπορούμε να μοιράσουμε τη διαφορά;»

Ο Σαρ χαμογέλασε ικανοποιημένος. «Καταπληκτικός συλλογισμός. Τελικά, να δεις που θα σε κάνω Σαρ, Λέιβον. Όχι, νομίζω πως δεν μπορούμε να μοιράσουμε τη διαφορά. Το φως της ημέρας διαθέτει κάποιες ιδιότητες που δεν έχει το φως που εκπέμπουν οι Νοκ. Εσύ κι εγώ δεν μπορούμε να το ξεχωρίσουμε, αλλά τα πράσινα φυτά μπορούν και χωρίς αυτό δεν παράγουν οξυγόνο. Θα πρέπει, λοιπόν, να αρκεστούμε στα διάτομα και την κίνηση».

Ο Λέιβον έφερε το σκάφος σε πιο λείο έδαφος. Κάθε ίχνος άμεσου φωτός είχε χαθεί, αν και υπήρχε ακόμα μια απαλή διάχυτη λάμψη στον ουρανό.

«Για να δούμε, λοιπόν», είπε ο Σαρ σκεπτικά. «Θα έλεγα πως υπάρχει νερό μέσα στο φαράγγι,

αν μπορούσαμε να το φτάσουμε. Θα κατεβώ κάτω να κανονίσω...»

Ο Λέιβον ξεροκατάπιε έντρομος.

«Τί συμβαίνει;» ρώτησε ο Σαρ.

Σιωπηλά, ο Λέιβον του έδειξε ψηλά ενώ η καρδιά του κόντευε να σπάσει.

Ολόκληρος ο σκούρος μπλε θόλος από πάνω τους είχε γεμίσει με μικροσκοπικά, αφάνταστα λαμπερά σημαδάκια. Ήταν εκατοντάδες, και όλο και περισσότερα γίνονταν ορατά καθώς το σκοτάδι πύκνωνε. Μακριά, πάνω από την απώτερη άκρη των βράχων, ήταν μια θαμπή κόκκινη σφαίρα με ένα μισοφέγγαρο από αχνό ασήμι. Κοντά στην κορυφή του θόλου ήταν άλλο ένα τέτοιο σώμα, πολύ μικρότερο και σχεδόν ολόκληρο ασημί...

Κάτω από τα δυο φεγγάρια του Υδρότ και τα αιώνια αστέρια, το ξύλινο διαστημόπλοιο των πέντε εκατοστών μετέφερε αργά το μικροσκοπικό του πλήρωμα προς ένα μικρό, μισόξερο ρυάκι.

V

Το σκάφος έμεινε στον πάτο του φαραγγιού όλη την υπόλοιπη νύχτα. Οι μεγάλες τετράγωνες πόρτες του άνοιξαν για να δεχτούν το ζωογόνο νερό απέξω, μαζί με τα βακτηρίδια που αποτελούσαν πολύτιμη τροφή.

Κανένα άλλο πλάσμα δεν τους πλησίασε, είτε με περιέργεια είτε με επιθετικότητα, αν και ο Λέιβον είχε βάλει φρουρούς στις εισόδους. Προφα-

νώς ακόμα και εκεί, στον πυθμένα του διαστήματος, τα ανώτερα πλάσματα αδρανούσαν στη διάρκεια της νύχτας.

Όμως, καθώς οι πρώτες ακτίνες του ήλιου διαπερνούσαν το νερό, εμφανίστηκε μια νέα απειλή.

Ήταν ένα τέρας με πεταχτά μάτια. Ήταν πράσινο και διέθετε δυο δαγκάνες που η κάθε μία θα μπορούσε να ανοίξει το σκάφος στη μέση. Τα μάτια του ήταν μαύρα και στρογγυλά και τοποθετημένα στις άκρες κοντών προεξοχών. Πέρασε, όμως, γρήγορα από δίπλα τους, χωρίς να δώσει την παραμικρή σημασία στο σκάφος.

«Τέτοια πλάσματα πρέπει να περιμένουμε να συναντήσουμε στον επόμενο κόσμο;» ψιθύρισε ο Λέιβον. Κανείς δεν του απάντησε, για τον απλούστατο λόγο ότι κανείς δεν γνώριζε.

Μετά από λίγο, ο Λέιβον ριψοκινδύνευσε να μετακινήσει το σκάφος ενάντια στο ρεύμα που ήταν αργό αλλά ισχυρό. Πελώρια σκουλήκια πέρασαν κολυμπώντας από δίπλα τους. Ένα από αυτά χτύπησε βαριά πάνω στην καρίνα και μετά συνέχισε τυφλά το δρόμο του.

«Δεν μας προσέχουν», είπε ο Σαρ. «Είμαστε πολύ μικροί για αυτά. Οι αρχαίοι μας είχαν προειδοποιήσει για την απεραντοσύνη του διαστήματος, αλλά καθώς βλέπεις, Λέιβον, είναι αδύνατον να τη συλλάβει κανείς. Και όλα αυτά τα αστέρια... μπορεί να σημαίνουν αυτό που φαντάζομαι; Είναι πέρα από κάθε σκέψη!»

«Ο βυθός αρχίζει να γίνεται ανηφορικός», είπε ο Λέιβον, κοιτάζοντας μπροστά. «Τα τοιχώμα-

τα του φαραγγιού στενεύουν και το νερό γίνεται θολό. Άσε τα αστέρια να περιμένουν, Σαρ. Πλησιάζουμε την είσοδο του νέου μας κόσμου».

Ο Σαρ σταμάτησε σκεπτικός. Η φαντασία του τον είχε επηρεάσει, μάλλον σοβαρά. Δεν έδινε σημασία στο μεγαλειώδες γεγονός που συνέβαινε, αλλά έμενε απορροφημένος στις δικές του θεωρίες. Ο Λέιβον ένιωσε το κενό ανάμεσα στα δυο μυαλά τους να μεγαλώνει πάλι.

Ο πυθμένας ανηφόριζε προς τα πάνω. Ο Λέιβον δεν είχε εμπειρία σχηματισμών δέλτα επειδή τα ρυάκια δεν ανήκαν στο δικό του κόσμο, και έτσι το φαινόμενο τον ανησύχησε. Όμως, οι ανησυχίες του διαλύθηκαν καθώς το σκάφος έφτασε στην κορυφή της πλαγιάς και στράφηκε πάλι προς τα κάτω.

Μπροστά τους, ο βυθός χανόταν μέσα σε λαμπερά βάθη. Ένας κανονικός ουρανός βρέθηκε πάλι από πάνω τους και ο Λέιβον διέκρινε μικρές αποικίες από πλανγκτόν να επιπλέουν γαλήνια από κάτω του. Σχεδόν ταυτόχρονα, διέκρινε αρκετά από τα μικρότερα είδη των πρωτόζωων, μερικά από τα οποία ήδη πλησίαζαν το σκάφος.

Τότε, η κοπέλα εμφανίστηκε μέσα από τα βάθη, με το πρόσωπό της παραμορφωμένο από τον τρόμο. Στην αρχή δεν πρόσεξε το σκάφος. Κολυμπούσε με χάρη και γρηγοράδα μέσα στο νερό, με μόνο της σκοπό να φτάσει στα όρια του δέλτα και να πέσει στο ρυάκι που ξεκινούσε από εκεί.

Ο Λέιβον έμεινε αποσβωλωμένος — όχι επειδή ζούσαν άνθρωποι εκεί (αυτό ήταν κάτι που έλ-

πιζε) αλλά γιατί η κοπέλα κατευθυνόταν προς ένα σίγουρο θάνατο.

«Μα τί...»

Ύστερα ένα απόμακρο βούισμα άρχισε να γεμίζει τα αυτιά του και κατάλαβε.

«Σαρ! Θαν! Τανόλ!» φώναξε. «Βγάλτε τα δόρατα και τις βαλίστρες». Ανοίξτε όλα τα παράθυρα!» Σήκωσε το πόδι και κλώτσησε ενα μεγάλο παράθυρο μπροστά του. Κάποιος του έβαλε στο χέρι μια βαλίστρα.

«Τί συμβαίνει;» ψέλλισε ο Σαρ.

«Τροχόζωα!»

Η φωνή διαπέρασε τα μέλη του πληρώματος. Τα τροχόζωα στον κόσμο του Λέιβον είχαν εξολοθρευτεί σχεδόν ολοκληρωτικά, αλλά όλοι γνώριζαν καλά τις σκληρές μάχες που άνθρωποι και πρωτόζωα είχαν δώσει εναντίον τους.

Η κοπέλα εντόπισε το σκάφος και σταμάτησε, παραλυμένη από την απόγνωση στη θέα αυτού του νέου τέρατος. Παρασύρθηκε από τη φόρα που είχε πάρει ενώ το βλέμμα της τη μια καρφωνόταν στο σκάφος μπροστά της και την άλλη γύριζε για να κοιτάξει προς το μέρος απόπου το βούισμα ερχόταν και δυνάμωνε.

«Μη σταματάς!» της φώναξε ο Λέιβον. «Από 'δώ. Είμαστε φίλοι. Θα σε βοηθήσουμε!»

Τρία μεγάλα ημιδιάφανα χωνιά από λεία σάρκα εμφανίστηκαν στο ύψωμα, ενώ οι πολλοί και πυκνοί κρωσσοί στις άκρες τους συσπώνταν με απληστία. Ήταν Δίκρανοι — το πιο επιθετικό είδος ολόκληρης της φυλής των Καταβροχθιστών. Μάλλωναν αναμεταξύ τους καθώς κολυ-

μπούσαν, βγάζοντας τους λιγοστούς ασυνάρτητους ήχους που αποτελούσαν τη «γλώσσα» τους.

Ο Λέιβον όπλισε προσεκτικά τη βαλίστρα τού, την έφερε στον ώμο και έρριξε. Το βέλος τινάχτηκε μέσα στο νερό, έχασε γρήγορα τη φόρα του και κάποιο ρεύμα το έφερε πιο κοντά στην κοπέλα από τον Καταβροχθιστή που ο Λέιβον είχε σημαδέψει.

Δαγκώνοντας τα χείλη, κατέβασε το όπλο και το ξαναόπλισε. Δεν έπρεπε να υποτιμήσει ξανά την απόσταση. Έπρεπε να περιμένει μέχρι που η βολή του να έχει κάποιο αποτέλεσμα. Ένα άλλο βέλος που έσχισε το νερό από τα δεξιά τον ανάγκασε να δώσει διαταγή να σταματήσουν όλοι.

Η ξαφνική εμφάνιση των τροχόζωων έκανε την κοπέλα να πάρει την απόφασή της. Το ακίνητο ξύλινο τέρας τής ήταν άγνωστο και δεν την είχε ακόμα απειλήσει — αλλά σίγουρα ήξερε τί σήμαινε να έχει τρεις Δίκρανους πίσω της, που ο καθένας προσπαθούσε να αρπάξει το μεγαλύτερο μερδικό από τους άλλους. Όρμησε προς την είσοδο τού σκάφους, ενώ οι Καταβροχθιστές, ουρλιάζοντας από οργή και πείνα, ξεχύθηκαν ξοπίσω της.

Μάλλον δεν θα τα κατάφερνε, αν η αδύναμη όραση τού προπορευόμενου Δίκρανου δεν αποτύγχανε να διακρίνει το σκάφος μέχρι την τελευταία στιγμή. Οπισθοχώρησε έκπληκτος, και οι άλλοι δύο έκαναν στο πλάι για να μην συγκρου-

στούν μαζί του. Μετά από αυτά, άρχισαν πάλι να μαλλώνουν, αν και δεν μπορούσαν να εκφράσουν το λόγο για τον οποίο είχαν αρπαχτεί. Ήταν ανίκανοι να πουν κάτι πιο περίπλοκο από το ισοδύναμο του «ναι», του «άει χάσου» και του «εσύ δεν είσαι εγώ».

Ενώ απειλούσαν ο ένας τον άλλο, ο Λέιβον διαπέρασε τον κοντινότερο από τους τρεις με ένα βέλος. Εκείνος ψόφησε αμέσως — τα τροχόζωα είναι λεπτεπίλεπτοι οργανισμοί, παρά την αγριότητά τους — και οι άλλοι δύο άρχισαν μια θανάσιμη μάχη πάνω από τα απομεινάρια του συντρόφου τους.

«Θαν, πάρε μια ομάδα και σκότωσε αυτούς τους δυο Καταβροχθιστές όσο μαλλώνουν μεταξύ τους», διέταξε ο Λέιβον. «Μην ξεχάσετε να καταστρέψετε και τα αυγά τους. Βλέπω πως αυτός ο κόσμος πρέπει να τιθασευτεί λιγάκι».

Η κοπέλα είχε περάσει στο εσωτερικό του σκάφους και είχε κολλήσει στον τοίχο της καμπίνας, χτυπώντας χέρια και πόδια από τον τρόμο της. Ο Λέιβον πλησίασε για να την ηρεμήσει, αλλά αυτή έβγαλε από κάπου μια φλύδα πετρόχορτο με μια χοντροκομμένη αιχμή. Ο Λέιβον κάθισε στο σκαμνί μπροστά στον πίνακα ελέγχου και περίμενε ενώ εκείνη κοιτούσε γύρω της το συγκεντρωμένο πλήρωμα.

«Είστε... είστε οι θεοί από τον ουρανό;» τους ρώτησε τελικά.

«Ερχόμαστε πράγματι πέρα από τον ουρανό», είπε ο Λέιβον, «αλλά δεν είμαστε θεοί. Είμαστε

άνθρωποι όπως κι εσύ. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι εδώ;»

Η κοπέλα, παρότι φαινόταν απολίτιστη, ανέκτησε γρήγορα την αυτοκυριαρχία της. Ο Λέιβον είχε την περίεργη και απίθανη εντύπωση πως κάπου την ήξερε. Εκείνη έχωσε το μαχαίρι πίσω στα μπλεγμένα μαλλιά της — ένα κόλπο που ο Λέιβον κατέγραψε στο μυαλό του — και έσεισε το κεφάλι.

«Είμαστε λίγοι. Οι Καταβροχθιστές είναι παντού. Σύντομα, θα μας αφανίσουν όλους».

Η μοιρολατρεία της ήταν τόσο απόλυτη που κυριολεκτικά δεν φαινόταν να νοιάζεται.

«Και δεν συνεργαστήκατε ποτέ εναντίον τους; Δεν ζητήσατε τη βοήθεια των πρωτόζωων;»

«Των πρωτόζωων;» Σήκωσε τους ώμους. «Είναι και αυτά τόσο ανήμπορα όσο κι εμείς ενάντια στους Καταβροχθιστές. Δεν έχουμε όπλα που να σκοτώνουν από μακριά όπως τα δικά σας και είναι πολύ αργά πια για να μας ωφελήσουν. Είμαστε πολύ λίγοι και οι Καταβροχθιστές πάρα πολλοί».

Ο Λέιβον κούνησε το κεφάλι. «Διαθέτετε ένα όπλο που ξεπερνάει όλα τα άλλα. Απέναντι σε αυτό, οι αριθμοί δεν σημαίνουν τίποτα. Θα σας δείξουμε πώς να το χρησιμοποιείτε. Μπορεί να το χρησιμοποιήσετε καλύτερα και από εμάς, έτσι και δοκιμάσετε».

Η κοπέλλα σήκωσε ξανά τους ώμους. «Έχουμε ονειρευτεί κατά καιρούς ένα τέτοιο όπλο, αλ-

λά δεν το βρήκαμε ποτέ. Δεν νομίζω πως όσα λες είναι αλήθεια. Ποιο είναι αυτό το όπλο;»

«Το μυαλό», της απάντησε ο Λέιβον. «Όχι μόνο ένα μυαλό, αλλά πολλά μαζί που συνεργάζονται».

«Ο Λέιβον λέει την αλήθεια», είπε μια αδύναμη φωνή από το κατάστρωμα.

Ο Πάρα αναδεύτηκε αδύναμα. Το κορίτσι τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Το άκουσμα ενός Πάρα που χρησιμοποιούσε ανθρώπινη γλώσσα φαινόταν να την εντυπωσιάζει περισσότερο και από το σκάφος και όσα άλλα περιείχε.

«Οι Καταβροχθιστές μπορούν να νικηθούν», είπε η λεπτή φωνή. «Τα πρωτόζωα θα σας βοηθήσουν, όπως βοήθησαν και στον κόσμο από τον οποίο ερχόμαστε. Αντιτάχθηκαν σε αυτό το διαστημικό ταξίδι και στέρησαν από τον Άνθρωπο τα αρχεία του. Ο Άνθρωπος, όμως, έκανε το ταξίδι και χωρίς αυτά. Τα πρωτόζωα δεν θα αντιταχθούν ποτέ ξανά στους ανθρώπους. Μίλησα ήδη στα πρωτόζωα αυτού του κόσμου και τους είπα πως ο Άνθρωπος μπορεί να ονειρευτεί και να πετύχει, είτε τα πρωτόζωα το θέλουν, είτε όχι».

«Σαρ, οι μεταλλικές σου πλάκες είναι εδώ, κρυμμένες μέσα στο σκάφος. Τα αδέλφια μου θα σε οδηγήσουν σε αυτές.

«Αυτός ο οργανισμός πεθαίνει τώρα. Πεθαίνει έχοντας εμπιστοσύνη στη γνώση, όπως πεθαίνει ένα έλλογο ον. Ο Άνθρωπος μας το δίδαξε αυτό. Δεν υπάρχει τίποτα που η γνώση να μην

μπορεί να καταφέρει. Με αυτήν οι άνθρωποι... διέσχισαν... το διάστημα...»

Η φωνή έσβησε. Το λαμπερό πλάσμα δεν άλλαξε όψη, αλλά κάτι από μέσα του είχε χαθεί. Ο Λέιβον στράφηκε προς την κοπέλα και οι ματιές τους συναντήθηκαν.

«Διασχίσαμε το διάστημα», επανέλαβε ο Λέιβον χαμηλόφωνα.

Η φωνή του Σαρ φαινόταν να έρχεται από πολύ μακριά. «Λες;» ψιθύρισε ο νεαρός γέρος.

«Για μένα τουλάχιστον, η απάντηση είναι, ναι», του απάντησε ο Λέιβον.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

του Θωμά Μαστακούρη

Γίνεται θαλασσινό ανθολόγιο και μάλιστα φανταστικό χωρίς τουλάχιστον δυο ιστορίες γραμμένες από Έλληνες συγγραφείς τη στιγμή που ανέκαθεν η θάλασσα ήταν και παραμένει υπόθεση ελληνική; Στο κάτω-κάτω ο Θωμάς Μαστακούρης συνηθίζει να μας προσφέρει σχεδόν σε κάθε τόμο κι ένα δικό του διήγημα. Μόνο που αυτή τη φορά δεν είχε το κουράγιο να προσθέσει και την καθιερωμένη σύντομη εισαγωγή για το διήγημα που ακολουθεί. Ο λόγος ίσως ήταν η συγκίνηση που του προκάλεσε ο χειρισμός ενός τόσο ευαίσθητου θέματος, εφόσον το διήγημά του προσεγγίζει την έννοια της θάλασσας ευρύτερα — σαν προαιώνια υπόθεση της ελληνικής ψυχής.

Μ.Β.

Εκείνο το καλοκαιριάτικο πρωινό, βρέθηκα χωρίς καλά καλά να ξέρω πώς στο ακρογιάλι ενός αιγαιοπελαγίτικου νησιού. Ο ήλιος έβγαινε πίσω από τους γυμνούς λόφους και τα μηχανάκια των τελευταίων ξενύχτηδων είχαν μόλις πριν λίγη ώρα σταματήσει να ρυπαίνουν τον αέρα με τις εξατμίσεις τους. Τα ποτά τής προηγούμενης νύχτας αηδίαζαν το στομάχι μου και κάθισα στην αμμουδιά προσπαθώντας να ηρεμήσω. Το απαλό γλείψιμο των κυμάτων πάνω στην ακρογιαλιά ήταν ο μόνος ήχος την ώρα εκείνη και ο γαλήνιος ρυθμός τους με βοήθησε να διώξω από το κεφάλι μου άλλους, πιο έντονους και αφύσικους ρυθμούς.

Έμεινα έτσι για ώρα πολλή, μέχρι που ένιωσα τα βλέφαρά μου να βαραίνουν. Ίσως με πήρε ο ύπνος, και όλα όσα θα σας διηγηθώ να ήταν μόνο ένα όνειρο, αλλά ποιος στ' αλήθεια μπορεί να ξέρει πού σταματά ή πού ξεκινά η πραγματικότητα;

Εκείνο που ξέρω είναι πως είδα από μακριά τα κύματα να αφρίζουν και να σκεπάζουν σαν αφρόγαλο την επιφάνεια τής θάλασσας σε ένα σημείο ακριβώς μπροστά μου, στα ανοιχτά. Στ'

αυτιά μου ήρθαν ήχοι παράξενοι που έμοιαζαν με γέλια ανακατεμένα με σαλπίσματα. Πετάχτηκα όρθιος και έτρεξα προς την ακροθαλασσιά, προσπαθώντας να διακρίνω τί έκρυβαν οι αφροί, γιατί από αυτούς έρχονταν τα γέλια.

Ήταν μια παρέα που κολυμπούσε παίζοντας και τραγουδώντας. Σκέφτηκα πως έπρεπε να είναι πολύ καλοί κολυμβητές για να έρχονται τόσο γρήγορα από τόσο μακριά, αλλά μετά το ξάφνιασμά μου έγινε ακόμα πιο μεγάλο όταν διέκρινε δελφίνια να παίζουν ανάμεσά τους. Δασύτριχα ανδρικά κορμιά, ολοστρόγγυλα γυναικεία στήθη, ροδοκόκκινα κεφάλια παιδιών, ουρές πλατιές και δυνατές, όλα γίνονταν ένα συνονθύλευμα και δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις τί ανήκε σε ποιον. Οι άνδρες είχαν γένια και μακριά μαλλιά δεμένα με χρυσά στεφάνια, ενώ οι γυναίκες είχαν περασμένες στις δικές τους μπλεγμένες πλεξούδες, κατακόκκινες θαλάσσιες ανεμώνες. Πολλοί κρατούσαν στα χέρια μεγάλα στριφτά κοχύλια, και μέσα από αυτά έβγαζαν ήχους χαράς μαζί και θλίψης, καλέσματα μακρινά που γεφύρωναν τις άβυσσους του χρόνου. Μια πανέμορφη κοπέλλα με ξανθωπά μαλλιά μού ένευσε και μετά βούτηξε στα νερά, δείχνοντάς μου καθώς χανόταν μέσα στα κύματα την πλατιά δυνατή ουρά της. Ύστερα, ξαναβγήκε στον αφρό, ξεμοναχιάστηκε από τους άλλους, και πλησίασε προς το μέρος μου.

Άνοιξε τα κορα

να

Στα

καλοκαιριάτικοι ήλιοι του κόσμου. Αδιόρατα λεία λέπια λαμπύριζαν στους ώμους και στο κόρφο της. Μου μίλησε. Μιλούσε τη γλώσσα των προγόνων μου, μα εγώ την καταλάβαινα, ίσως γιατί μιλούσε στην καρδιά και όχι στο μυαλό μου.

«Έλα μαζί μας», μου είπαν τα κοραλένια χείλη. «Έλα μαζί μας», μου είπαν οι ήλιοι μέσα στα πράσινα μάτια. «Θα σε πάρουμε μαζί μας στα αιώνια παλάτια, στο Μεγάλο Πατέρα τής Θάλασσας, στην Κυρά των Ανέμων. Έλα μαζί μας, εσύ που προσπαθείς να θυμηθείς την ομορφιά τού αρχαίου κόσμου. Έλα, χαμένο παιδί, μωρό παιδί, τυφλό παιδί, άνοιξε τα μάτια τής ψυχής σου και ακολούθα το κάλεσμά της».

Ένιωθα ανάλαφρος σαν σύννεφο, λες και άφηνα το σώμα πίσω μου, και ίσως έτσι να έγινε στ' αλήθεια. Βούτηξα μέσα στα γαλανά νερά. Το κορμί μου ήταν γυμνό και για πρώτη φορά από τότε που κοιμόμουν μέσα στην κοιλιά της μάνας μου, αισθάνθηκα μια ζεστή μήτρα να κλείνει γύρω μου. Η γοργόνα με έπιασε από το χέρι. «Πάμε», μου είπε. «Η μέρα είναι ακόμα παιδούλα, μα έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας».

Με έβαλαν στη μέση της παρέας, Τρίτωνες και Νηρηίδες, δελφίνια και δελφινόπαιδα. Ο πιο ηλικιωμένος από όλους, ένας γέροντας που τα μαλλιά και τα γένια του είχαν το χρώμα τού μαργαριταριού, έπαιζε έναν εύθυμο σκοπό σε ένα λαούτο καμωμένο από καύκαλο θαλασσινής χελώνας. Ένα δελφίνι χάιδευε τα πλευρά μου. Ένα δελφινόπαιδο είχε αρπαχτεί με τα μικρά κο-

ντά του χέρια από την πλάτη μου. Με έσερναν μαζί τους στα ανοιχτά, και τα θαλασσοπούλια που πετούσαν γύρω μας,πρόσθεταν τα δικά τους κρωξίματα στο παράξενο τραγούδι.

Τα δυνατά μπράτσα δυο μεγαλόσωμων Τριτώνων με γράπωσαν και με τράβηξαν κάτω από την επιφάνεια. Το σώμα — ή ήταν η ψυχή μου; — σπαρτάρισε στο φόβο τού νερού. Πήγα να φωνάξω, ανοίγοντας το στόμα χωρίς να σκεφτώ, και η αλμυρόγλυκια θάλασσα το γέμισε μαζί με τα ρουθούνια μου. Ο πανικός κράτησε μόνο μια στιγμή, γιατί την άλλη στιγμή συνειδητοποίησα πως μπορούσα να αναπνέω, πως στην πραγματικότητα ποτέ δεν είχα νιώσει τόσο οξυγόνο να μπαίνει στα πνευμόνια μου. Χτυπώντας δυνατά τις πλατιές ουρές τους, άρχισαν να με τραβούν προς το βυθό. Γυρίζοντας το κεφάλι, είδα τα ηλιόλουστα νερά να ζώνουν τα λυγερά κορμιά τής υπόλοιπης παρέας, που συνέχιζε να πλατσουρίζει στον αφρό, έχοντας ίσως ξεχάσει εντελώς την ύπαρξή μου.

Το φως που φώτιζε τα καθαρά νερά δεν λιγόστεψε, αλλά πήρε μια άλλη μορφή, αχνή, θαμπή, λες και έβλεπες τον κόσμο μέσα από ένα κομμάτι χοντρό γυαλί. Τίποτα δεν είχε γωνίες σε εκείνο τον κόσμο. Όλα ήταν στρογγυλεμένα από την ανυπέρβλητη υπομονή της θάλασσας. Οι δυο τρίτωνες με κατέβαζαν όλο και πιο βαθιά, ενώ εγώ κοιτούσα σαν χαμένος το θέαμα γύρω μου. Κοπάδια ψαριών μας πλησίαζαν με περιέργεια και μετά απομακρύνονταν αδιάφορα, όλα συντονισμένα στην ίδια ακριβώς κίνηση, σαν ένα τέ-

λειο μπαλέτο. Κάπου στα δεξιά, διέκρινα μέσα στο μισόφωτο μια μακρόστενη σκιά. Ήταν τόσο πελώρια που έκλεινε με την περίμετρό της ένα ολόκληρο κομμάτι τού υδάτινου ορίζοντα. Τρεμούλιασα σύγκορμος από ένα φόβο ανεξήγητο, αλλά οι δυο τρίτωνες γέλασαν τρανταχτά, κάνοντας το νερό να σειστεί γύρω τους και συνέχισαν να με σέρνουν στα βαθιά.

Σε λίγο είδαμε το βυθό. Σε εκείνο το σημείο σχημάτιζε μιαν απέραντη πεδιάδα από άμμο. Κι εκεί, στη μέση της πεδιάδας, υψωνόταν ένα περίλαμπρο παλάτι,καμωμένο από λευκό και πράσινο μάρμαρο και μαύρο οψιδιανό. Οι ψηλοί του κίονες, σκαλισμένοι με μια τέχνη που οι καλύτεροι μαστόροι της αρχαίας Κορίνθου δεν θα μπορούσαν να μιμηθούν, δεν στήριζαν καμιά οροφή — τί θα χρειαζόταν άλλωστε μέσα στη θάλασσα; —,αλλά δημιουργούσαν ένα δάσος λεπτοκομμένης πέτρας μέσα από την οποία γλιστρούσαν τα πλάσματα του βυθού. Μπροστά στην είσοδό του ήταν ξαπλωμένα δυο πελώρια χταπόδια που το παράξενο τομάρι τους άλλαζε ασταμάτητα χρώματα, καθώς το μακρινό φως τού ήλιου έπεφτε επάνω τους από ψηλά. Περάσαμε ανάμεσά τους, και εκείνα με κοίταζαν με μάτια ολοστρόγγυλα, γεμάτα σοφία. Διασχίσαμε μια κιονοστοιχία που μου φάνηκε ατέλειωτη, μέχρι που τελικά καταλήξαμε στην είσοδο μιας αίθουσας. Οι τεράστιες πόρτες της από ακατέργαστο ανοιχτοπράσινο βήρυλλο,έχασκαν μισάνοιχτες και από μέσα ερχόταν ως τα αυτιά μου μια γλυκιά, μελαγχολική μουσική. Οι τρίτωνες με άφησαν εκεί, με κοίτα-

ξαν για πρώτη φορά με σοβαρή έκφραση,και μετά χτυπώντας τις δυνατές ουρές τους χάθηκαν ανάμεσα στα μάρμαρα. Εγώ, περπατώντας στο βυθό με ένα παράξενο αβαρές βήμα, πέρασα μέσα από τις πόρτες και μπήκα στην αίθουσα.

Η θάλασσα μέσα στην αίθουσα είχε μια άλλη υφή. Αν και δεν έπαυε να διατηρεί το υγρό στοιχείο της — όπως μπορούσα να κρίνω από τα πολύχρωμα ψάρια που εκτελούσαν αλλόκοτους χορούς στο κέντρο της — έμοιαζε τώρα περισσότερο με αέρα, διάφανο και σχεδόν αόρατο στις αισθήσεις. Η μουσική ερχόταν από το βάθος της αίθουσας, και μπόρεσα να διακρίνω ένα βάθρο πάνω στο οποίο νεαρά δελφινοπαίδια έπαιζαν όργανα καμωμένα από θαλασσινά κοχύλια. Όμως, αυτό που τράβηξε το βλέμμα μου δεν ήταν οι μικροί επιδέξιοι μουσικοί, αλλά το ον που ήταν καθισμένο σε έναν υπερυψωμένο θρόνο δίπλα τους. Αν και ήταν πολύ μακριά για να ξεχωρίσω τα χαρακτηριστικά του, ακτινοβολούσε μια λάμψη και ένα μεγαλείο που προκαλούσε δέος, και κατάλαβα πως βρισκόμουν εμπρός στην παρουσία ενός θεού. Πλησίασα αργά, πιέζοντας τα πόδια μου που κάθε στιγμή ήθελαν να λυγίσουν και να με σωριάσουν στα γόνατα.

Ο θρόνος ήταν σκαλισμένος από ένα αψεγάδιαστο μαργαριτάρι, τόσο μεγάλο ώστε ζαλίστηκα στη σκέψη του πόσο πελώριο πρέπει να ήταν το όστρακο που το γέννησε. Πίσω του, κόκκινα και λευκά κοράλλια δημιουργούσαν με τα κλαδιά τους ένα παραπέτασμα απίστευτης ομορφιάς

και ακόμα πιο απίστευτης τελειότητας. Και πάνω στο θρόνο...

Πάνω στο θρόνο ήταν καθισμένο ένα πλάσμα ακόμα μεγαλύτερης ομορφιάς και τελειότητας. Στο σχήμα και τη μορφή είχε την όψη ενός πενηντάρη άνδρα, αλλά εκεί η ομοιότητα τελείωνε. Ποιο θνητό σώμα θα μπορούσε να το μιμηθεί; Το πρόσωπο και το κορμί, πολλοί μεγάλοι γλύπτες είχαν προσπαθήσει να το απεικονήσουν, αλλά πώς μπορεί το παγωμένο μάρμαρο ή ο θαμπός χαλκός να αναπαραστήσουν το μεγαλείο ενός θεού;

Το πρώτο πράγμα που παγίδευε το βλέμμα ήταν τα μάτια του, όχι βαθιά και απύθμενα από τα κρυμμένα μυστικά όπως κανείς θα μπορούσε να φανταστεί, αλλά καθάρια και φωτεινά σαν δυο παράθυρα στον ουρανό μέσα από κατάλευκα σύννεφα. Τα μαλλιά και τα μακριά περιποιημένα γένια είχαν το πράσινο χρώμα της θάλασσας και αναδεύονταν αργά από τα αεικίνητα ρεύματα του βυθού. Το δέρμα του, λείο σαν το αλάβαστρο, είχε και αυτό μια ανεπαίσθητη γαλαζοπράσινη χροιά,που γινόταν εντονότερη στα σημεία που οι φουσκωμένες φλέβες αυλάκωναν τους τέλειους μυς και κάτω από τα καλοσχηματισμένα νύχια. Ήταν γυμνός, και ούτε χρειαζόταν κάποιου είδους ρούχο για να κάνει πιο έντονη τη μεγαλοπρέπειά του ή να κρυφτεί από σεμνότυφη ντροπή. Κανένα μετάξι και καμιά πορφύρα δεν θα μπορούσε να προκαλέσει μεγαλύτερο δέος από ένα απόλυτα συμμετρικό κορμί, τέτοιο

που θα έφερνε σε αμηχανία ακόμα και κολοσσούς σαν το Φειδία και τον Πραξιτέλη. Τα μοναδικά αντικείμενα που είχε επάνω του ήταν τρία: Στο μέτωπο, ένα απέριττο χρυσό στεφάνι που κρατούσε πίσω τις πράσινες μπούκλες. Στον αριστερό παράμεσο, ένα δαχτυλίδι από λευκόχρυσο, στολισμένο με μια ακουαμαρίνα τόσο έντονα γαλάζια, που η λάμψη της σάλευε πάνω στο δάχτυλό του σαν τη ζωντανή φλόγα ενός κεριού. Στο δεξί χέρι, μια μεγάλη μπρούτζινη τρίαινα, στις αιχμές της οποίας τρεμόπαιζαν παράξενες, μικροσκοπικές αστραπές.

Τα πόδια μου λύγισαν άθελά τους μπροστά στο θρόνο, αλλά το μεγαλείο του θεού με έκανε να συνεχίζω να έχω καρφωμένο το βλέμμα επάνω του. Εκείνος χαμογέλασε και το χαμόγελό του γέμισε την ψυχή μου με αγαλλίαση, λες και όλη η πλάση εκείνη την ώρα είχε γιορτή. Μίλησε και η φωνή του έμοιαζε με τον ήχο των κυμάτων σε μια απόμακρη αμμουδιά ή με τις φωνές στοργής των θαλασσοπουλιών την ώρα που καλούν τα μικρά τους!

«Σε φώναξα μέσα από τα βάθη του χώρου και τού χρόνου και το πνεύμα σου ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά μου. Σε έφερα εδώ για να σου πω δυο λόγια, κι αυτά τα λόγια να τα γράψεις ώστε να τα διαβάσουν κι άλλοι, όλοι αυτοί που μέσα τους κρατούν ακόμα αναμμένη τη σπίθα της αρχαίας ψυχής».

«Άρχοντα», ψέλλισα εγώ, με μια φωνή που δεν αναγνώριζα για δική μου, «πες μου, τί θέλεις από μένα».

Ένας βαθύς αναστεναγμός βγήκε από το πλατύ στέρνο τού θεού και τα μάτια του θάμπωσαν μέσα σε ένα ονειροπόλημα. Δεν ξέρω αν μιλούσε σε μένα ή στον εαυτό του, αλλά άκουσα από το θείο στόμα του αυτά τα λόγια:

«Κάποτε, τότε που η πλάση ήταν πιο νέα, εγώ κυβερνούσα τούτη τη μεγάλη κλειστή θάλασσα μέχρι τις Στήλες του Ηρακλή. Στο Βορρά, διαφέντευε τις παγωμένες θάλασσες ο Εγκίρ. Στη Δύση, μέχρι τη Χώρα των Μακάρων, έφτανε η εξουσία του Μανανάν Μακ Λιρ. Στην Ανατολή, ο Έα όριζε τα νερά του Τίγρη και του Ευφράτη, ακόμα κι όταν αυτά γινόνταν ένα με τη ζεστή θάλασσα. Μα το δικό μου βασίλειο ήταν το πιο όμορφο από όλα. Μονάχα εδώ ο ήλιος λάμπει χειμώνα-καλοκαίρι, όχι για να κάψει και να καταστρέψει όπως στην Ανατολή, αλλά για να παιχνιδίσει με τα κύματα και να λούσει τα υγρά ακρογιάλια. Μονάχα εδώ ο άνεμος φυσά, όχι για να παρασύρει τα πάντα όπως στη Δύση, αλλά για να γεμίσει τα πνευμόνια με αλμύρα και χαρά για τη ζωή. Μονάχα εδώ στεριά και θάλασσα έχουν τόση ποικιλία — όχι άγρια και ανυπόταχτη όπως στο Βορρά, αλλά γαλήνια και φιλική, ώστε να ηρεμεί το πνεύμα και να το σπρώχνει σε ιδέες ομορφιάς. Αυτόν τον κόσμο όριζα, τον κόσμο που ο αδελφός μου ο Δίας ήταν πολύ ψηλά για να τον προσέξει πολύ και ο αδελφός μου ο Άδης πολύ βαθιά μέσα στη γη για να του δώσει σημασία. Εγώ δεν είχα στη φύλαξη μου θεούς και ανώτερα πνεύματα, ούτε νεκρές ψυχές που αναζητούν το νέο μονοπάτι τους. Είχα στην αγκαλιά μου τη

ζωή, και τη χάριζα απλόχερα σε όλους.

«Οι άνθρωποι θυσίαζαν σε μένα ολόλευκα άτια, χωρίς ούτε ένα μικρό στίγμα επάνω τους, κι εγώ έπαιρνα τις αδάμαστες ψυχές τους και τις έκανα αφρό και τέρατα θαλασσινά για να σέρνουν τα άρματά μου. Ο ναός μου στο Σούνιο αντίκρυζε ολόκληρο το πέλαγος, και οι ιερείς μου έχυναν αμέτρητους αμφορείς με γλυκό κρασί στη θάλασσα για να την ηρεμήσουν. Ποιος ναυτικός, από τον πιο τολμηρό ήρωα μέχρι τον πιο ταπεινό ψαρά, έβγαινε στα ανοιχτά χωρίς το όνομά μου στα χείλη του; Ποια γυναίκα θαλασσινού δεν ξενύχτισε έστω μια φορά μπροστά σε κάποιο ειδώλιό μου, παρακαλώντας με να της φέρω τον άντρα της πίσω; Ποιος αγρότης δεν γονάτισε κάποτε στην ξεραμένη γη για να με ικετέψει να φέρω στα χωράφια του το ατίμητο νερό; Ποτάμια, λίμνες και θάλασσες εξουσίαζα και τα παραχωρούσα στο σπόρο του Δευκαλίωνα. Τί κι αν μερικές φορές οργιζόμουν με τους θνητούς και φουρτούνιαζα το πέλαγος ή άφηνα την ξηρασία να ταλανίσει τα σπαρτά; Ξέρεις εσύ κανένα θεό που νάναι τέλειος, και αν τον ξέρεις, θα μπορούσες να τον ανεχτείς και να τον λατρέψεις; Ο θυμός μου ποτέ δεν κρατούσε πολύ, και πάντα εισάκουγα τις προσευχές όσων με πίστη με παρακαλούσαν. Οι ψυχές των πνιγμένων ναυτικών έβρισκαν στα παλάτια μου ανάπαυση και λησμονιά, μέχρι μια νέα μοίρα να τις πάρει από κοντά μου.

«Όλα τα πλάσματα της στεριάς και της θάλασσας είχαν για μένα την ίδια σημασία, από το

πιο μικρό ζωΰφιο μέχρι την πιο μεγάλη φάλαινα. Η ζωή πλημμύριζε τα νερά, τα ψάρια έπηζαν τα ποτάμια και τις λίμνες, τέρατα θαυμαστά κολυμπούσαν στα πέλαγα και ο Πρωτέας, ο θαλασσινός ποιμένας, έβοσκε τα κοπάδια με τις φώκιες μου στους ψαρότοπους του βυθού. Όταν έβγαινα στον αφρό με τη γυναίκα μου την Αμφιτρίτη, μέσα στο άρμα μου που το έσερναν δελφίνια και τέρατα θαλασσινά, όλη η πλάση τραγουδούσε το μεγαλείο του αρχαίου κόσμου μαζί με τα βούκινα των νεροκένταυρων. Το νερό ήταν διάφανο σαν γυαλί, και ο ουρανός είχε ένα χρώμα που αιώνες τώρα έχει χάσει!...».

Τα μάτια του σκοτείνιασαν και το βλέμμα του έπεσε πάλι επάνω μου.

«Ύστερα, οι καιροί άλλαξαν», συνέχισε, και η φωνή του έμοιαζε τώρα με το αγέρι που φέρνει τις πρώτες σταγόνες της φθινοπωρινής βροχής. «Από την Ανατολή ήρθαν άνθρωποι που έφερναν μαζί τους νέες ιδέες και μια νέα πίστη. Για έναν μονάχα Θεό φερμένο από την έρημο, ο κόσμος εγκατέλειψε τους αρχαίους θεούς. Οι ιερείς του έταζαν σωτηρία εύκολη και απλή. Ο άνθρωπος δεν χρειαζόταν πια να γνωρίσει τον εαυτό του και τους άλλους, να ξεχωρίσει και να γίνει άριστος μεταξύ των αρίστων για να κερδίσει την αθανασία. Αρκεί να υπάκουε στις εντολές τους, που ισχυρίζονταν πως προέρχονταν από τον ένα Θεό, και η αιώνια ευτυχία θα ήταν δική τους. Τί ευτυχία θα είναι αυτή χωρίς έρωτα, παιχνίδια και γέλια τρανταχτά, δεν ξέρω, ούτε πώς δέχτηκαν σαν μοναδικό άλλο μονοπάτι την προοπτική της

αιώνιας τιμωρίας στην άρνησή τους να δεχτούν αυτό το Θεό. Οι άνθρωποι πάντως μας ξέχασαν, ίσως γιατί είχε περάσει ο καιρός των ηρώων και είχε πια έρθει ο καιρός των μαρτύρων».

Άλλαξε θέση και πρόσεξα πως τα μάτια του είχαν πάρει ένα σκούρο γκρίζο χρώμα, σαν τη θάλασσα λίγο πριν ξεσπάσει η καταιγίδα.

«Δεν θρηνώ για την αλλαξοπιστία των πολλών που έκανε εμένα και τα αδέλφια μου χλωμές σκιές του μεγαλείου του παρελθόντος. Θρηνώ για τη Ζωή που τόσο περιφρόνησαν οι νέοι άνθρωποι. Δες το θεό ή τους θεούς σου έξω από τη Φύση, και αμέσως η Φύση αποκτά άλλο νόημα. Γίνεται ένα πράγμα άψυχο, όπως και όλα όσα γεννάει πέρα από τον Άνθρωπο. Γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης και αδιαφορίας, γιατί ο καθένας, ακόμα και ο πιο πιστός, βλέπει τη σωτηρία και την αληθινή ευτυχία μονάχα πέρα από τη Γη και προορισμένη μονάχα για τον Άνθρωπο. Έτσι, τα δάση κάηκαν, τα ποτάμια στέρεψαν, το ίδιο το χώμα βογγάει κάτω από τις εντατικές καλλιέργειες και τα τεχνητά λιπάσματα. Όσο για τη θάλασσα... τί μπορώ να σου πω εγώ που δεν το ξέρεις ήδη; Μακρουλά σιδερένια τέρατα σκορπάνε το λάδι του θανάτου επάνω της, σκοτώνοντας και μολύνοντας. Έχεις δει θαλασσοπούλια να τσαλαβουτούν ετοιμοθάνατα μέσα στο κατράμι που καίει τον αέρα και τα πνευμόνια; Έχεις δει ψάρια νεκρά να σκεπάζουν σα σάβανο την επιφάνεια της θάλασσας; Και οι ψαράδες; Τί σεβασμό έχουν πια για τη ζωή που τους τρέφει; Δίχτυα αφάνταστα μακριά σαρώνουν τα

νερά εξοντώνοντας τα πάντα στο πέρασμά τους. Κεραυνοί κλεισμένοι σε μικρά μασούρια αφανίζουν μάνες και παιδιά των θαλασσινών λαών. Οι άνθρωποι παραπονιούνται πως οι θάλασσες έχουν στερέψει και τα ποτάμια δεν αρκούν για να τους ξεδιψάσουν. Μήπως φταίει ο Ποσειδώνας για όλα αυτά;

«Οι καινούριοι άνθρωποι, μέσα στην άγνοια και τη βλακεία τους νόμισαν πως μπορούν να ξεχάσουν τους νόμους της Φύσης και των θεών και να επιβάλουν δικούς τους. Κάποιος μπορεί να είναι αρκετά παλικάρι για να αντιπαλέψει τους θεούς, ποιος όμως, μπορεί να τα βάλει ατιμώρητα με τη Μεγάλη Μητέρα;»

Έσεισε το μεγάλο κεφάλι και οι πράσινοι βόστρυχοι ταλαντεύτηκαν σαν ζωντανοί στα ζεστά νερά.

«Είδα τα είδη που προστάτευα να χάνονται. Κάθε μέρα θρηνούμε και άλλα. Όσα ο άνθρωπος δεν φρόντισε να εξολοθρεύσει με τα έργα, τα εξολόθρευσε με τη σκέψη. Οι Νηρίδες και οι Τρίτωνες σβήνουν μέρα με τη μέρα, γιατί κανείς δεν θυμάται και δεν πιστεύει πια σε αυτούς. Τα κόκκαλα των τελευταίων μεγάλων θαλασσινών δράκων ξασπρίζουν στο βυθό της θάλασσας. Μονάχα η δική μου δύναμη και η αγάπη μερικών θνητών κρατούν ακόμα ζωντανά αυτά τα τελευταία απομεινάρια της αρχαίας δόξας...»

Έπιασε το κεφάλι ανάμεσα στις μακριές δυνατές παλάμες.

«Σε κάλεσα εδώ να στα πω όλα αυτά, γιατί ακόμα και ένας θεός νιώθει κάποιες στιγμές μονα-

ξιά και έχει ανάγκη από κάποιο ανθρώπινο αυτί να τον ακούσει».

Ένιωσα ένα μεγάλο βάρος να πλακώνει την ψυχή μου. Ήθελα να πλησιάσω πιο κοντά σε αυτή την υπέρλαμπρη οντότητα, να την παρηγορήσω και να παρηγορηθώ, αλλά το δέος ήταν πολύ μεγάλο για να με αφήσει.

Μείναμε πολύ ώρα αμίλητοι. Συνειδητοποίησα πως η μουσική είχε από πολλή ώρα σταματήσει. Ο Άρχοντας της Θάλασσας σήκωσε το κεφάλι και το έσεισε, σαν να προσπαθούσε να διώξει τις βαριές του σκέψεις.

«Συλλογισμοί ήττας και θλίψης δεν ταιριάζουν σε ένα θεό της Ζωής», είπε τελικά, και τα μάτια του ξαναβρήκαν κάτι από το πρώτο τους χρώμα.

«Όσο υπάρχει έστω και μια χούφτα ανθρώπων που να πιστεύουν στην αγιότητα της Φύσης και στην υπερηφάνεια της ψυχής τους, η ελπίδα δεν μπορεί να σβήσει. Τράβα, πες σε όσους θέλουν να σε ακούσουν πως οι αρχαίοι θεοί ζουν ακόμα και περιμένουν την ώρα που η Μεγάλη Ζυγαριά θα γείρει πάλι προς το μέρος τους. Μονάχα ο άνθρωπος μπορεί να ζυγίσει την κοσμική αυτή πλάστιγγα, και αυτόν θα περιμένουμε να ξαναθυμηθεί. Πήγαινε... Βιάσου... Έρχεται το σκοτάδι...».

Ένα σιφούνι νερού με τύλιξε μέσα του και με σήκωσε ψηλά. Καθώς με έπαιρνε μακριά από τα υποβρύχια παλάτια, ένιωθα τα πνευμόνια μου βαριά και όχι ελαφρύτερα, σαν να άφηνα πίσω

μου τον αληθινό αιθέρα. Σκιές περνούσαν και χάνονταν από δίπλα μου και θυμάμαι από αυτές μονάχα το πρόσωπο της μικρής γοργόνας που μου ψιθύριζε: «Μη μας ξεχάσεις...»

Πήρα την πρώτη ανάσα αέρα με ένα ουρλιαχτό, σαν νεογέννητο παιδί και συνειδητοποίησα πως βρισκόμουν στα ρηχά, χωμένος μέχρι τη μέση στο νερό. Ο ήλιος έγερνε προς τη δύση του. Βγήκα στην ακτή και κοιτάζοντας τα πόδια μου τα είδα παραμορφωμένα από το μαύρο πηχτό κατράμι. Ένα πλαστικό κουτί αναψυκτικού κυλούσε πέρα-δώθε από το κύμα. Δίπλα του, πηγαινόφερνε ένα ξερό λουλούδι. Έσφιξα τα δόντια και έκλαψα από οργή και θλίψη, αλλά η μεγάλη θάλασσα, ακόμα ζωντανή παρά τη θέληση πολλών, σκέπασε τα αναφυλλητά μου με τη δική της φωνή. Και η φωνή αυτή έλεγε πως τίποτα δεν είναι νεκρό αν ζει έστω και σε μια μόνο ψυχή, κι αυτή η ψυχή αγαπά, ελπίζει και πάνω απ' όλα παλεύει για να διώξει τα σκοτάδια της άγνοιας — της δικής της και των άλλων.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Ανδρέας Καρκαβίτσας	ΤΕΛΩΝΙΑ
Πόουλ Άντερσον	ΔΑΙΜΟΝΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ
Τάνιθ Λι	ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΑ
Τζέιμς Μπλις	ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΚΗ ΤΑΣΗ
Θωμάς Μαστακούρης	ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τα βάθη των ωκεανών είναι περισσότερο άγνωστα κι από τα ίδια τα αστέρια!

Τι μορφές ζωής κρύβουν και τι μυστικά περιμένουν να μας αποκαλύψουν;

Ο Άνθρωπος δεν θα πάψει ποτέ να αναρωτιέται και να ερευνά. Κι ίσως ενδόμυχα να μη θέλει να μάθει τα πάντα. Γιατί τι αξία έχει μια υπέροχη ερωμένη σαν τη θάλασσα όταν γνωρίζει κανείς τα μυστικά της;